

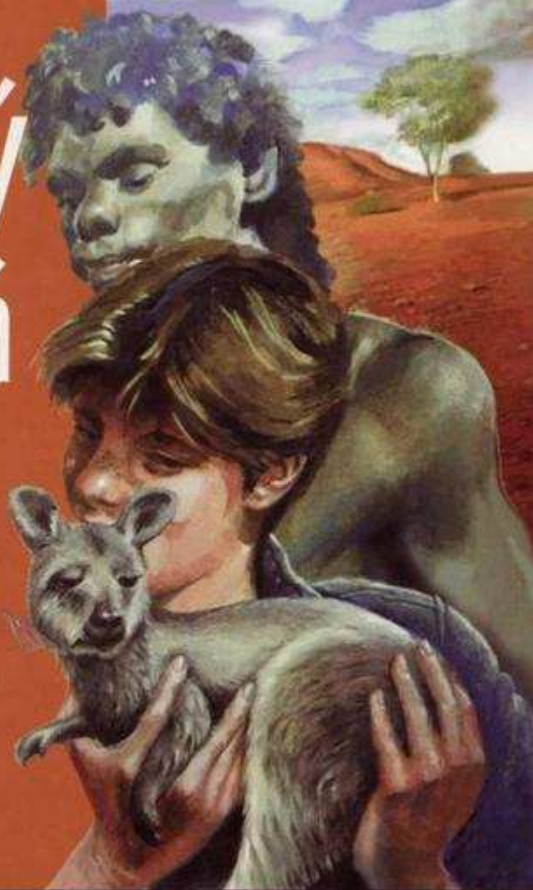
KNIHY ODVAHY

A DOBRODRUŽSTVÍ

**Barbara
Veitová**

Velký oheň

BATROS

KNIHY ODVAHY
A DOBRODRUŽSTVÍ

Barbara Veitová VELKÝ OHEŇ

Rosllyn brzy zjistila, že Josef zmizel. Nejdříve ho hledala, běhala od budovy k budově, volala ho jménem. Starý Sam stále ještě seděl na verandě a díval se na planoucí nebe a černé sloupy dýmu... Upřeně se dívala na ohnivé stěny, které se zvedaly před horami. Bylo příliš pozdě, aby se za Josefem někdo vydal. Nikdo by neprošel... Josef byl v tom pekle!

BARBARA VEITOVÁ (1947) je původním povoláním novinářka. Pro malé děti píše knížky populárně-naučné, pro větší především dobrodružné příběhy.

Velký oheň vypráví nejen o divoké australské přírodě, ale také o mezilidských vztazích. Společně s hlavním hrdinou se octneme na farmě v severozápadní Austrálii, kde se život s nikým nemazlí. Poznáme přistěhovalce i domorodce a jejich odlišný pohled na svět.

Patnáctiletý Josef miluje koně a touží nějakého mít, otec mu však toto přání odmítá splnit. Konež totiž nenávidí a nikdo z celé rodiny netuší, proč. Napětí mezi synem a otcem se stupňuje ve chvíli, kdy se v okolí farmy objeví divocí koně, a vyvrcholí, když v buši vypukne ničivý požár...

13-742-001
14/54

K

O

D

V obnově odici KOD
již vyšlo:

- W. Farley: Černý hřebec
- E. Salgari: Město malomocného krále
- E. Ballinger: Muž z ledovce
- T. Dragutová: Dopis pro krále
- W. Farley: Černý hřebec se vrací
- F. Běhounek: Swansonova výprava
- E. Salgari: Sandokan
- W. Farley: Syn černého hřebce

Barbara Veitová

**VELKÝ
OHEŇ**

ALBATROS PRAHA

Přeložila Michaela Škultéty

Veit, Barbara: Das grosse Feuer
© 1997 by Verlag Carl Ueberreuter, Wien
Translation © Michaela Škultéty, 2001
Illustrations © Jan Maget, 2001

www.albatros.cz

ISBN 80-00-00976-5

Na severozápadě Austrálie se rozkládá kraj celý ze železa. Mají tu hory ze železa, železné soutěsky a rokle, dokonce i půda vypadá jako železná, když ztverdne po mnoha měsících sucha. Vždyť ji den za dnem spaluje žhavé slunce, které nesnesitelně sálá už od časného rána. Dokonce i železnice zde dělá čest svému jménu, nevozí totiž lidi, ale železnou rudu. Velkou část kraje vlastní těžební společnost a městečko Tom Price ze železa žije, je to železné město. Kraj je však rozlehlý a kromě železa je tu i život. Světle zelené louky porostlé tvrdou a ostrou trávou, které se říká spinifex, pokrývají zemi a střídají se s buší a křovisky, z červené země vyrůstají bílé eukalypty připomínající přízraky.

Byl už večer, když velký klokan nastražil uši a zkoumavě zavětril. Uslyšel zvuk, který se mu zdál cizí i povědomý zároveň – dusot kopyt. Nezvonila však lehká kopýtka ovcí a nebyly to ani krávy, toulající se v malých stádech.

Tenhle zvuk slýchával klokan jen občas, když se lidé vydávali někam daleko, do širého kraje. Lidé na koních. Většinou jen zaháněli ovce a krávy do stád, někdy však stříleli po klokanech.

Velký červený klokan proto znovu pečlivě nasál vzduch, ale lidi necítil. Vítr k němu přinášel jen pach koní, trochu ostrý a čpící potem, protože večer byl horký.

Klokan zůstal ve stínu nízkých keřů a čekal. Zvonění kopyt se přibližovalo, a pak se na protější strani objevilo šest koní. Klusali s hlavami skloněnými, unaveni po celodenním putování pod žhnoucím sluncem. Za sebou zanechávali červené obláčky prachu. Poslední šel nejsilnější kůň. Měl lesklou červenohnědou srst, barvou připomínající zdejší zem, a téměř bílou hřívu a ocas. Na vrcholku kopce se náhle zastavil a pohodil hlavou. Díval se na kopce a hory, které se ve večerním světle zbarvily do ruda a smaragdově zelena, a divoče zařehotal na celý kraj.

Klokan vyděšeně vyskočil, hned si však zase sedl a upřeně koně pozoroval. Rezavý hřebec divoče potřásl světlou hřívou, hrábl kopyty a vzápětí zmizel za kopcem.

Klokan zastříhal ušima, aby zahnal mračna much, která mu nepřestávala kroužit kolem hlavy, ačkoli už byl večer. Pak se důkladně podrblal na břicho a nakonec se pustil do okusování tvrdých listů z keřů. Koně už slyšet nebylo.

Josef seděl na plotě za stájemi a díval se, jak se Ray pokouší opravit velký traktor. Bylo mu patnáct, ale vypadal starší. Nazrzlé vlasy mu padaly hluboko do čela, téměř až na pihovatý nos. Prohlížel si své holínky. Jejich světlá kůže byla pokryta červeným prachem.

„Hej, podej mi klíč!“ křikl Ray. Byly z něj vidět jen hubené nohy ve vybledlých džínsech. Ray byl pomocníkem na farmě Josefova otce. Táhl mu teprve na padesátku, ale vypadal staře a ztrhaně, vysušený horkem a těžkou prací. Dělal na farmě vlastně všechno, opravoval auta a stroje, staral se o ovce a dobytek, kontroloval ploty

a napajedla pro zvířata a navíc řídil školní autobus. Každé ráno vyzvedl všechny školáky z okolních farem a samot a odpoledne je zase přivezl domů.

„Kolikátku?“ zeptal se Josef a sklouzl z plotu. „Třináctku!“ Ray se rozkašlal. „Zatracenej prach!“ ulevil si. Josef našel klíč v krabici s náradím a podal ho Rayovi. „Tenhle?“ zeptal se.

Objevila se Rayova ruka, celá špinavá od oleje, a klíč si vzala.

Chlapec se vyšplhal zpátky na plot. Díval se naproti na vodní kolo, které za nepřetržitého tichého pískotu pumpovalo vodu do plochého koryta. Vodní kolo bylo asi sto metrů od pastviny. Teď večer u něj bylo živo. Houf červených papoušků kakadu se s pokřikem usadil na okraji koryta a opodál postávalo pět pštrosů emu. Natahovali krky do dálky, připraveni dát se na útěk, bude-li třeba, a bylo vidět, že mají pořádnou žízeň. Dole, na červené zemi, posedávali nesměle drobní holoubci a rychle pili kapky vody, které odstříkovaly z pumpy. K vodě se teď blížilo i několik ovcí. Bečely a mávaly ocasy, aby odehnavly mouchy.

Také Josef se ohnal po mouše. Tenhle pohyb udělal snad stokrát za den. V australské buši byly nejotravnější mouchy na celém světě. Tisíckrát se po nich člověk ohnal, stejně se vrátily, aby se usadily v očích, nose nebo v koutku úst, kde hledaly vlhko.

Chlapec zabloudil očima k nebi. Na obzoru byly vidět mraky jako černá hradba na křiklavě žluté obloze, která se pomalu začínala barvit do červena. Možná přijde bouřka, pomyslel si.

„Vypadá to na bouřku!“ řekl nahlas.

„Co říkáš?“ Ray se vysoukal zpod traktoru, rozkašlal se a odplivl si.

„Vypadá to na bouřku!“ opakoval Josef a ukázal na temné mraky.

Ray se s povzdechem narovnal, protáhl se a pak se zkoumavě zahleděl na oblohu.

„Zatraceně, máš pravdu!“ souhlasil a znovu si odplivl. „Ale člověk nikdy neví. Může se strhnout tady, ale klidně třeba taky deset mil před náma. Anebo mraky potáhnou dál. Tady jeden nikdy neví, jak na tom s počasím je.“

Josef přikývl. Vždyť tady vyrostl. Kolikrát už se hrozivě vypadající mraky přehnaly nad farmou a nepřinesly ani kapku

vytouženého deště, kolikrát stál otec před domem a prosebně, ba zoufale hleděl k nebi, aby si vyprosil déšť pro vyprahlou zemi. Ale mraky odtáhly a bouřka jen rozvířila červený prach.

„Prokletá země,“ zamumlal vždycky otec a práskl za sebou dveřmi. Tehdy na něj nesměl nikdo promluvit, někdy dokonce celé dny nebo týdny.

„No dobře, pro dnešek končím!“ Rayův chraptivý hlas vytrhl Josefa ze zamyšlení. „Beztak už pod tím zatraceným traktorem nic nevidím. Je tam tma jak v pytli!“ Ray se zasmál a vrátil nářadí zpátky do krabice.

„Dáš ji do kůlny?“ zeptal se.

Chlapec přikývl. Pořád se ještě díval na hradbu mraků, která se tyčila stále výš a výš, na okrajích byla modrofialová a vypadala jako obrovská chobotnice, která kousek po kousku požírá zlatorudé nebe.

Ray se postavil vedle Josefa k plotu a rozpráhl ruce. Jako temný stín se u něj náhle objevil velký černý pes.

„Nazdárek, Buddy!“ řekl Ray. „Vždycky poznáš, kdy je na čase jít domů, vid’?“

Černý pes zavrtěl ocasem a šťouchl do Raye čumákem.

„Máš hlad, co?“ zeptal se Ray, pak se zasmál a zvolal: „Kdepak je kočička, Buddy?“

Velký pes zavyl a dal se do běhu. Vmžiku zmizel za traktorem. Josef se také zasmál.

„Zvláštní,“ řekl, „že ti Buddy pokaždé naletí. Už dávno by přece měl vědět, že na farmě žádná kočka není.“

Ray se usmál a podrbal se na bradě.

„No, máme s Buddym takovou hru. Moc dobře ví, že tu žádná kočka není. Žene se za ní, jen aby mi udělal radost. Nejspíš má dojem, že mi to moc nemyslí.“

„Jsi si jistý?“ ptal se hoch nedůvěřivě.

„Naprosto,“ zašklebil se Ray a ukázal rukou umazanou od oleje napravo od traktoru. Seděl tam Buddy a oba je pozoroval.

„Tak vidíš,“ řekl Ray, „uběhl jen pár metrů, trochu zaštěkal, a hotovo. Buddy prostě ví, čím mi udělá radost. Kdyby mě bral vážně, prohledal by celej dvůr i s kůlnou.“

„Asi máš pravdu,“ zamumlal Josef a seskočil z plotu.

Náhlý poryv větru rozvířil prach, stočil ho do spirály a honil ho po dvoře sem a tam.

„Podívej, willi-willi!“ zvolal Ray. „Přeci jen bude bouřka! Hoď sebou, ať už jsi doma, jinak budeš mít za chvíli plnou pusku!“

Ray se otočil a pospíchal k malému domku, který stál kousek od stájí. Buddy běžel za ním jako černý stín. Josef zvedl ze země krabici s náradím a šel do kůlny. Zalétl pohledem k malému domku. Říkalo se mu *chajda* a byl to Rayův domov. Platil za něj každý měsíc třicet dolarů. Josef se vždycky divil, proč otec nechává Raye platit nájemné, když pracuje na jeho farmě, ale teprve před několika dny se Raye opatrně zeptal.

„Víš,“ odpověděl mu Ray, „je to jednoduchý. Bydlím tu, užívám vodu a elektřinu. Takže taky musím zaplatit. Nejsem pak na tvém otci tolik závislej. Nikdy nemůže říct, že ho moc stojím!“

Josef přikývl. Věděl, co má Ray na mysli. Otec rád jiným předhazoval, že ho stojí příliš peněz. Vyčítal to i ostatním zaměstnancům, domorodým honákům, kteří se starali o ovce a o dobytek a bydleli v několika sešlých místnostech vedle stájí.

Další prudký poryv větru smýkl chlapcem dopředu. Ohlédl se přes rameno na mraky. Zdálo se, že už zakryly skoro celé nebe. K farmě se blížila rudočerná hradba. Dal se do běhu. Hodil krabici s náradím do kůlny, zavřel dveře a utíkal k domu. Ale zuřící prach

náhle vytvořil jakousi zeď, a než doběhl k verandě, zastoupil mu cestu. Všechno kolem zahalila tma, ačkoliv před chvílí bylo ještě světlo. Zvedl paži, aby si chránil oči. Prach mu vnikal do nosu a do úst. Oblohu rozčísly blesky a na okamžik ozářily budovy a stromy, které se prohýbaly v silném větru. Zahřmělo, a pak už se jen střídaly hromy a blesky, jako by měl být konec světa.

Chlapec klopytál po schodech, přidržoval se dřevěných sloupků verandy, konečně se dostal k domovním dveřím, a vrazil do svého otce. Patrik Dougherty se opíral o dveře, doširoka rozkročený, ruce založené na hrudi. Díval se, jak zuří bouře, a jen nepatrně přimhouřil oči, aby se mu do nich nedostal prach.

Josef se opřel o stěnu vedle otce a díval se s ním. Trochu sebou trhl, když jasný blesk ozářil dvůr, pak znovu při zvuku hromu, a ještě jednou, když náhle ucítil na ramenou otcovu paži.

„Strašidelné, co?“ zeptal se Patrik Dougherty. „Jako by se ženili všichni čerti. Prokletá země!“

Josef se opatrně podíval na otce, jehož tvář co chvíli osvětlovalo ostré světlo blesku. Viděl husté hnědé obočí, silnou bradu, žíly na krku. Otec uměl být někdy zrovna tak strašný jako bouřka a dokázal lidem nahnat stejně strachu. Chlapec vzpomínal, jak se otec zlobil, pokud se na farmě pořádně nepracovalo. Při jeho výbuších vzteku se krčili všichni, dokonce i ovce na pastvinách, nemluvě o těch, kdo byli terčem jeho hněvu. I Josef a jeho sestra Jana se krčili, když otec křičel. Jenom maminka si toho nevšímalá. Klidným hlasem říkala: „Nekřič na mě, Patriku!“ a Josef ji obdivoval.

Teď se ale s otcem cítil v bezpečí. Báł se bouřky mnohem méně, protože vedle něj stál jako silný strom.

„Bude pršet?“ křičel proti bouři, která mu rvala slova od úst.

„Děšť nás zaplaví!“ zakřičel otec v odpověď.

A přesně v tu chvíli se rozpršelo tak mohutně, jako by se v nebi protrhla přehrada.

„Prokletá země!“ procedil otec znovu mezi zuby, ale Josef mu přesto rozuměl.

Patrik Dougherty otevřel dveře, strčil syna dovnitř, naposledy se podíval na záplavu vody valící se z oblohy a vešel do domu. V široké chodbě byla tma, jen úplně na konci prosvítalo světlo z kuchyně.

„Proč pořád říkáš *prokletá země*“ zeptal se Josef a hned se polekal vlastní odvahy.

Ale otec se nezlobil. Prohrábl si vlasy rozčuchané vichřicí a krátce se zasmál.

„Tahle země *je* prokletá a my všichni jsme blázni, že tu žijeme. Podívej, je tady moc sucho, moc horko a moc prachu. Často nemáme dost potravy pro dobytek a pro ovce. A pokud náhodou zaprší, hned je potopa světa. Tomu já říkám prokletá země!“

„A jak se žije jinde?“ ptal se Josef, který nic jiného neznal. Vždyť se tady, v železném kraji, narodil.

Patrik Dougherty si protřel oči.

„Sám jsem to nikdy neviděl,“ řekl tiše, „ale můj otec mi vyprávěl o jiné zemi. Přišel do Austrálie jako mladý muž z druhého konce světa, z Irska, kde je tráva pořád zelená. Nikdy tam není takové horko jako tady a zvířata mají vždycky co žrát.“

„Proč tedy dědeček z Irska odešel?“

„Chtěl něco zažít!“ zasmál se otec, ale hned zvažněl. „Byli tenkrát asi hrozně chudí, neměli moc půdy. Nestačila pro všechny. Tvůj dědeček měl devět sourozenců. Kousek pole, co měli, je všechny neuživil. Tak odešel. Tady v Austrálii bylo půdy dost.“

Prudký náraz větru otrásl domem a hnal déšť proti oknům.

„Vrátil se dědeček někdy zpátky do Irska?“ zeptal se Josef.

„Ne, nikdy!“ odpověděl otec. „Už nikdy nespátřil své sourozence. Zvláštní!“ Patrik Dougherty se znovu krátce zasmál. „I on vždycky říkával *prokletá země*, když mluvil o Irsku. Nejspíš mu nikdy neodpustil, že musel odejít.“

Chlapec stál vedle otce v tmavé chodbě a pokoušel si představit zemi, která je věčně zelená.

„Tvůj dědeček také tvrdil, že my bílí nejsme stvoření pro tuhle zem. Měli bychom být černí jako domorodci, říkal. Ale na svou

farmu byl pořádně pyšný. Všechno postavil vlastníma rukama: dům, stáje, ploty i napajedla. Když sem přišel, nebylo tu vůbec nic.“

„Kdy vlastně zemřel?“ chtěl vědět Josef.

Patrik Dougherty sklopil zrak ke svým holínkám.

„Bylo mi tenkrát dvacet. Jen se tak skácel k zemi... Mrtvice. Bylo mu teprve padesát osm let. Myslím, že se udřel k smrti a že moc pil. Vypadal trochu jako Ray, jen byl vyšší a silnější. Ale měl spoustu vrásek, i když ještě nebyl tak starý. Kůži měl vysušenou sluncem a tisíckrát spálenou. A přitom měl úplně světlou pleť s hromadou pih a dočista zrzavé vlasy.“

Temnou chodbu na okamžik úplně rozsvítilo jasné světlo blesku. Hned potom zaburácel hrom tak silně, až se zdálo, že se dům rozpadne.

„Můj Bože!“ zvolala Josefova matka a vyběhla z kuchyňských dveří. „Jsi tady, Patriku? Kde je Josef? Nenávidím tenhle nečas!“

„Jsme tu oba,“ odpověděl Patrik Dougherty.

„Bohudíky!“ povzdechla si Roslyn Doughertyová, „a proč tu stojíte potmě? Jídlo je hotové. Už na vás s Janou čekáme.“

Josef neměl ani trochu hlad. Raději by ještě poslouchal vyprávění o dědečkovi a o Irsku. Otec byl jen zřídkakdy tak hovorný jako dnes. Většinou mluvil jen o tom, co je zapotřebí na farmě udělat. Ještě nikdy mu nevyprávěl, že dědeček musel kvůli chudobě opustit vlast a že se upracoval k smrti.

Chtěl se dozvědět víc, ale dobře věděl, že příležitost je tatam.

„Už jdeme, Roslyn!“ křikl Patrik Dougherty a zmizel v koupelně, aby si umyl ruce.

Syn šel pomalu za ním.

„Musíme zkontrolovat ploty na východě,“ řekl otec, zatímco pouštěl vodu. „Jošua tvrdí, že tam zahlédl koně, co nám nepatří. Když můžou koně dovnitř, můžou i krávy ven. Takže tam někde musí být díra.“

„Mohl bych tam po škole zajet na koni,“ nabídl se Josef. Patrik Dougherty se narovnal a šlehl po synovi pohledem. „Na koni!“ pronesl vztekle. „Jak můžeš jezdit na koni, je ti všechno ostatní ukradené. Dokonce i plot bys zkontroloval, co?“ Josef cítil, jak se mu hrne krev do obličeje.

Typický otec! Náhle zaútočí, třebaže si ještě před pár minutami důvěrně povídali. Proč jen mu tak vadí, že má Josef rád koně? Proč dělá, jako by se vyhýbal práci na farmě? Chlapec téměř nemohl dýchat. Celé tělo mu zaplnil vztek a zklamání, svaly měl napjaté.

„Tak kde jste?“ Roslynin hlas jen zvolna vracel Josefa do přítomnosti.

„Hned, hned!“ křikl Patrik Dougherty a znovu pohlédl na syna. „No co je? Došla ti řeč? Mám přece pravdu, ještě nikdy ses nepretrhl, abys mohl kontrolovat ploty.“

Josef zavrtěl hlavou a začal si pomalu mýt ruce. V očích ho pálily slzy. Nechtěl, aby je otec viděl. Někde v domě bouchlo ve větru okno. Vysypalo se sklo.

Patrik Dougherty sebou trhl a vyběhl z koupelny.

Josefovi stékala po ruce vlažná, slaná voda, která voněla trošku nasládle. Bylo mu jedno, jestli vítr rozbil nějaké okno nebo dveře. Vlastně byl rád, protože otec se teď musel zabývat něčím jiným. Asi se bude rozčilovat, že někdo nedával pozor, nejspíš Jana, nebo dokonce maminka. Zapomene, že si Josef chtěl vyjet na koni k plotu.

Chlapec si utřel ruce a učesal vlasy. Ještě pořád dýchal ztěžka. Zvenku k němu doléhaly hlasy rodičů. Zněly rozčileně.

„Josefe!“ zavolal otec.

Chlapec se otočil a vyběhl na chodbu.

„Přines kbelík a hadr!“ volala Roslyn. „Bouřka rozbila nahoře okno. Po schodech už teče voda!“

Josef utíkal do komory, popadl kbelík a hadry na podlahu. Po schodišti z prvního patra tekli úplný potůček. Položil dva hadry jako

překážku na poslední schod a pak se pokoušel proud vody vysušit. I Jana přispěchala s hadrem.

„To je otrava!“ prohlásila. „Dneska je moje zamilované jídlo! Plněná dýně!“

„Dýně ti přece neuteče,“ odpověděl Josef mrzutě.

„Ale pak už bude moc měkká,“ namítla Jana.

Josefova sestra byla bosa a na sobě měla šortky. Vlasy si svázala do ohonu. Byla zrovna tak pihovatá jako její bratr, po matce však zdělila oválnou tvář a velké, tmavě zelené oči. Janě bylo třináct a Josef si myslel, že je většinou celkem fajn. Lépe však vycházela s otcem, což hocha tížilo, a dokonce na sestru občas žárlil.

„Co se tam nahoře děje?“ ptala se Jana a marně se snažila zkrátit potok stékající ze schodů.

„Velké okno v chodbě je úplně rozbité!“ křičela seshora Roslyn. „Zkoušíme je s tatínkem zakrýt igelitovou plachtou!“

Otce slyšet nebylo, jen občas k dětem dolehly tlumené kletby. Sourozenci pilně utírali, ždímalí hadry a zase utírali. Náhle se Josef zastavil. Burácení hromu a kvílení větru nepozorovaně ustalo. Venku bylo naprosté ticho. A po schodišti pomalu přestávala téct voda.

Rozběhl se k domovním dveřím, rozrazil je a skočil na verandu. Na obzoru za hospodářskými budovami zářilo poslední černorudé

světlo zapadajícího slunce. Na nebi se dokonce tu a tam blýskaly první hvězdy. Bouřka se přehnala stejně rychle, jak přišla. Ovšem farma teď stála uprostřed jezera a mezi stodolou a stájemi tekla široká červená řeka.

„Je po bouřce!“ křičel.

Také Jana vyšla ven, opřela se o zábradlí a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu.

„Konečně se trochu ochladilo,“ povzdechla si. „Nenávidím vedro.“

„Ano,“ řekl Josef. „Ochladilo se – na jednu noc. Ráno bude zase všechno při starém. Voda se vypaří a všechno bude jako předtím.“

Jana divoce zavrtěla hlavou, až jí ohon létal kolem uší.

„Ne!“ prohlásila vášnivě. „Pokvete divoká bavlna a plno jiných kytek. V roklích bude víc vody a zvířata budou mít víc trávy.“

„A my se budeme kolik dní brodit červeným bahnem. Maminka bude věčně křičet: Zouvejte se, když jdete do domu. Fůra věcí se musí opravit a otec se bude vztekat, protože bude muset všechno zaplatit!“

„Pane jo, Josefe!“ řekla Jana pomalu a pozorně si bratra prohlížela. „Vždyť mluvíš skoro jako otec, když má špatnou náladu!“

Josef mlčel. Byl teď znovu zrovna tak vzteklý a smutný jako před chvílí v koupelně.

O deset minut později už všichni seděli nad plněnou dýní. Roslyn naložila na všechny čtyři talíře pořádné porce. Stojací hodiny po dědečkovi hlasitě tikaly. V jídelně byla napůl tma, jen nad stolem svítila lampa.

Velká žlutá dýně byla plněná rýží a hovězím masem a nádherně voněla. Patrik Dougherty se hned pustil do jídla a ostatních si nevšímal. Roslyn trochu svařtila čelo, ale nic neřekla.

Josef se díval na svůj talíř. Chtěl by si dál povídat o dědečkovi, ale otec se mu teď zdál strašně vzdálený.

„Nádhera!“ povzdechla si Jana a prohlížela si svou porci. „Děkuji ti, maminko, žeš uvařila moje nejoblíbenější jídlo!“

Roslyn se usmála.

„Dýně není jen tvoje nejoblíbenější jídlo, ale i moje,“ odpověděla. „A zdá se, že chutná i tvému otci – alespoň se první dal do jídla!“

Patrik Dougherty na svou ženu ostře pohlédl.

„Mám hlad,“ řekl, „celý den jsem těžce pracoval, přece nebudu čekat, až mi dovolíte sníst první sousto!“

„Vždyť se nic neděje, Patriku,“ řekla Roslyn tiše. „Chtěla jsem jen rychle poděkovat Bohu za jídlo a popřát vám všem dobrou chuť.“

Patrik Dougherty sklonil hlavu a na okamžik odložil vidličku. Také Jana s Josefem sklonili nazrzlé hlavy. Chvíli tak mlčky setrvali, dokud Roslyn neřekla dobrou chuť a nechopila se příboru.

Josef se dal do jídla, ale mezi jednotlivými sousty si prohlížel matku. Roslyn byla středně vysoká, štíhlá žena. Měla oválný obličej a vysoko vyčesané tmavohnědé vlasy, které na pravé straně protkal jeden šedý pramen, i když jí bylo teprve třicet devět let. Na sobě měla džínovou košili, dlouhou džínovou sukni a holínky. Roslyn se nikdy nelíbilo, že manželky ostatních farmářů chodí stále v šortkách.

Maminka je překrásná, pomyslel si Josef. Náhle se cítil naprosto šťastný. Zdálo se, že Roslyn vycítila synovu náklonnost, protože vzhledla od talíře, usmála se na něj a nepatrně mrkla pravým okem. Jako by mu tiché souznění s matkou dodalo odvahy, slyšel se Josef náhle říkat:

„Nepřivezl náhodou ty staré stojací hodiny dědeček z Irska?“

Patrik Dougherty se na něj překvapeně zadíval.

„Ne,“ odpověděla Roslyn místo něj, „přivezl je ze Skotska můj dědeček. Jsou už opravdu hodně staré. Tatínek mi je daroval k svatbě. Myslel si, že bych měla mít něco, co patřilo prvnímu přistěhovalci z naší rodiny.“

Josefův otec přikývl a polkl sousto, které měl právě v ústech.

„Můj otec si z Irska nepřivezl nic, nic než pár košil a dvoje kalhoty. Ale tenhle dům postavil jako irský statek, jen trochu větší.“

„Opravdu si s sebou vůbec nic nevezl?“ ptala se Jana zvědavě.

„Ne, holčičko,“ odpověděl otec tiše. „Byl moc chudý. Všechno, co měl, dal za cestu do Austrálie. Jednou mi vyprávěl, že když dorazil do Fremantlu, měl v kapse přesně padesát pencí.“

„A za co si tedy koupil farmu?“ chtěla vědět Jana.

Josef byl sestře vděčný, protože kdyby se zeptal on, otec by se možná rozzlobil. Třeba by si myslel, že si dědečka dost neváží. Takhle se ale Patrik Dougherty pohodlněji usadil na židli a natáhl před sebe nohy v modrých džínsech a vysokých botách.

„Když dědeček přijel do Austrálie, byly jiné časy. Bylo to začátkem dvacátých let. Tvrdě pracoval v přístavu ve Fremantlu, šetřil a pak se jednou doslechl, že se na severu přiděluje půda. Člověk ji mohl získat za babku, stačilo natáhnout ruce. Dědeček chytil příležitost za pačesy, koupil si pár ovcí a krav a stal se farmářem. Nejdřív měl jen malou chatu kousek odsud, ale postupně si s pomocí několika domorodců postavil pořádný dům, potom přišly na řadu stáje a stodoly, studna a vodní kola, ploty a nakonec cesta.“

Patrik Dougherty se natáhl po plechovce piva vedle svého talíře, a dopřál si pořádný doušek.

„A potom?“ vyptávala se Jana.

„Byl asi zatraceně osamělý,“ pokračoval otec pomalu ve vyprávění. „Tom Price, naše město, tenkrát ještě neexistovalo. Nebyly ani železné doly, protože železo tu objevili až ve dvašedesátém. Dědeček si pořídil další ovce a krávy a pořád tvrdě dřel. Co bych říkal? Zažil požáry v buši, bouřky, strašlivá sucha, a všechno vydržel.“

Patrik Dougherty se opět dal do jídla. Jeho tvář se náhle uzavřela do sebe. Josefovi bylo jasné, že by bylo lepší už se na nic nevyptávat. Ale sestra si žádného varovného znamení nevšimla. „A kde se dědeček seznámil s babičkou?“ ptala se a horlivě žvýkala.

„S plnou pusou se nemluví!“ vyjel na ni otec.

Jana sklonila hlavu. Patrik Dougherty jedl mlčky dál. V jídelně nastalo úplné ticho. Josef náhle zatoužil, aby u nich běžela televize jako v jiných rodinách. Mlčení by potom nebylo tak tíživé. Ale Roslyn se nelíbilo, když byla televize stále zapnutá, hlavně u jídla.

Vyslal k matce prosebný pohled, ale zdálo se, že Roslyn se plně soustředí na jídlo. Minuty se nekonečně vleky, když vtom zničehonic řekla: „Bohužel jsem Patrikovu matku nikdy nepoznala, ale zřejmě to byla mimořádná žena. Vzala na sebe břímě života na samotě, a dokonce se jí líbil. Myslím, že ji váš dědeček poznal

v Cossacku – to byl kdysi takový malý přístav na pobřeží. Loni jsme tam byli, pamatujete se? Teď je z něj skanzen.“

Josef se na výlet do Cossacku dobře pamatoval. Otec měl tehdy mimořádně špatnou náladu. Dokonce se od nich odpojil a sám se toulal po okolí, za příšerného vedra, jako by něco hledal. Maminka řekla, ať ho nechají být. Otec se tehdy ani slůvkem nezmínil, že jeho matka pocházela z Cossacku.

„Nechci, abys o tom mluvila, Roslyn!“ pronesl Patrik Dougherty ostře.

Roslyn pomalu odložila vidličku a pohlédla na manžela. „Je to babička našich dětí, Patriku,“ řekla. „Mají právo se o ní něco dozvědět.“

Patrik Dougherty odstrčil talíř a prudce vstal.

„Už jsi přece všechno řekla: byla to mimořádná žena, která dokázala překonat útrapy a nesnáze. Víc se říct nedá. Můžete být na babičku pyšní. Byla opravdová farmářka!“ Patrik Dougherty vyšel z jídelny a práskl za sebou dveřmi.

Josef si najednou uvědomil, že měl celou dobu v ústech sousto masa s dýní, aniž ho polkl. Slyšel také hlasitý tikot stojacích hodin, bzucení klimatizace a otcovy kroky kdesi v domě.

„Co je mu?“ zeptala se Jana ustrašeně. Roslyn se dívala kamsi do dálky.

„Myslím,“ řekla po chvíli tiše, „myslím, že váš otec je velmi smutný, protože jeho matka umřela tak brzy. Bylo mu tenkrát tolik, jako teď tobě, Jano. Umřela náhle. Snad to byla nehoda, snad nějaká nemoc. Nikdy mi nic neřekl.“

Roslynina ústa se trpce stáhla, a Josef by ji nejraději objal, ale neodvážil se pohnout. Zdálo se mu, že ten kousek masa s dýní mu zůstane v ústech už navěky.

Když pak ležel v posteli, slyšel, jak otec stále ještě chodí po verandě sem a tam. Patrik Dougherty se už toho večera do domu nevrátil. Možná šel na obhlídku stájí, aby zjistil, jaké škody bouřka napáchala. A možná se jen tak procházel a díval se na hvězdy, což dělával často.

Josef se bál otcovy uzavřenosti. Často měl pocit, že otce obklopuje neviditelná zeď. Kdo se k ní přiblížil, dostal ránu

elektrickým proudem. Nikdy nebylo jasné, kde přesně je, dokud na ni člověk nenarazil, pokud řekl nebo udělal něco nepromyšleného.

Dnes večer na zeď narazili všichni, on sám, Jana, a dokonce i maminka. Josef se převaloval na posteli. V pokoji bylo stále ještě pořádně horko a klimatizaci měli jen v dolních místnostech. Zkoušel si představit, jak by vypadal jeho život, kdyby maminka před dvěma lety zemřela. Otec ztratil matku ve svých třinácti. Kdyby maminka před dvěma lety zemřela, museli by on a Jana žít jen s tátou. Povzdechl si. Díky mamince byla otcova uzavřenost snesitelná. Vždycky Josefa utěšila ve chvílích, kdy si na něm otec při některém ze svých výbuchů vylil vztek. Pomáhala mu s domácími úkoly. Mohl si s ní dlouze povídat o škole, o filmech, o Bohu i o svém kamarádovi Jošuvovi, mladém domorodci, který pracoval na farmě.

S otcem bylo všechno mnohem těžší. Někdy si spolu mohli povídat, a pak to byl vzácný dar, tak jako dnes na chodbě. Ale většinou takové rozhovory skončily stejně rychle, jako začaly.

Josef si zkoušel představit otce jako třináctiletého kluka. Nešlo mu to. Před sebou viděl stále jen dospělého Patrika Doughertyho, stopětadevadesáticentimetrového muže s velkýma rukama, širokými rameny a hlubokým hlasem.

Házel sebou na posteli. Otcovy kroky na okamžik utichly. Pak je zaslechl na schodech a byly stále blíž. Zastavily se přede dveřmi. Josef ležel, ani nedutal. Nakoukne k němu táta, aby mu dal dobrou noc? Toužil po něm, a zároveň se ho bál.

Přes dveře slyšel otcův dech. Patrik Dougherty si povzdechl a pak se kroky vzdálily. Někde se otevřely a zase zavřely dveře a bylo ticho.

Chlapec vydechl vzduch, který zadržoval v plicích. Pod oknem se ozvala rozespalá straka a odněkud z dálky jí odpověděla jiná. Tihle černobílí ptáci byli Josefovými důvěrníky. Často si s nimi povídal. Zazpívali mu a vzali si drobky chleba, které jim hodil. Rád je poslouchal. Bylo mu, jako by někde blízko bydleli přátelé.

Josef rozsvítil lampičku vedle postele a natáhl se po termosce na nočním stolku. Byla naplněná minerálkou, v níž plavaly kousky ledu. Lačně vypil pět doušků, pak se rozkašlal.

Nemůžu usnout, pomyslel si, držel termosku v obou rukou. Byla měkká a teplá. Mohl do ní zarýt nehty.

Rozhodným pohybem postavil termosku zpátky na stolek a zhasl světlo. Pak potichu vstal, šel k oknu, otevřel ho dokořán a vyhlédl do noci.

Někde blízko se znovu ozvala straka. Možná seděla pod střechou. Měsíc trůnil vysoko na nebi a jeho stříbrná záře se odrážela v kalužích před domem. Za farmou se rozkládala modrostříbrná nížina a hory, které se z ní zvedaly, vypadaly jako černé ostrovy ve stříbrném jezeře. Z té dálky a osamělosti přeběhl Josefovi náhle mráz po zádech.

Otočil se a vracel se do postele, když ho něco zarazilo. Odněkud zdaleka k němu do pokoje proniklo zaržání. Neozval se žádný z koní, které měli na farmě na práci. Byl to jiný zvuk, divoký, panovačný.

Chlapec běžel zpátky k oknu, ale venku už bylo ticho. Ani straka se nepohnula. Josef si však byl jistý, že slyšel ržání. Pak si vzpomněl, že se otec zmínil o cizích koních, které Jošua zahlédl na farmě.

Pomalou se šoural k posteli. Jestli jsou na farmě divocí koně, bude je otec asi chtít pochytat. A jestli někomu utekli, majitel se brzy přihlásí.

Ráno se zeptá Jošuy, kde je vlastně viděl. Možná by je spolu mohli vystopovat. Jenže slíbil otci, že zkontroluje plot...

Trvalo dlouho, než usnul. Zdálo se mu o babičce, jak jede na ryzákovi po širé pláni. Josef jel vedle ní. Uháněli přes hory a doly a babička se na něj usmívala.

To je zvláštní, myslel si ve snu. Já přece nevím, jak babička vypadala.

Skupinka koní se před nečasem ukryla na jednom pahorku. Zvířata stála se skloněnými hlavami, zády k bouři. Trpělivě čekali, až běsnění utichne, a jen tu a tam potřáslí hřívou nebo si trochu odfrkli, když jim po nozdrách stékalo moc vody. Velký rezavý hřebec občas pohodil hlavou a pokoušel se pohledem provrtat temnotu.

Pahorek ležel vedle jednoho z vyschlých říčních koryt, která se spouštěla z hor a táhla se po celé zemi. Když se bouře skoro vypršela, přiblížil se k pahorku podivný rachot. Velký hřebec našpicoval uši a přitiskl se blíž ke svým klisnám. Všichni koně teď

otočili hlavy po zvuku, který byl stále blíž a nabýval na síle. Do vyschlého koryta se vevalila spousta vody, vláčela za sebou stromy a větve a šplíchala až téměř ke kopytům koní, kteří se vyděšeně začali drápat výš. Pokoušeli se utéct, ale pahorek byl už skoro celý obklopený vodou.

Ryzák vzrušeně běhal podél zpěněného proudu, ale nenašel žádnou možnost úniku. Po chvíli se všichni koně shromáždili na nejvyšším bodě pahorku a zůstali stát bez hnutí. Bouře se přehnala a na vodní krajinu kolem se shora díval měsíc. Hřebec pohodil hlavou, potřásl hřívou a vyslal do černé noci divoký ryk.

Znovu a znovu běhal hřebec v noci kolem vody. Neklidně si měřil nenadálé vězení, občas se vzepjal a bušil kopyty, jako by bojoval s neviditelným nepřítelem. Ale teprve ráno, za svítání se dala voda na ústup, zmizela, jak přišla, a zůstalo po ní jen hluboké, červené bahno.

Malé stádo opustilo pahorek, když se na obzoru objevilo slunce. Koně se po rozbahněné zemi pohybovali jen s námahou. Kopyta jim zapadala do bláta, tu a tam na okamžik uvízli. Zvířata rozčileně frkala, chtěla se vrátit k pahorku. Hřebec je však poháněl dál, dokud se nedostali na skalnaté podloží a zase nestáli na jistých nohou.

Josef netrpělivě čekal na malý školní autobus. Obvykle zašel ráno pro Raye do jeho domku a pak šli společně k autobusu, který parkoval v jedné z garáží. Dnes ráno raději čekal na schodech na verandu. Voda ze dvora už sice zmizela, ale Josef věděl, jak je červené bahno záludné. Po kilech by se mu nalepilo na nablýskané holínky. Tak by přece do školy nemohl!

Pohlédl na hodinky. Kde jenom vězí?

Jana seděla na zábradlí a houpala nohama ve vzduchu.

„Třeba zaspal!“ řekla. „To by bylo super, přišli bychom pozdě a já bych neměla matiku!“

„Ty a tvoje matika!“ odpověděl Josef. „Tak těžká přece není!“

„Ale o to přece vůbec nejde! Prostě mě nezajímá!“ Jana houpala nohama ještě horlivěji.

Josef neměl chuť bavit se o matematice. Myslel na svůj sen o babičce a na řehtání, které slyšel v noci. Ray možná o koních něco ví. S Jošou se uvidí až odpoledne.

„Bylo by mnohem lepší, kdybychom bydleli dál od Tom Price. Učili bychom se přes rádio a nemuseli bychom jezdit do školy každý den.“ Jana nedala pokoj.

Josef neodpověděl. Dobře věděl, že sestra to tak nemyslí. Jezdila do městečka ráda. Ve škole se vídala s kamarádkami, odpoledne chodily na zmrzlinu nebo do nákupního střediska. Na nějaké zapadlé farmě by byla nespokojená a úplně nešťastná. Nejspíš ho jen chtěla vyprovokovat. Třeba se chtěla hádat. Ale Josef neměl na hádky náladu, a tak neodpovídal.

„Hej!“ volala Jana. „Oněměl jsi?“

Vtom se ozval důvěrně známý hluk motoru malého školního autobusu. Modrobílé vozidlo se pomalu vynořilo zpoza velké kůlny. Ray vystrčil ruku z okénka a mával. Musel jet hodně opatrně, protože půda byla měkká a kola by se mohla začít protáčet.

Konečně zastavil před verandou. Josef otevřel dveře a naskočil jako první. Jana ho neochotně následovala, usadila se v poslední řadě a bratrovi nevěnovala ani pohled.

„Ahoj!“ zvolal Ray chraplavým hlasem. „Pěknou bouřku jsme měli, co?“

Josef si sedl za řidiče.

„Ahoj,“ odpověděl. „Vážně hrůza! Ale proč jedeš tak pozdě?“

„Byl jsem se mrknout na ovce. Všechno je v pořádku,“ řekl Ray. „A pak jsem měl na podrážkách tolik bláta, že jsem se nemohl ani hnout.“

„Nesmysl!“ řekl chlapec a šťouchl Raye do ramene.

„Au!“ vykřikl Ray a přikřčil se. „Tak proč jedeš pozdě, vážně!“

„Vrátil jsem se od ovcí dost pozdě a ke kravám jsem se vůbec nedostal. A pak mi opravdu zatraceně dlouho trvalo, než jsem našel jiný boty. Pak jsem šel k autobusu a musel jsem se přezout zas. Koneckonců uklízím tady já.“

Josef se rozesmál.

„Pomůžu ti,“ nabídl se.

„Vezmu tě za slovo,“ zašklebil se Ray. „Dneska se určitě nasbírám pěkných pár kilo tý červený špíny, až vyzvedneme všechny školáky. Nenávidím červený bahno!“

„Otec by řekl *prokletá země*“ řekl Josef a sám nevěděl proč.

Ray se k němu krátce otočil a svařtil čelo.

„Já říkám jenom *zatracená špína* – země je přece v pořádku!“ odpověděl a přidal plyn.

Kola autobusu se chvíli protáčela, ale pak zabrala a rozjeli se.

„Nevím, nevím, jestli dojedem,“ bručel Ray, když jeli po úzké cestě vedoucí k hlavní silnici. „Silnice byla na několika místech zaplavená, a jestli voda ještě stojí, mužem se otočit.“

Josef přikývl. Nebylo by to poprvé, co by bouře přerušila spojení s městem. Autobus se šnečím tempem šplhal do kopečka za farmou. Nahoře se Ray odvážil rozjet rychleji. Krajina se před nimi doširoka otevřela. Buš a stromy zářily toho rána pronikavou zelení. Vlhká půda byla tmavě červená. Nebe se zdálo nekonečně vysoké a tak zářivě modré, že Josef musel přimhouřit oči. Několik plochých oblaků, poslední známka bouře, mizelo za obzorem.

Pštros postávající na kraji silnice se polekal autobusu a dal se rychlými kroky na útěk. I jemu se lepilo na pařáty červené bahno.

Ray a Josef se rozesmáli ve stejném okamžiku.

„Dobrytek je na tom zrovna tak,“ vyprskl Ray.

„Rayi?“ ozval se Josef a předklonil se. Byl teď Rayovi tak blízko, že viděl malé chomáčky chlupů na jeho uších.

„Jo?“

„Viděl jsi na našem pozemku nějaké koně? Otec říkal, že Jošua nějaké objevil.“ Ray se podrbl na zádech.

„Jó,“ zívá a mistrně objel hlubokou díru, která se před nimi objevila, „Jošua něco takového povídal. Má dobrý voči. Ale já je ještě nezahlíd. Akorát dneska v noci jsem slyšel řehtání. Pořádně divoký, spíš řev...“

„Ano,“ skočil mu hoch do řeči, „taky jsem to slyšel. Takový pronikavý, vysoký zvuk...“

„Musí to bejt hřebec,“ mínil Ray. „Na farmě žádnýho nemáme, takže je cizí. Možná je to divokej kůň, *brumby*, jak se říká, kdo ví?“

„Myslíš, že zůstanou tady poblíž? Možná bychom je mohli pochytat!“ Chlapcův hlas zněl vzrušeně.

Ray se zkoumavě podíval do zpětného zrcátka. Jejich oči se na okamžik setkaly.

„Nemyslím, že by tvůj otec měl v úmyslu honit se za divokejma koňma. *Brumbyové* jsou fakt divoký, víš. Jestli nejsou ničí, brzy potáhnou dál. A jestli někomu patří, však on se majitel brzy ozve.“

Josefem to prudce trhlo, protože Ray se musel vyhnout obrovské kaluži.

„Hej!“ volala Jana zezadu. „Nemůžeš jet trochu opatrněji? Učím se právě matiku!“

„Tak pojď řídit sama!“ opáčil Ray a zašklebil se.

Jana se na něj zamračila a znovu se zahloubala do učebnice.

„Proč?“ začal Josef, ale odmlčel se.

„Proč co?“ ptal se Ray.

„Proč je otec tak divný, když jde o koně?“ Chlapec se kousl do spodního rtu.

Už mockrát se chtěl Raye zeptat, ale až dodneška si netroufl. Ray byl dobrý kamarád a vždycky mu všechno vysvětlil. Zdálo se, že ví snad úplně všechno, pokud šlo o zemi, domorodce, rostliny a zvířata. Ale když přišla řeč na Patrika Doughertyho, byl skoupý na slovo. Vážil si Josefova otce, ale jednal s ním opatrně. Vypadalo to, že ví o neviditelné zdi, kterou se farmář obklopil. Teď stáhl vrásčitý

obličej v ustarané grimase, zbytečně dlouho se díval do vnějšího zpětného zrcátka, vrtěl se na sedadle a drbal se na nose.

„No,“ řekl nakonec tiše, „to ani já nevím. Máme přece na farmě koně na práci. Bez nich to nejde. Ale vždycky jsem měl dojem, že by je tvůj otec vyměnil třeba za motorky, jen kdyby to bylo možné.“ Ray se poškrábal na zátylku.

„Ale proč?“ Josef se zvědavě naklonil dopředu. „Proč, Rayi?“

„Nemám ponětí!“ Ray na okamžik zvedl ruce z volantu a rozhodil je. „Nikdy nic neřek. Jedinej člověk, kterej by o tom mohl něco vědět, je starej Sam, Jošuův dědeček. Je na farmě skoro od začátku. Pomáhal ji tvému dědovi postavit. Ale proč se nezeptáš přímo otce? Musí to přece vědět nejlíp!“ Ray se chraplavě rozesmál.

Chlapec sebou trhl. To od Raye nebylo hezké. Moc dobře věděl, že tuhle otázku otci nikdy položit nemůže. Kdykoli ukázal, jak koně miluje, otec se rozzlobil nebo s ním v lepším případě nemluvil. Josef chodil s Jošou koně tajně hřebelcovat, ale jen tehdy, když si byl jistý, že otec má právě práci na druhém konci farmy. Někdy jim pomáhala i Jana. I ona měla ráda koně a stejně jako bratr toužila po vlastním. Všechny děti z ostatních farem měly vlastního koně. Bylo to úplně normální – ale ne na farmě Patrika Doughertyho.

Dougherty zdůvodnil svůj přísný zákaz tím, že koně jsou nevypočitatelní a nebezpeční a pro děti se vůbec nehodí. Netušil, že Jana u svých kamarádek ze sousedních farem pravidelně jezdí. Nevěděl ani, že mladý domorodec Jošua naučil jeho syna s koňmi zacházet a že společně tráví čas na vyjížďkách, když on odjede do města. Ray o tom věděl, ale nikdy Josefa neprozradil. Ray koně miloval.

Autobus pomalu projížděl vodou, která se nashromáždila v proláclině uprostřed cesty a vytvořila tak malou tůň. Červená sprška stříkala na všechny strany.

„Divil bych se, kdybysme se dostali na hlavní silnici,“ bručel Ray. „Jestli tam zůstala voda, bude pořádně hluboká.“

Ray si ve zpětném zrcátku zkoumavě prohlížel Josefa a všiml si jeho nepřístupného výrazu.

„Promiň,“ zamumlal. „Ale jednou se ho budeš muset naučit ptát. Je ti přece už patnáct, brzo ti bude šestnáct. Máš právo se ptát a máš právo na odpověď.“

Chlapec zadržel dech. Nemohl se otce zeptat. Ani maminka nemohla. Po včerejšku to bylo úplně jasné. Jestli se bude ptát na koně, možná s ním otec už nikdy nepromluví. A z jeho mlčení měl Josef ještě větší strach než z nevyzpytatelného hněvu.

Mezitím dojeli na hlavní silnici, která byla jen o trochu širší než cesta na farmu. Typická štěrková cesta australského vnitrozemí byla pokrytá miliony kulatých červených oblázků, podobajících se spíš perlám nebo kouskům mramoru. Vypadaly nevinně, ale když řidič

brzdil nebo musel náhle změnit směr, mohly být životu nebezpečné. Auta po nich klouzala jako na klouzačce, dostala smyk nebo se srazila.

Ray jel stále ještě velmi pomalu. Další školáci na ně budou čekat asi po dvou kilometrech směrem na jih. Město bylo vzdálené čtyřicet kilometrů. Nejeli dlouho, když se silnice trochu zavlnila, klesla, ale hned zase stoupala. I malé zvlnění však stačilo, aby se vytvořilo obrovské blátivé jezero. Na jeho kraji stál kamion, trochu nakřivo a napůl ve vodě. „Co jsem povídal!“ zvolal Ray vítězně. „Měl jsem se vrátit do postele. Tenhle den skončil dřív, než začal. Blátivej den!“

Zabrzdl a zastavil těsně za nákladním autem. Objevili se dva muži. Holínky i nohy měli umazané od červeného bláta. Ray stočil okénko.

„Jdete si zaplavat? Nevěděl jsem, že kamiony jsou takoví plavci!“, prohlásil.

„Už jsem slyšel lepší vtip!“ odpověděl vyšší z obou mužů a otřel si z čela pot.

„No jo, taky máme teprv ráno,“ ušklíbl se Ray a vystoupil z autobusu.

Josef šel za ním. Společně s oběma muži si prohlíželi nákladní auto a odhadovali škody. Nikdo neřekl ani slovo. Všichni jen mlčky přihlíželi. Tahač kamionu vězel hluboko ve vodě.

„Motor chcípnu,“ prohlásil nakonec menší muž.

„Proč jste tam vůbec vjeli?“ vyptával se Ray.

„Jsme nevěděli, že je tam taková hloubka,“ zamumlal vyšší a znovu si otřel z čela pot.

„Jak dlouho už tu trčíte?“ zajímal se Ray a horlivě se drbal ve vlasech.

„Pět hodin. Voda klesá pomalu.“

Ray zkušeně obhlédl situaci.

„Chvíli si ještě počkáte!“ prohlásil pak.

„Nemohl bys nás vytáhnout?“ ptal se menší muž, který byl napůl plešatý a lebka se mu leskla v ranním slunci. Ray rozhodně zavrtěl hlavou.

„Tohle je školní autobus,“ řekl chraptivě, vytáhl z kapsy košile cigaretu a dlouze si ji zapaloval. „Majetek státu. Kdyby se s ním

něco stalo, je to na moji zodpovědnost. Ale mohl bych se vrátit na Doughertyho farmu a přijet s traktorem. Jo, to by mělo jít.“

„Fakt skvělý, kamaráde,“ řekl větší.

„Ale taky tu můžete počkat, až se vám vynoří sám. Bude to trvat tak do večera nebo do zejtrka do rána.“ Ray s požitkem zatáhl z cigarety.

„Jestli nás vytáhneš, můžeme ho opravit. Tak jako tak ztratíme spoustu času.“ Vyšší muž napřáhl k Rayovi ruku, umazanou od červeného bahna. Ray jí krátce potřásl.

„Jmenuju se Greg a tohle je Mick,“ řekl řidič.

„Ray,“ zabrumlal Ray, pak ukázal na Josefa a řekl: „Joe.“

Josef sraštil čelo. Neměl rád, když se mu říkalo Joe, což Ray dobře věděl.

„Dobrá,“ vzdychl Ray. „Pojedem zpátky a vrátím se s traktorem.

Potřebujete ještě něco? Máte dost vody, cigaret, piva, sendvičů?“

Ray je dneska hrozný, pomyslel si Josef. Opravdu se mu daří pohněvat všechny, s kým mluví. Občas se tak choval. Většinou byl ohromně milý, ale jeho kousavý humor každému neseděl.

Oba řidiči se na sebe nejisté podívali, pokrčili v rozpacích rameny a zamumlali poděkování.

Když přijížděli zpátky na farmu, stál Patrik Dougherty před domem a hleděl jim v ústrety. Ray se vyklonil z okénka a zamával.

„Nedá se projet!“ volal. „Dneska jsou prázdniny!“ Dougherty přikývl. Ray objel dvůr a zabrzdil přímo před verandou. „Račte, panstvo,“ zakrálkoral vesele.

„Já mám ale radost!“ volala Jana. „Žádná matika a žádná škola!“ Popadla aktovku a první vyskočila z autobusu. Josef zůstal sedět na místě. „Co je?“ otočil se k němu Ray.

Hoch sám přesně nevěděl. Neměl prostě vůbec chuť jít domů. Taky nechtěl mluvit s otcem, který stále ještě stál před domem a vzhlížel k autobusu.

„Nemůžu se ho zeptat!“ vyrazil ze sebe náhle.

„Koho? Na co?“ nechápal Ray.

„Nemůžu se otce zeptat, proč nemá rád koně!“

Ray položil obě ruce na volant a poklepával na něj prsty.

„Určitě to není lehký,“ řekl pak tiše. „Ale nemáš jinou možnost. Je jedinej, kdo ti může dát odpověď.“

„Ale já nemůžu a ty moc dobře víš proč!“ vykřikl Josef. V krku měl knedlík a oči mu hořely.

Ray pohlédl na Doughertyho, který šel pomalu k autobusu.

„A co se zeptat maminky? Třeba bude vědět.“ Ray vypadal bezradně.

„Maminka před ním nesmí promluvit ani o babičce!“ Josef cítil, že má v očích slzy, a zlobil se na sebe. Vyskočil z autobusu, zabouchl za sebou dveře a běžel do domu. Nechtěl otce vidět.

Patrik Dougherty se opřel o autobus a podíval se na Raye.

„Kde jste uvízli?“ zeptal se.

„Dole na hlavní, hned u prvního zaplavenýho místa. Západ tam nějakej kamion. Slíbil jsem řidičům, že je vytáhnu s traktorem.“ Ray se cítil nesvůj. Bylo mu chlapce líto. Občas si říkal, že by měl Patrikem Doughertym pořádně zatřást, aby se vzpamatoval...

Farmář mhouřil oči před sluncem, které už pořádně pálilo, ačkoli den teprve začal. „V pořádku. Potřebuješ pomoc?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl Ray. „Jsou tam dva chlapi. To zvládnem. A co máme dnes jinak na práci?“

„Musíme zkontrolovat plot, ale to počká do zítřka. Půda je ještě moc měkká. Dneska s ním nepohneme. Taky chci vyměnit rozbité sklo v okně. Ty se pak koukni na větrný mlýn na pastvině. Zdá se mi, že po bouři nějak stávkuje.“

„Jasně,“ odpověděl Ray krátce, zvedl ruku na pozdrav a zavezl autobus zpátky do garáže.

Patrik Dougherty se za ním díval, dokud mu autobus nezmizel z očí, pak se otočil a šel do domu. Děti našel u Roslyn v kuchyni. Jana umývala nádobí od snídaně, Roslyn zalévala bylinky na okně a Josef se opíral o zeď.

„Takový nečas není vždycky tak špatný,“ prohlásil Dougherty zertovně. „Není vyučování – jako by byly prázdniny, co?“

Chlapec na otce ostře pohlédl. Jak se může po včerejšku tvářit jakoby nic? Bylo to tak skoro vždycky: odešel z pokoje s prásknutím dveří, když narazili na jeho neviditelnou zeď – a druhý den jako by se nic nestalo! Otec vtipkoval a zdálo se, že na vše zapomněl. Josef však dobře věděl, že to tak není. A ani on nezapomněl.

„Tys chtěl dnes myslím zkontrolovat na koni plot,“ řekl Dougherty synovi. „Tak na to můžeš zapomenout. Půda je moc vlhká, na koni se tam nedostaneš. Uvázl by v blátě. Radši by sis měl v klidu sednout k učení. Ty taky, Jano.“

Teď si byl Josef úplně jistý, že otec na nic nezapomněl. Jana neodpověděla a on také mlčel. V kuchyni byl slyšet jen cinkot talířů. Nakonec se otočila Roslyn.

„A co budeš dělat dneska ty, když už máme blátivý den?“ zeptala se s úsměvem, který Josefa zabolet.

Maminka se zase snaží uvolnit napětí. Vtom Janě vyklouzl z ruky talíř a rozbil se na červenohnědých kuchyňských dlaždičkách.

„Dávej přece pozor!“ vyjel na ni otec.

„Nezlob se,“ zašeptala Jana a sklonila se ke stěpům.

„Vždyť se nic nestalo,“ řekla Roslyn. „Byl starý.“

Josef cítil na zádech chladnou zeď, cítil, jak ho bolí páteř. Proč si ještě nikdy nevšiml tak jasně jako dnes, že se všichni jen snaží uklidnit otce. Všechny v kuchyni najednou viděl ostře a zřetelně:

maminka k sobě tiskne konvičku, Jana sbírá střepey a otec stojí doširoka rozkročný, jako před útokem.

Před očima se mu začal odvíjet film. Smějící se maminka trochu káravě říká Patriku!, jeho malá sestra nese otci dárky: šnečí ulity, hadí kůže a kytičky s nadějí, že se usměje a pohoupe ji na kolenou. Kéž by se usmál, kéž by mu z očí na okamžik zmizel stín! Viděl i sám sebe, jak se pokouší s otcem hovořit: o ovcích, o počasí, o koních.

Ano, teď si vzpomněl – dřív spolu o koních mluvili. „Tati, prosím! Chtěl bych mít vlastního koně, strašně moc!“ Otec řekl jenom ne. Ne, víc nic.

Chlapec se odlepil od zdi a prošel kolem otce do chodby. Mířil ke schodišti a nahoru do svého pokoje. „Nezapomeň na učení!“ slyšel za sebou.

Josef neodpověděl. Vešel do pokoje, opatrně zavřel dveře a hodil sebou na postel.

Učení, pomyslel si s opovržením. Otec přece ví, že jsem dobrý žák. Poslední, co dnes potřebuji, je učit se! Ležel na zádech a zíral do stropu. Po chvíli uslyšel na dvoře vrčení traktoru. Bylo hlasitější a hlasitější a potom se pomalu vzdalovalo. Pak zaslechl otcovy kroky v domě a Janin hlas na schodišti. A nakonec jiný zvuk motoru: džíp!

Vrhl se k oknu tak rychle, že se mu zatmělo před očima. Od doby, co začal rychle růst, měl potíže s krevním oběhem. Opatrně vydechoval a přešel si rukou přes oči. Opřel se o parapet a vyhlédl ven. Otec seděl za volantem a měl namířeno k hlavní silnici. Že by chtěl pomoci Rayovi vytáhnout ten kamion? Nebo možná jede na severní pastvinu, aby se poohlédl po dobytku a zkontroloval napajedla.

Josef ještě jednou zhluboka vydechl. Už mu bylo dobře. Z háku na stěně sundal veliký klobouk a tiše vyšel z pokoje. Jen v ponožkách se plížil po schodišti dolů. Nechtěl, aby se ho Roslyn vyptávala, kam jde. A nechtěl vidět ani Janu.

Dole v chodbě si vzal staré holínky, ale obul si je až na verandě. Pak se několika poskoky dostal na druhou stranu dvora. Snažil se najít co nejsušší místa. Rychle zmizel za velkou kůlnou, v níž skladovali seno a slámu pro krávy a pro ovce. Běžel kolem malé

pastviny, kde ovce vždy čekávaly na stříhání, kolem kůlny na vlnu, která byla prázdná, protože ovce ostříhali už před mnoha měsíci. Střecha velké kůlny byla z vlnitého plechu a leskla se ve slunci tolik, že musel přivřít oči.

Doběhl do haraburdárny. Tak říkala téhle části farmy maminka. Stály tu staré stroje, zrezivělé traktory a auta, ve kterých kdysi jezdil dědeček. Z plechových koster se odlupoval lak. Dvířka byla otevřená, sklo rozbité. Auto už neměla sedadla ani volanty. Chlapec se prudce zastavil. Spletl se, nebo se opravdu někde mezi vraky mihl černý stín? Neplazí se tam něco? Věděl, že tady mívají skrýše hadi. Dřív si tu s Jošou tajně hrávali, i když sem měli vstup zakázán. Vždycky měli husí kůži a maličko jim běhal mráz po zádech, trochu kvůli hadům a trochu proto, že se každou chvíli mohl objevit Patrik Dougherty, což se jim zdálo horší než všichni jedovatí hadi západní Austrálie dohromady.

Josef se po špičkách blížil k autům. Udělal krok, pak ještě jeden a napůl otevřenými dvířky pozoroval úzkou plochu mezi fiatem a holdenem. A vtom hada spatřil: nehybně ležel na slunci, černý, dlouhý, malou hlavu položenou na vlhké, teplé zemi.

Chlapec zadržel dech. Krajta tygrovitá! Krajty dobře znal. Patřily k nejnebezpečnějším hadům široko daleko. Když měly pocit, že je

někdo ruší, zaútočily: vztyčily se a pronásledovaly domnělého útočníka neuvěřitelnou rychlostí. Alespoň to tvrdil otec a ostatní farmáři.

Černý had se stále vyhříval na slunci. Pak se náhle ukázal drobný, rozeklaný jazyk a jednou či dvakrát se vymrštil. Had nenápadně zvedl hlavu.

Všimla si mě, pomyslel si Josef. Po čele mu stékal pot. Napadlo ho dát se na útěk, ale zvědavost mu bránila. Cítil výzvu. Najednou chtěl vědět, jsou-li krajty opravdu tak nebezpečné, jak otec vždycky říká. Na něj přece ještě nikdy had nezaútočil, sotva kdy nějakého zahlédl. Hadi byli spíš hrozivým stínem v dáli.

Had znovu vymrštil jazyk, plazil se kousek dopředu, zastavil se a opět ukázal jazyk. Josef stál, ani nedutal. Od hada ho dělila jediné zrezivělá dvířka. Jenže ta visí ve vzduchu, takže had dobře vidí holínky a nad nimi nahé nohy. Josefovy nohy a hlavu krajty od sebe dělil nanejvýš metr a půl.

Had se znovu takřka neznatelně pohnul. Hoch cítil, jak se mu ježí chloupky na zádech. Náhlý silný porыв větru způsobil, že stará auta zavzdychala a zakvílela, jako by byla strašidla a stěžovala si, že se jich lidé takhle zbavili.

Had otočil hlavu a díval se na Josefa, dlouho, nekonečně dlouho. Chlapec neslyšel nic kromě hukotu vlastní krve v uších. Potom se had začal plazit pryč, pomaličku a nehlučně, pak trochu rychleji a nakonec jako blesk zmizel pod dalším starým autem.

Josef se stále ještě bál pohnout, vlastně si skoro netroufal dýchat. Srdce mu tupě bušilo proti žebrům. Nikdy dosud nespátřil sílu krajty tygrovité. Kdyby zkusil utéct, neměl by sebemenší šanci. Had by ho nejspíš začal pronásledovat. Ale on zůstal stát! Krajta na něj nezaútočila, ačkoliv ho dobře viděla.

Nespouštěl z očí místo, kde had zmizel pod rozpadajícím se autem. Zrezavělá dvířka skřípěla ve větru čím dál tím hlasitěji. Připadalo mu, jako by s ním prastará auta chtěla mluvit, křičet na něj. Otočil se a šel pryč. Stále byl trochu slabý v kolenou, ale s každým krokem se cítil lépe. Úplně sám se setkal s krajtou, byl jen kousek od ní! Možná krajty opravdu nejsou tak nebezpečné, jak si otec myslí.

Byl si teď jistý, že rozhodně neútočí za všech okolností. Určitě se musí zeptat Raye a Jošuy.

Josef si sundal klobouk. Vítr mu ochladil zpocenou hlavu. Zkoumavě se rozhlédl kolem sebe. Jošuu nikde neviděl. Pomalu šel dál kolem malé kůlny s nářadím. Úplně na konci farmy byl dům pro domorodé dělníky. Vypadal také jako kůlna, měl střechu z vlnitého plechu a úzkou verandu. Když přišel blíž, uviděl starého Sama, sedícího ve stínu na verandě. Dva nebo tři psi vyskočili a běželi chlapce přivítat. Vrtěli přitom ocasy. Na farmě je měli na práci, pomáhali zahánět ovce do stád. Všichni měli černobílou skvrnitou srst, polodlouhou a trochu zcuchanou.

Musím je vykartáčovat, napadlo Josefa. On, Ray a maminka byli na farmě jediní, kdo psy pravidelně kartáčovali. Ostatní je brali prostě jako pracovní psy a tu a tam je přátelsky poplácali, když dobře odvedli práci. Ne, vlastně ne tak docela. Domorodí dělníci měli psy rádi, hladili je a nechávali je spát u sebe v chatě.

Psi na něj skákali, tiskli se mu k nohám, kňučeli a štěkali radostí.

„Ahoj, Jacku, ahoj, Sally, ahoj, Spotty!“ řekl Josef a sklonil se k nim, drbal je po zádech a tahal za uši.

Na verandě se cosi pohnulo. Starý Sam vstal a zvedl paži, aby chlapce pozdravil.

Mohl bych se ho zeptat na babičku, napadlo Josefa a srdce mu trošičku poskočilo.

Vtom však ze dveří vyšel Jošua. Mladý domorodec potrásl hustými, černými kudrnami, které mu sahaly téměř až na záda. Jeho parádní ozdoba pokaždé vzbudila nelibost Patrika Doughertyho, ale Jošuovi to bylo jedno. Když mu Dougherty nadával, vkradl se mu do očí vzdálený, nepřítomný výraz. Farmářova slova šla mimo něj, klouzala po něm, odrážela se od něho.

Josef kamarádovu schopnost obdivoval a toužil po ní. Otcova slova ho často zraňovala jako nůž. Patrik Dougherty se i na Josefovo přátelství s Jošou díval s nedůvěrou. Nevěděl, jak blízcí si chlapci ve skutečnosti jsou, hodně však tušil. Josef s otcem o Jošuovi nikdy nemluvil. Jen Roslyn o nich věděla trochu víc. Ale i ona varovala syna před příliš velkým kamarádstvím. Bála se problémů s manželem, neboť Patrik Dougherty dbal na důsledné dodržování hranice mezi původními obyvateli a bílými pány. Vážil si Sama, starého druha svého otce, ale i vůči němu si udržoval zřetelný odstup. Často si stěžoval na nespolehlivost domorodců, kteří někdy na pár dní nebo i týdnů zmizeli z farmy pryč, a jen se tak toulali po kraji, navštěvovali příbuzné nebo posvátná místa, kde vykonali rituály. Říkali těm toulkám *walkabout*. Později se vraceli, někdy jich bylo o jednoho či dva méně nebo více. Doughertyho hromování pouštěli jedním uchem dovnitř a druhým ven a chopili se zase práce, jako by se nebylo nic přihodilo.

Josef pozoroval kamaráda, scházejícího ze stinné verandy. Jošua měl na sobě pracovní holínky, světlé džínsy a šedé tričko s límečkem. Byl štíhlý a měřil stejně jako Josef. Plet' neměl tak tmavou jako jeho dědeček Sam, neboť otec jeho maminky byl Evropan. Ani jeho nos nebyl tak zahnutý a široký jako nosy ostatních domorodců na farmě. Tmavé oči měl hluboko zapadlé.

„Tak co,“ řekl Jošua a zastavil se před kamarádem. „Dnes není škola? Myslel jsem si to. Je moc vody a bláta.“

Josef přikývl. Často měl vůči Jošuvovi špatné svědomí, protože on mohl ještě chodit do školy, zatímco Jošua už dva roky pracoval na farmě jako dělník.

„Zrovna jsem chtěl jít nakrmit koně. Půjdeš se mnou?“

„Jasně!“

Oba chlapci se bok po boku vydali ke stájím. Starý Sam je sledoval s kamenným výrazem. Bílé vlasy mu lehce čechral vítr.

Na farmě Patrika Doughertyho měli pět pracovních koní. Většinou byli venku na pastvině za stájemi. Čtyři byli tmavě hnědí, jenom kobylka měla zářivě bílou srst. Proto jí také říkali Daisy – Sedmikráska. Byla to velká, silná zvířata s širokými zády, na nichž se sedělo pohodlně jako v houpacím křesle.

Toho dopoledne se všichni uchýlili do stínu jediného stromu rostoucího na pastvině, obrovského starého tamaryšku, v jehož koruně hnízdil párek sokolů.

Zasadil ho Josefův dědeček před takřka padesáti lety. Bouře ho připravila o pár větví a Daisy z nich okusovala listí, právě když oba chlapci přišli k plotu. Kobylka pohodila hlavou a tiše zařehtala. Ostatní koně také otočili hlavy a zvědavě se rozhlíželi kolem.

Jošua se přehoupl přes plot a Josef za ním.

„Pojďte sem!“ volal Jošua na koně. „Tukker, tukker!“ To slovo Josef znal. Domorodci jím svolávali koně ke krmení.

Mladý domorodec se smál, když se koně pomalu dali do pohybu a běželi za nimi ke stájím. Chlapci přivlekli obrovský balík sena a uvolnili provazy, kterými byl převázán. Pak do těch žlutých, pichlavých stébel zabořili obě ruce, aby je trochu načechrali a rozprostřeli.

Koně stáli v půlkruhu kolem nich a netrpělivě čekali. Frkali, poskakovali na místě, pohazovali hlavami. Daisy náhle poskočila dopředu a zatahala Jošua za rameno.

„Hej!“ zvolal Jošua a trochu ji plácl po nose. „Budeš muset počkat!“

Daisy uskočila stranou a vrazila do ostatních koní, kteří nejprve couvli, a pak se dali do rychlého klusu kolem hromady sena. Jošua se hlasitě rozesmál.

„Blázniví koně!“ vykřikl.

Ted' se všech pět koní tlačilo kolem slámy a lačně vytahovalo z hromady stébla. Kolem hlav jim kroužily mraky černých much. Zvířata mávala ocasy a potřásala hlavou, až jim hřívky vlály. Ale mouchy se nedaly zahnat a vrhly se i na Jošuu a Josefa. Chlapci se oháněli rukama, otírali si oči a kýchali, když se jim hmyz pokoušel zalézt do nosních dírek.

Nakonec to vzdali a utíkali zpátky k plotu. Mouchy je pronásledovaly. Bzučící černý roj se jim usadil na zádech. Josef si sundal klobouk a horlivě jím mával, dokud se většina much nerozhodla vrátit se raději ke koním. Chlapci se pak usadili do stínu kůlny, lapali po dechu a potili se.

„Hnus!“ prohlásil Josef.

„Prostě mouchy,“ odpověděl Jošua a ušklíbl se.

„Někdy se ptám, jak to koně, krávy, ovce a klokani můžou vydržet, když je ty pitomé mouchy z buše chtějí sežrat zaživa. Já bych se prostě dal na útěk, mlátil bych kolem sebe, skočil bych do vody – snad bych se zbláznil!“ Josef si rychle zakryl pravé oko dlaní, pořádněji přitlačil a pak se na ni zadíval. „Čtyři!“ prohlásil spokojeně. „Ty potvory jsou tak lačné, že neuletí, ani když je chceš rozmáčknot.“

„Hledají vlhko,“ řekl Jošua klidně. Pak se ale náhle chytil za nos a horlivě popotahoval.

„Nesnáším, když mi chtějí vlézt do mozku!“

Tvářil se přitom tak legračně, že se Josef dal do smíchu.

„Občas to zkoušejí i ušima!“ vyprskl a strčil si prst do každého ucha.

I Jošua se smál, ale pak se zadíval přes pastvinu do buše a k obzoru. „Tam někde jsou divocí koně,“ řekl zničehonic. „Viděl jsi je?“ ptal se Josef napjatě.

„Jednou, jen na chvíličku,“ odpověděl Jošua. „Jejich myslím šest, pět klisen a hřebec.“

„Jak dlouho už tady jsou?“

„Tak týden, dva. Viděl jsem je teprve před dvěma dny u větrného mlýna napravo od cesty do Wittenoomu. Stáli v buši, když jsem kontroloval vodu. Cítil jsem je a slyšel. Pak utekli. V noci museli být

někde úplně blízko. Slyšel jsem hřebce volat. Nejspíš je někde obklíčila voda.“ Jošua se stále ještě díval k obzoru.

„Taky jsem ho slyšel! Úplně jasně! Myslíš, že se jim něco stalo?“ Josef žmoulal v ruce klobouk.

Jošua zavrtěl hlavou.

„Jsou moc chytří,“ řekl. „Ale můžeme se po nich podívat. Pamatuju si, odkud jsem slyšel hřebce. Sam povídal, že jsou to nejvíc dvě míle. Sam se vyzná.“

Josef zvedl hlavu a zaposlouchal se.

„Ještě nejede,“ zamumlal Jošua.

„Cože?“ podivil se Josef.

„Tvůj otec ještě nejede. Široko daleko je ticho.“ Jošua se na Josefa nedíval. Upřeně si prohlížel své boty. Věděl, že Patrik Dougherty nevidí rád, když s ním jeho syn tráví čas. Hoši o tom sice nikdy nemluvili, ale většinou se scházeli tajně.

„Tak tedy pojďme,“ řekl Josef chraplavě. Styděl se, že Jošua ví o jeho strachu z otce. „Dvě míle pěšky můžeme zvládnout.“

„Jenom dvě míle?“ Hlas mladého domorodce zněl výsměšně.

„Jednou bys měl jít s námi na *walkabout*. Dvě míle!“ Rozesmál se.

Za chvíli už oba chlapci zmizeli v buši. Šli pomalu, v měkké červené půdě se ani jinak jít nedalo. Často se museli zastavovat a seškrábat z podrážek silnou vrstvu bláta.

Slunce už bylo vysoko na nebi a vysílalo na zem paprsky jako tvrdá a žhavá kopí. Zdálo se, že Jošua sleduje nějakou neviditelnou stopu. Obcházel keře a stromy mulga, naslouchal a zkoumavě se rozhlížel kolem sebe. Oba chlapci měli dlouhé hole, které pravidelně zapíchovali do země, aby vyplašili hady.

Tady na severozápadě farmy se trsy spinifexu objevovaly jen ojediněle. Svítily ve slunci jako obrovští světle zelení ježci a vydávaly nádhernou kořeněnou vůni. Půdu mezi keři pokrývaly spadané větve. Někde jich bylo tolik, že červenou zemi pod nimi nebylo skoro vidět. Některé stromy mulga a pár keřů měly zčernalé kmeny a větve jako upomínku na požáry v buši. Hladké kmeny strašidelných eukalyptů zářily naopak bíle.

Z hustého porostu vzlétl s hlasitým zašustěním houf gal. Ve stejné chvíli příšerně zaskřehotali červenorůžoví papoušci kakadu, jako by oběma poutníkům hrozili.

Josef se zastavil na malé vyvýšenině a zhluboka se nadechl vůně vlhkých rostlin. Díval se přes celou zemi až k nízkým zaobleným kopečkům Hamersleyského pohoří. Pozoroval krajinu, kterou miloval, a cítil se naprosto šťastný.

Jošua na něj čekal o několik metrů dál. Josef se usmál, když se na něj podíval, protože kamarád stál na jedné noze a druhou kolem ní zkroutil tak, že si podrážku položil na vnitřní stranu nataženého stehna. Oběma rukama se přitom opíral o hůl.

Tak kdysi stávali na kopcích domorodci a dívali se na zem svých předků, pomyslel si Josef.

Netroufl si kamaráda oslovit, protože se zdálo, že Jošua je v myšlenkách daleko odsud. Tvářil se divoce a trochu tajemně, ale zdání někdy klame, možná se jenom soustředil. Růžové galy stále ještě rozčileně poletovaly sem a tam. Slétly trochu níž, zamávaly pořádně křídly a nakonec se rozhodly ozdobit svým zářivým perím jeden holý strom mulga.

„Tam vzadu!“ řekl Jošua a ukázal rukou na pahorek asi kilometr vzdálený.

„Co vidíš?“ ptal se Josef, protože on viděl jen pahorek.

„Přenocovali tam divocí koně!“ odpověděl mladý domorodec s jistotou.

„Jak to víš?“

„Jen se podívej! Kolem pahorku byla spousta vody. Leží tam velké větve, které přinesla. Dole je dokonce ještě teď.“ Jošua si jediným pohybem hlavy hodil dlouhé vlasy na záda.

Ted' už i Josef viděl, co mu kamarád ukazoval. Zdálo se, že pahorek se stal během nečasu na několik hodin ostrovem. Jošua se zase postavil na obě nohy. Na levém stehně mu zůstal červený blátivý otisk podrážky.

Chlapci se mlčky vydali k pahorku. V buši se příliš nemluví. Všechny smysly jsou zaneprázdněné: musíš najít cestu, včas uslyšet hada, vyhnout se trnům na keřích. Josefovi se zdálo, že půda tiše

praská, jako by stále ještě sála vláhu, jako by se pod zemí už vinuly jemné kořínky. Téměř viděl, jak se všude rozvíjejí nové listy a květy.

Trvalo jim ještě asi půl hodiny, než se dostali k úpatí malého pahorku. Před nimi bylo koryto, které vyhloubila povodeň. Divoký proud strhl část půdy a vyhloubil v ní hluboké vrásky. V nejhlubších brázdách ještě tekla slabý proud. Jošua se nepokoušel dostat na druhou stranu. Začal obcházet pahorek velkým obloukem. Josef už se pořádně potil. Tričko se mu lepilo na kůži. Měl žízeň, ale nevzali si s sebou vodu.

Naproti tomu Jošua s pocením zřejmě žádné problémy neměl. Zdálo se, že ho zajímá, jenom co je na zemi. Tu a tam se zastavil, zkoumavě si prohlížel hlínu, potřásl hlavou a šel zase dál. Na západě pahorku se koryto spojilo s dalším proudem. Chlapec přikývl.

„Opravdu tady uvízli!“ řekl spokojeně.

„Ještě jsem neviděl ani jedinou koňskou stopu,“ zapochyboval Josef. „Vidím jen stopy po vodě, žádné otisky kopyt, žádný trus!“

Jošua se na něj nevěříčně podíval. Pomaličku nasával nosem vzduch a nechával jej klouzat po jazyku do plic. Doslova cítil na jazyku pach koní. Tady blízko musí být pořádná hromada koňských koblíh.

„Čichni si!“ vyzval mladého bělocha.

Josef následoval kamarádova příkladu. Zhluboka se nadechl a pokoušel se zároveň vzduch ochutnávat. Jošua už mu to několikrát ukazoval. Nejprve necítil nic, jen spinifex a pár bylinek. Pak ale

s sebou teplý závan vzduchu přinesl ostrou vůni čpavku. Byl to jen náznak, ale dost silný, aby zasáhl Josefovy smysly.

„Máš pravdu!“ zvolal rozčileně.

Mladý domorodec se spokojeně usmál a začal se brodit na druhou stranu rozbrázděného koryta plného bahnitě vody. Na několika místech se jim holínky zabořily až po kotníky do bláta, ale nevzdali se a pomalu šplhali do svahu. Všude za keři teď viděli otisky kopyt a plošina na vrcholku pahorku byla úplně rozdupaná, jako by tu zvířata hodiny běhala v kruhu.

Kamarádi stopy pečlivě prozkoumali. Nebylo snadné zjistit rozdíl, ale po chvíli Josef upozoroval, že mezi hlubokými stopami je i pár mělkých. „Mají s sebou mládě,“ řekl Jošovi a narovnal se. Žáda už ho bolela, jak se pořád ohýbal.

Kamarád přikývl.

„Ano,“ řekl, „a jeden z koní je dost velký, větší a silnější než ostatní. To musí být hřebec, co jsme ho v noci slyšeli.“

Pak ukázal na několik zvlášť výrazných stop. „Tudy stoupal. Nejspíš si všiml, že je voda obklíčila, a polekal se. Navíc neměli podkovy, jsou vážně divocí.“

Josef se zadíval směrem k horám Karijinského národního parku. Už léta na farmě žádné divoké koně neviděli. Cítil podivné vzrušení. Třeba by mohl jednoho z nich chytit a zkrotit ho! Jen pro sebe! Obrátil zrak k farmě, jejíž střechy se leskly v záři slunce. Byly směšně malé a strašně daleko. Otec mu nikdy nedovolí chytit divokého koně... Chlapec sklonil hlavu. Pocit štěstí, který cítil během putování buší, zmizel. Otec se nejspíš dávno vrátil, možná už ho dokonce hledá. Bude muset vysvětlit, kde byl celé dopoledne.

Znovu se zadíval k farmě. Bylo téměř poledne. Za každou cenu se musí vrátit k obědu, ale nechťelo se mu. Venku se cítil svobodný. Najednou Jošovi ohromně záviděl. Uvědomil si, že mladý domorodec je opravdu volný. Jeho otec žil v klanu u Wittenoomu a syna nechával na pokoji. Jošua měl na farmě jen dědečka a strýce, kteří se o něj starali. Starý Sam byl však pro Josefa něco jako dobrotivý duch a o strýci sice mnoho nevěděl, ale určitě by Jošovi nezakázal zkrotit divokého koně. Povzdech si.

Kamarád si ho krátce změřil, ale nic neřekl. Sledoval stopy koní, seběhl dolů ze svahu a zůstal stát u severního koryta.

„Tudy se dostali pryč!“ volal nahoru na Josefa.

„Kam běželi?“

„Směrem k horám!“ odpověděl Jošua a ukázal k severovýchodu.

Třeba už na farmě nejsou, pomyslel si Josef. Divocí koně táhnou krajem jako nomádi. Málokdy zůstanou dlouho na jednom místě. Zoufale si přál, aby ještě byli poblíž. Chtěl je alespoň vidět. Společně s Jošou se mu to podaří! Jošua je skvělý stopař!

Najednou si uvědomil, že se musí něčeho napít. Teď hned, okamžitě!

„Jošuo!“ zavolal na kamaráda.

„Copak?“

„Mám hroznou žízeň!“

Mladý domorodec pokrčil rameny. „Pojďme zpátky,“ řekl.

„Ale domů je ještě skoro hodina cesty!“ namítl Josef. „Jsem hlupák – jindy si s sebou беру vodu!“

„Vážně nevydržíš, než budeme na farmě?“ ptal se Jošua nevěřicně. „Já vůbec nemám žízeň!“

„Ale já ano! K snídani jsem vypil jen hrníček čaje.“

„Vy bílí jste příliš citliví,“ prohlásil Jošua trošku pohrdavě.

Josef neodpověděl. Kamarádova poznámka ho zranila. Dobře věděl, že vydrží jen polovinu, co Jošua, že se mu světlá pleť na sluníčku snadno spálí, o přežití v buši moc neví, bydlí v domě s klimatizací a je za to vděčný. Vzдорovitě se rozhodl, že se o žízni nezmíní už ani slůvkem. Ano, zlobil se na sebe, že si vůbec stěžoval.

Jošua šel mlčky před ním. Krácel vzpřímeně a hbitě, zatímco Josef měl pocit, že se v tom horku rozteče. Byl únor, takže v Pilbaře vrcholilo léto. Noční bouřku příroda rozpoutala, jen aby nabrala dech. Teď třeba týdný nebude pršet. Josef cítil, jak mu do očí stéká štiplavý pot. Jošua přeskočil koryto a sklonil se. Pozorně si prohlížel tenký potůček, který zbyl po bouři.

„Můžeš se napít!“ řekl a znovu se napřimil. „Je čistá!“

Josef si vodu nedůvěřivě měřil. Otec mu vždycky kladl na srdce, aby v buši nikdy vodu nepil. Mohla ji otrávit mršina, mohly v ní být bakterie...

„Tak co je?“ Kamarád před ním stál doširoka rozkročený, paže volně podél těla. Proti světlu vypadala jeho pleť tmavší, než ve skutečnosti byla.

„Já nevím,“ řekl Josef váhavě. „Nevypadá moc důvěryhodně!“

„Tak budeš muset vydržet až na farmu,“ odpověděl Jošua a šel dál.

Josef ho pomalu následoval. Náhle se mu zdálo, že ho kamarád zvláštním způsobem převyšuje. Už to cítil několikrát, vždycky když Jošua zdůrazňoval rozdíly mezi bílými a domorodci. Zdálo se mu, že Jošua mezi nimi podvědomě nakreslil dělicí čáru, něco podobného, jako byla neviditelná zeď Patrika Doughertyho. Dýchal zhluboka, protože měl pocit, že mu hrudník sevřela železná pěst. Nenáviděl zdi a dělicí čáry. V ústech měl sucho. Nejraději by Jošuu popadl, zatřásl jím a dal se do křiku!

Místo toho šel mlčky za ním a potlačoval žízeň i hněv. Připadal si bezmocný. Teprve po chvíli se mu v hlavě trochu vyjasnilo. Jošua neudělal nic špatného. Pro něj samotného platilo mnohem víc dělicích čar. Například k nim do domu směl přijít, jen když k tomu byl výslovně vyzván. Byl domorodý dělník, a tak měl být na svém místě: v domě pro dělníky. Jošua už nechodil do školy, ale Josef ano. Jošua musel své přátelství s Josefem skrývat před Patrikem Doughertym. Rozumělo se to samo sebou, ani o tom spolu nemuseli mluvit. Neviditelná zeď, o níž všichni věděli...

Zakopl o větev a málem upadl. Jošua se otočil.

„Všechno v pořádku?“

Josef přikývl. Jenže v pořádku nebylo vůbec nic! Tak rád by s Jošuu promluvil, ale cítil neviditelnou zeď i sám v sobě.

Přidal do kroku, aby šli s Jošuu bok po boku. Chtěl si s kamarádem o něčem povídat, o čemkoli, jen aby zeď zase zmizela.

„Myslíš, že jsou ještě na našem pozemku?“ zeptal se.

Jošua pokrčil rameny.

„Možná ano, možná ne,“ odpověděl neurčitě. „A myslíš, že je někdy uvidíme? Mohli bychom je stopovat!“

„Dneska ráno se vydali na cestu. Můžou už být na míle odtud. Proč se o ně tak zajímáš?“ zeptal se Jošua a tázavě si Josefa měřil.

„Myslel jsem, že bychom si je třeba mohli chytit...“ Jošua se rozesmál.

„Navrhni to otci! Chytit divoké koně! Nejspíš by je postřílel! *Brumbyové* jsou pořádně bujní! Nemůžeš je jen tak chytit. Některé se nikdy nepodaří zkrotit. Snad bys nechtěl krotit divokého koně?“

Vtom se Jošua zastavil a popadl Josefa za paži. Oba chlapci se zarazili uprostřed pohybu. Jošua nenápadně pokynul hlavou napravo. Josef tam pohlédl: před ním ležela obrovská ještěrka a vyhřívala se na sluníčku. Byla určitě delší než metr a na narudlé kůži měla drobné žluté puntíky jako vzor na elegantní látce. Každý puntík byl hnědě orámovaný.

Jošua pomalu zvedl ruku. Ještěrka pohnula hlavou, vymrštila jazyček, prozkoumala vzduch a pak se dala pomalu do pohybu, jen neochotně přerušila svou sluneční lázeň. Dlouhé tělo se chvělo při každém kroku. Náhle vztyčila svalnatý ocas, vyrazila dopředu a zmizela za hustým trsem rostliny mulla-mulla.

Hoši se rozesmáli.

„Proč vlastně vždycky zdvihnou ocas, když utíkají?“ ptal se Josef. „Vypadají strašně legračně.“

„Asi si myslí, že nám naženou strach!“ smál se Jošua. „Představ si, že by k tobě pádila se zdviženým ocasem! Na východě žijou ještěrky, co klidně zaútočí i na lidi. Jsou mnohem větší než tahle a můžou tě ošklivě pokousat. Vyprávěl mi to dědeček Sam. Jednou je viděl, když byl ještě mladý. Šli na *walkabout*. Povídal, že si docela pochutnal!“ Jošua se znovu rozesmál.

Josef stáhl obličej. Věděl, že praobyvatelé Austrálie jedí i ještěrky a hady.

„Už jsi někdy jedl ještěrku, Jošuo?“ zeptal se opatrně.

„Jasně!“ Jošua se na kamaráda díval skoro nafoukaně. „A jaká byla?“

„Dobrá!“ odpověděl Jošua stručně.

Josef si netroufl vyptávat se dál. Jošua byl velice citlivý, když šlo o zvyky jeho předků. Příliš často musel čelit posměškům bílých, kteří si jídelní zvyklosti domorodců ošklivili.

Kráčeli teď rychleji. Josef mrkl na hodinky na svém zápěstí. Pokud si pospíší, ještě stihne oběd. Otec si potrpěl, aby všichni seděli včas u stolu.

„Mohl by ses trochu porozhlédnout, jestli znovu nezahledneš divoké koně?“ zeptal se, když došli na farmu. Jošua přikývl.

„Asi si dnes odpoledne vyjedu podél plotu. Půda už bude dost tvrdá!“

Josefovi poskočilo srdce. Chtěl jet také! Třeba otce přesvědčí, aby ho pustil. Musí!

„Počkej na mě!“ křikl na kamaráda a rychle zahrnul k Rayovu domku. Nechtěl, aby je otec zahlédl pohromadě. Mladý domorodec se za ním díval a znovu pokrčil rameny.

Josef došel k *chajdě*, ale po Rayovi nebylo nikde ani stopy. Jen Buddy, velký černý pes, ležel pod stříškou a krátce zvedl hlavu. Když poznal Josefa, položil ji zpět na přední tlapy.

„Ahoj, Buddy!“ řekl Josef. „Čekáš na Raye, vid’?“

Buddy dvakrát zdvořile pohnul špičkou ocasu. Josef se rozhlédl kolem. Traktor tu ještě nestál. Ray nejspíš pomáhal řidičům kamionu s opravou. K smrti rád opravoval auta. Zapomněl pak na celý svět.

Chlapec se opatrně plížil podél kůlny s nářadím a zpoza rohu pozoroval farmu. Otcův džíp stál před verandou. Zatraceně! Co možná nejnenápadněji zamířil přes dvůr k domu. Nikde nikdo. Na schodech k verandě se sklonil a zul si boty. Na podrážkách měl nalepenou silnou vrstvu červené hlíny. V ponožkách došel ke dveřím a naslouchal. Z kuchyně nebo snad z jídelny se ozýval cinkot talířů. Rozeznal i hlasy rodičů. Zasadil boty pod dřevěnou lavici vedle dveří a tiše vešel do chodby. Minul dveře do koupelny i do kuchyně, dostal se ke schodišti a utíkal nahoru.

V prvním patře se bez dechu zastavil a naslouchal. Dole si ho nikdo nevšiml. Rodiče si stále ještě povídali, teď slyšel i Janin hlas. Vydechl si a pomalu šel do svého pokoje. Tam se vrhl na postel a sundal si ponožky, promáčené potem. Hodil je do kouta. Ačkoliv se dostal do svého pokoje a nikdo na něj nezavolal, kde byl, necítil se jistě. Otec nejspíš dávno ví, že nebyl doma. Určitě se ho bude vyptávat. Co řekne, až se zeptá, co dělal? Že kartáčoval psy? Nebo krmil koně? Nebyly to dobré výmluvy, protože kartáčování psů

považoval Patrik Dougherty za zbytečnost a krmení koní byla Jošuaova práce. Mohl by říct, že byl pěšky zkontrolovat kus plotu, ale jestlipak mu uvěří? Josef se cítil unavený a neschopný sejít dolů. Možná nikdo nezjistil, že nestrávil dopoledne ve svém pokoji. Třeba si otec myslí, že tu opravdu seděl nad učebnicemi. A snad se ho nebude na nic ptát.

Vzchopil se a vklouzl do měkkých gumových sandálů. V pokoji bylo horko. Venku bylo už dávno víc než čtyřicet stupňů, léto se vrátilo v plné síle. Zavřel okno, aby se horku trochu bránil, ale věděl, že to moc nepomůže. Ustlal postel, kterou ráno nechal rozházenou, na malý psací stůl v rohu hodil několik učebnic a oblékl si čisté tričko. Znovu se podíval na hodinky. Bylo půl jedné! Proč ho nikdo nevolá k jídlu?

Josef šel váhavě ke dveřím. Umyje si teď v koupelně ruce a pak půjde úplně klidně do jídelny. Ano, to udělá!

Pomaloučku stiskl kliku, pootevřel dveře, naslouchal. Dole bylo úplně ticho. Pomalu zamířil ke schodišti a opatrně sestupoval schod za schodem. Čeho se vlastně bojí? Vždyť nic strašného neudělal. Prostě strávil dopoledne s kamarádem! Ale čím víc se blížil k jídelně, tím nesmělejší byly jeho kroky. Nepozorován se dostal do chodby, pak

do koupelny. Sel k umyvadlu, roztočil kohoutek a bezmyšlenkovitě si myl ruce. Veškerou pozornost upíral ke kuchyni a k jídelně. Jaké zvuky mu prozradí, co se tam právě děje? Už se obědvá? Jde pozdě? Vědí všichni, že nebyl doma? Zdálo se mu, že i skrz zeď cítí jejich pohledy: otcův tvrdý výraz, mamčiný ustarané oči, Janinu skrývanou zvědavost.

Pečlivě, prst po prstu, si utíral ruce. Pak si učesal vlasy a prohlédl se v zrcadle. V obličejí byl červený od sluníčka, kterého si dopoledne užil do sytosti. Prozradí ho bílá pleť irských předků!

Nerozhodně se obrátil ke dveřím. Musí do jídelny! Hned! Vtom uslyšel na chodbě maminku:

„Josefe! Pojď jíst! Už jsme všichni v jídelně!“

O ničem nevědí! Maminka si myslí, že sedí ve svém pokoji! Volala ho stejně jako vždycky. Vrhla se ke dveřím.

„Hned jsem tam!“ odpověděl. „Byl jsem si jen umýt ruce!“

U dveří si vzpomněl, že maminka má světlý pudr, který používá, když mají hosty. Pudr by mu mohl vrátit normální barvu. Otočil se. Dóza s pudrem ležela v mamčině přihrádce. Rychle ji popadl, otevřel a přivoněl k ní. Pudr voněl sladce, ale jen trošku. Josef vzal rozhodným pohybem štěteček a nanas si tu moučnou hmotu na obě tváře. Teď byl opravdu bledý – až moc, jak se mu zdálo. Rozetřel si dlaněmi pudr po obličejí. Pomalu dostával svou původní barvu, trošku do růžová, ale bledší než obvykle.

Taky dobré, pomyslel si. Jen ať si myslí, že jsem příliš dlouho seděl nad knihami!

Opatrně postavil dózu zpět, zhluboka se nadechl a odhodlaně vyšel na chodbu. Když vešel do jídelny, seděli už rodiče a Jana za stolem.

„Čekáme na tebe!“ řekl Patrik Dougherty.

„Promiňte...“ zamumlal a rychle si sedl na své místo.

„Vždyť se nic nestalo,“ řekla Roslyn, sklonila hlavu a jako vždy mlčky poděkovala Bohu za jídlo.

Josef rychlým pohledem zjistil, že mají meloun, sendviče, studenou pečení a toasty. Sklonil hlavu a sepal ruce.

„Dobrou chuť,“ řekla maminka po minutě ticha.

Josef se rychle chopil karafy s vodou a nalil si velkou sklenici. Kvapně vypil několik doušek.

„Před jídlem se nemá pít!“ řekl mu otec. „Kolikrát ti to mám opakovat!“ Chlapec postavil sklenici na stůl.

„Vlastně ani nemám hlad,“ odpověděl tiše. Žízeň ho málem prozradila! Na to nepomyslel. Jana popadla tlustý sendvič se sýrem a rajčaty. „Ale já hlad mám!“ oznámila.

„Ty se máš,“ zamumlal Josef. Klouzal pohledem po obložených chlebech, studené pečení a šťavnatých kouscích melounu. Obvykle všechna ta jídla miloval. Ale teď skutečně necítil hlad.

„Půda schne rychleji, než jsem čekal,“ řekl Patrik Dougherty. „Myslím, že odpoledne můžeme začít s kontrolou plotu. Tak jako tak pár dní potrvá, než budeme hotovi. Nechci, aby se naše zvířata zaběhla do národního parku. Pochytat je dá vždycky práci, a navíc nestojím o problémy s ochranáři.“

Roslyn přikývla.

„My s Janou dáme do pořádku zeleninovou zahradu,“ řekla. „Bouřka se tam pěkně vyřádila. Chceš nám pomoci, Josefe?“

Josef se právě zakousl do sendviče se sýrem. Nemohl odpovědět, protože měl plnou pusou. Pokrčil rameny. Maminka přece dobře ví, že by raději pracoval s mužskými. Proč se ho ptá? Rychle žvýkal a polykal, rozkašlal se.

„Nemůžeš odpovědět, když se tě matka na něco ptá?“ vyjel na syna Patrik Dougherty.

„Ale vždyť měl plnou pusou!“ řekla Roslyn a usmála se.

Josefovi bylo najednou nepříjemné, že ho maminka vždycky brání dřív, než sám stačí něco říct. Proč s ním pořád jedná jako s malým dítětem? Může přece otci odpovědět sám! Ale pak se podíval na Patrika Doughertyho a zdaleka už si nebyl jistý, že by to opravdu dokázal. Otcí naskočila mezi hustým obočím kolmá vráska. Že by přece jen věděl, že Josef nebyl dopoledne doma?

„Dnes v noci vypadly dvě vodní pumpy!“ řekl Dougherty. „Doteď se nám je nepodařilo opravit. Potřebujeme náhradní díly z města. Už jsem je objednal. Nebude to zrovna levné. A ceny vlny už zase klesly. S hovězím jsou taky problémy...“

Roslyn sklonila hlavu.

„Poptávka po klokaním mase je ale velká,“ pokračoval její manžel. „V Evropě mají nemoc šílených krav. Říkal jsem si, že bychom mohli začít lovit klokany!“

Roslyn se napřímila.

„Nikdy!“ řekla klidným hlasem. „Na našem pozemku a naší půdě se klokani zabíjet nebudou. Něco jiného je, když si Sam a jeho klan uloví pár zvířat pro vlastní potřebu. Evropané maso našich divokých zvířat nepotřebují. Kdybychom začali lovit klokany, brzy je vyhubíme. Mám je ráda. Jestli máme zabíjet klokany, abychom přežili, pak raději prodáme farmu!“

Patrik Dougherty soustředěně žvýkal. Josef zadržel dech. Věděl, že maminka neustoupí ani o píď. Roslyn se spolu s manželkami dalších dvou farmářů a několika lidmi z Tom Price starala o zraněná divoká zvířata, která srazila auta. Josef a Ray jí pro ně loni pomohli v jedné kůlně vybudovat kotce a boxy. Ray dokonce pomáhal v dobrovolné záchranné službě pro lidi a zvířata.

Patrik Dougherty proti manželčině činnosti nic nenamítal, ale nebral ji úplně vážně. Byl přesvědčený, že zraněná zvířata se mají zastřelit, aby se zbavila trápení. Roslyn však za poslední rok úspěšně vypiplala už pět klokanů a zase je pustila na svobodu. Uzdravilo se i několik velkých ještěrek a dva papoušci kakadu.

„Nenávidím lovce klokanů!“ vyhrkla náhle Jana. „Jsou to nechutní zbabělci!“

Patrik Dougherty se rozzlobil.

„Jsou to chudáci, kteří ještě ke všemu dostávají mizerně zapláceno!“ řekl ostře.

„Ale jezdí v noci v autech do buše, rozsvítí reflektory a střílí ubohé klokany. Podle mě je to zlé a zbabělé!“ Jana se zajíkla a na tváři jí naskočily rudé skvrny.

„Můj Bože!“ Dougherty praštil pěstí do stolu. „Tohle je tvrdá země! Není snadné tady přežít. Co už znamená pár klokanů proti tolika lidem, co bojují o pár dolarů!“

Jana odstrčila talíř a s pláčem vyběhla z jídelny. Josef se upřeně díval na stůl. Před ním ležel nakousnutý sendvič, půlka rajčete mezi plátky světlého chleba.

Roslyn si uhladila vlasy. Byla bledá a trochu se jí chvěly rty. Pravou rukou rovnala hladký igelitový ubrus, prsty přejížděla po pestrém vzoru, ibiškových květech.

„Nasadila jsi dětem brouka do hlavy! Jsi žena farmáře! Přehnaná láska ke zvířatům tady nemá místo! My z lovu žijeme!“ I Patrik Dougherty odstrčil talíř.

Roslyn zvedla hlavu. Vypadala, jako by se jí v žilách náhle objevil nový příliv energie. Oči jí zvláště svítily.

„Josefe,“ řekla chvějícím se hlasem, „jdi prosím ven!“

Hoch polkl a odstrčil židli tak nešikovně, že málem upadla. V poslední chvíli ji chytil za opěradlo. Nesměle obešel stůl, šel ke dveřím a vyklouzl na chodbu. Nohy se mu třásky. Ještě nikdy ho maminka neposlala pryč, aby si mohla promluvit s otcem. Věděl, že je to vážné. Tiše za sebou zavřel dveře, udělal dva kroky, otočil se a přitiskl se ke stěně. Vlastně nechtěl poslouchat, ale něco ho zadrželo. Chtěl konečně vědět, co se odehrává v jeho otci, který byl někdy jako černý mrak, co přikryje nebe.

Nejprve neslyšel nic kromě bušení vlastního srdce, ale pak k němu pronikl matčin jasný hlas.

„Patriku Dougherty!“ řekla Roslyn. „Nebudeš mi nařizovat, co si mám myslet. Pracuji ve skupině pro ochranu životního prostředí. Vím dobře, jaká je situace našich divokých zvířat. Každé z nich je pro mě důležité, zvlášť pokud jsme je zranili my, lidé. Nenávidím krutost a nenávidím ji především tehdy, dopouští-li se jí někdo z touhy po penězích! Můžeme přežít a nemusíme střílet klokany. Bude-li třeba, uskrovníme se! Tvá matka se starala dokonce o mladé psy dingo! Sam mi o ní kdysi vyprávěl. V dobách, kdy o ochraně přírody ještě nikdo nemluvil!“

Josef zatajil dech. V jídelně bylo chvíli úplné ticho.

„Tak ty tedy taháš ze Sama rozumy o mé matce!“ Hlas Patrika Doughertyho zněl chraplavě, a přece hlasitěji než Roslynin. „Zakazuji ti vypyávat se na ni Sama! A na farmě pořád ještě rozhoduji já! Když budu chtít střílet klokany, budeme je střílet!“

Josef se nadechl a přitiskl ucho ke stěně. Takhle otec s matkou ještě nikdy nemluvil. Choval se, jako by mluvil s ním nebo s Janou.

„Dobrá!“ slyšel Roslynin hlas. „Ale pak je budeš muset střílet sám. Já totiž odejdu. Vydržím hodně, Patriku, ale jednou mi dojde trpělivost. Tajnosti kolem tvé matky, tvoje nálady, bezdůvodný hněv, nespravedlivé chování a věčný smutek - je toho na mě příliš. Rozumíš?“

Vtom se dveře jídelny otevřely dokořán a Patrik Dougherty se vyřítit ven. Josef se přitiskl ke stěně a snažil se být co nejmenší, neviditelný. Ale otec ho stejně neviděl. Práskl za sebou dveřmi a vyběhl z domu. Chlapec se ještě minutu krčil a pak začal znovu dýchat. Pomaličku došel ke dveřím do jídelny, položil dlaň na kliku a nehlučně ji stiskl. Roslyn ještě seděla u stolu. Oběma rukama si zakrývala obličej, ramena se jí třásla. Jinak bylo úplně ticho. Josef už chtěl dveře zase zavřít, když sebou maminka trhla a vyděšeně se po něm ohlédla.

„Mami?“ zeptal se tiše. „Jsi v pořádku?“

Roslyn se narovnala a trošku rozrušeně se usmála.

„Jistěže ano, Josefe,“ odpověděla tiše. „Už nemáš hlad?“

Josef zavrtěl hlavou. Nechápal, proč maminka vždycky předstírá, že se nic nestalo. Musí jí být jasné, že poslouchal za dveřmi, vždyť by jinak nepřišel, sotva otec vyběhl z domu!

Roslyn vstala a začala sklízet ze stolu. Josefovi stále ještě pořádně tlouklo srdce. Šel mamince pomoci.

„Já taky nechci, aby se stříleli klokani!“ řekl zajíkovavě v naději, že s ním Roslyn bude mluvit.

„Já vím,“ odpověděla stručně. „Ty jsi také jeden z přátel zvířat, které tvůj otec nemůže vystát!“

„Proč jen je takový?“

Roslyn položila táč s kousky melounu zpátky na stůl.

„Nevím, chlapče! Kdybych věděla, řekla bych ti to. Tvého otce nejspíš kdysi někdo velice moc zranil, a on teď zraňuje ostatní.“

„Třeba tebe?“ zamumlal Josef a hned se vyděsil vlastních slov. Teď maminka pochopí, že poslouchal za dveřmi.

Ale Roslyn obešla stůl a vzala syna krátce do náručí. Pevně ho k sobě přitiskla. Obvykle se Josef takovým něžnostem vyhýbal. Zdálo se mu, že pro patnáctiletého kluka se objímání nehodí. Dnes mu to ale nevadilo.

„Nebud' smutná, mami,“ zašeptal. Roslyn ho pohladila po vlasech a pak o krok ustoupila. „Snad,“ řekla tiše, „snad se stín v duši tvého otce jednoho dne rozplyne. Už tak dlouho v to doufám!“ Otočila se a začala znovu sklízet ze stolu.

„Mimochodem, Josefe,“ dodala náhle, „měl bys jet s ostatními kontrolovat plot. Máš na to právo! Nemusíš sedět doma a učit se, známky máš přece dobré. A nemusíš ani pomáhat mně a Janě v zeleninové zahradě. Jestli chceš jet s Jošuu a ostatními muži, tak jed'! Nedovol otcí, aby ti bránil!“

Chlapec stál zmateně uprostřed jídelny. Takhle s ním maminka ještě nemluvila. Dosud mu vždycky radila, aby se s otcem nepouštěl do sporu. Mlčky jí pomáhal s nádobím.

„Tak rád bych věděl, co se stalo s babičkou,“ řekl po chvíli.

„Tak se ho zeptej!“ odpověděla Roslyn. „Ptej se ho znovu a znovu, dokud ti konečně neodpoví!“

Když si Josef za půl hodiny zase natahoval špinavé holínky, zaslechl traktor. Po chvíli zabočil Ray s těžkým vozidlem za roh kůlny a pomalu jel kolem domu. Viděl chlapce sedět na schodech verandy, zvedl ruku na pozdrav a dokonce mu zamával vybouleným kloboukem. Josef mával také. Byl rád, že je Ray zase zpátky. Sice nevěděl přesně proč, ale cítil se s ním jistě. I Ray mu řekl, že si musí s otcem promluvit, a přitom věděl, jak je to těžké. Možná by mu mohl pomoci najít odvalu, kterou zatím ani trochu necítil. Roslyn ho postrčila, řekla Jednej! Ale víc udělat nemohla. Josef měl pocit, že

maminka je stejně bezmocná jako on sám. Patrik Dougherty jí nikdy neodpověděl, tak proč by měl odpovědět jemu?

Natáhl si i druhou holínku a vstal. Zdálo se, že červené bláto na dvoře už slunce vysušilo. Ale tvrdá byla jen horní vrstva, s každým krokem se mu boty bořily do vlhké půdy pod ní. Šel k traktoru a nechával za sebou stopy. Dohonil Raye, právě když se vítal s Buddym.

„Dostali jste kamion zase na silnici?“ zajímalo Josefa.

„No jasně!“ odpověděl Ray a smál se na Buddyho, který mu oplácel stejnou mincí. Chechtal se s tlamou dokořán a lehl si na záda.

Ray ho drbal na bříše.

„Trvalo to dýl, než jsem čekal. Museli jsme vyndat půlku motoru. Fajn chlápci, ty řidiči, ale vo motorech nemaj ani páru. Byli štěstím bez sebe, že sem jim pomoh. A co je tady novýho?“

Ray se s povzdechem narovnal a zkoumavě si Josefa prohlížel. Pak se poškrábal na hlavě a ustaraně zkrabatil obličej. „Děje se něco?“ zeptal se. Josef zavrtěl hlavou.

„Když nic, tak nic,“ prohlásil Ray dobrácky a naposledy poplácal Buddyho po bříše. „Neříkal tvůj otec něco – myslím kvůli práci dneska odpoledne?“

„Chtěl nejspíš zkontrolovat plot – a taky se porouchala vodní kola,“ odpověděl Josef neurčitě.

„No jo,“ šklebil se Ray, „a velká stodola má ve střeše díru. Všim sem si toho už ráno. Jo, a potkal jsem našeho suseda, Malloneye. Prej jsou u něj na návštěvě naše krávy. Moc se neradoval, trávy je teď beztak málo.“

„Takže někde v plotě je opravdu díra,“ vyhrkl Josef. „Kdo ji asi udělal?“

„Možná krávy, ale těžko,“ mínil Ray. „Spíš divoký koně. Těm by to bylo podobný. Hlavně když je s nima ve stádě hřebec. Už jsem to párkrát zažil. Divoký koně nemají rádi ploty.“

„Otec se bude pěkně vztekat, jestli zjistí, že mu díru v plotě udělali koně,“ zamumlal chlapec.

„Vztekaní mu nepomůže,“ odpověděl Ray suše. „Ať se vzteká nebo ne, divoký koně jsou holt divoký koně. Prostě se toulaj po kraji. Přivezli jsme je sem my bílí. Kdo ví, komupak z našich předků utekli

prarodiče těchhle *brumbyů*. Možná kdysi patřili tvému vlastnímu dědovi nebo třeba Malloneyovu dědovi, možná jsou z východu nebo taky ze severu.“ Ray se bouřlivě rozesmál.

„Myslíš, že po nich otec půjde?“

Ray svraštil obličej ještě víc a přimhouřil oči.

„To bych mu teda neradil!“ zamručel. „Byl bych ale zatraceně proti a starej Sam taky!“

Josef polkl. V Rayově hlase bylo nepřátelství, kterého si nikdy předtím nevšiml. Najednou už si netroufl zeptat se Raye, jak má postupovat, aby se dozvěděl, co se stalo s babičkou. Srdce mu zase obemkla neviditelná obruč.

„Jestli pojedete k plotu, chci jet s vámi!“ řekl polohlasem.

Ray si ho znovu zkoumavě změřil a pak jen krátce přikývl.

„Já si dám nejdřív něco k jídlu. Mužem se sejít za půl hodiny u koní. Takže v půl druhý, domluveno?“

Josef kývl, ale zůstal nerozhodně stát.

„Ještě něco?“ ptal se Ray.

Hoch zavrtěl hlavou, nabral špičkou holínky trochu napůl uschlého bláta a pak se otočil na podpatku. Tak rád by si s Rayem promluvil, ale nechtěl otce zradit. Nemohl mu přece vyprávět, co se stalo u oběda. Šlo o rodinnou záležitost, která se týkala pouze Roslyn, otce, Jany a jeho samotného. Ray byl na farmě jenom pomocníkem. Litoval teď, že s Rayem vůbec o babičce mluvil. Pocit jistoty, který ho před pár minutami prostoupil, byl náhle tentam. Josef byl Dougherty a to ho od Raye oddělovalo. Trpce litoval, že se jmenuje Dougherty. Měl pocit, že ho jeho jméno odděluje od všech, i od Jošuy, od Sama, od kamarádů ve škole. Pomalu šel ke stavením, kde žili domorodí dělníci. Neohlédl se, takže nevěděl, že se za ním Ray ještě dlouho díval. Kráčel pomalu, necítil ani horko, ani přesně nevěděl, kam vlastně jde. Prostě šel. Nic neviděl a nic neslyšel, byl úplně ponořený v myšlenkách. Když na něj zavolal starý Sam, trhl sebou.

„Není dobré chodit po světě bez očí, Josefe!“ volal domorodec.

Chlapec nechápavě vzhlédl. Stařec seděl na stejném místě, kde ho viděl už ráno. Co jenom Sam na té verandě tolik hodin dělá? Možná má otec přece jen pravdu, když si stěžuje, že domorodci jsou líní.

Josef se ale vzápětí zastyděl. Starému Samovi bylo hodně přes sedmdesát, zasloužil si trochu klidu.

„Já mám oči!“ odpověděl, i když vůbec neměl náladu na žerty.

„Jenže je nepoužíváš!“ namítl Sam.

„Jakto?“

„Viděl jsem tě přicházet. Jdeš jako slepý! Tvé oči hledí dovnitř, ne ven. Snadno si rozbiješ nos. Nevšiml by sis ani hada nebo skály!“ Sam se hlasitě rozesmál a plácal se do stehů. Bílé vousy mu zářily v slunci, a Josefovi se dokonce zdálo, jako by se starcův obrovský nos třásl.

„Kdo hledí dovnitř, když jde, má buď starosti, nebo je zamilovaný. Hledět dovnitř je dobré, jen když člověk sedí, pak nemůže upadnout!“ Sam se znovu rozesmál.

„Ale, nech mě být,“ odpověděl Josef nevlídně.

Smích starého muže ho zraňoval. Zdálo se mu, že si z něj všichni utahují – Ray i Sam. Jako by všichni věděli, co ho trápí, ale nikdo nebyl ochotný pomoci.

Sam kroutil hlavou a dal se opět do smíchu.

„Proč se tak zlobíš, mladý muži?“ zeptal se.

„Kde je Jošua?“ opáčil Josef a vyhnul se odpovědi.

„Dobrá, dobrá,“ zamumlal domorodec. „Tvůj dědeček by řekl: ‚Jdi na den do hor, pak poznáš, co je opravdu důležité!‘ Možná to říkám i já! Jošua je v domě!“ Sam ukázal za sebe.

Chlapec vyskočil na verandu, minul Sama a vešel dovnitř. Byly tu jen dvě velké místnosti: kuchyně a ložnice. U zdi stál obrovský plynový sporák, vedle něj dřez a lednička. Jinak tu měli ještě stůl a pět židlí. V rohu místnosti se hromadily plechovky a krabice. Na polici byly talíře a skleničky. Ze stropu visela žárovka a kolem ní kroužil roj černých much.

„Jošuo!“ volal Josef tiše.

Všude bylo ticho. Zamířil po špičkách ke dveřím. Nechtěl umazat podlahu, i když moc čistá tak jako tak nebyla. Nebýval tady často. Otec si myslel, že dělníky má člověk raději nechat na pokoji.

Napůl otevřenými dveřmi nahlédl do ložnice. Uviděl šest pryčen s rozházenými pokrývkami. V místnosti byla dost tma, protože malá okna zakrývaly potrhané černé plastové rolety.

Když si oči zvykly na příšeří, všiml si, že na jedné posteli někdo leží. Byl to Jošua. Ležel na zádech a díval se na strop. Ruce měl sepjaté za hlavou.

„Jošuo!“ řekl Josef tiše.

„Ahoj,“ odpověděl kamarád a nepohnul ani očima.

Josef nevěděl, co má dělat. Náhle mu bylo nepříjemné, že tu tak postává. Jošua žil úplně jinak než on. Josef měl velký, světlý pokoj s psacím stolem, velkou postelí, knihovničkou, rádiem, CD přehrávačem a starým televizorem. Měl také skříň na košile a kalhoty a na podlaze pestrý koberec.

Jošua měl jen úzkou postel s hrubou dekou v místnosti, kterou musel sdílet s pěti dalšími muži. Nikde žádná skříň, cedéčka ani televizor nebo pestrý koberec.

„Ahoj,“ řekl nakonec. „Myslel jsem, že bychom mohli osedlat koně. Chtěl bych jet k plotu s vámi.“

Jošua se na posteli pomalu pohnul. Protáhl si paže, zívl a zvolna se posadil.

„Mužem,“ prohlásil. „Otec ti to dovolil?“

Josef cítil, jak ho polévá horko. Byl šťastný, že kamarád v šeru nevidí, jak zčervenal.

„Nemusím se ho prosit. Chci jet s vámi, rozumíš!“

„Když myslíš...“ Jošua pokrčil rameny. „Ale na tvoji odpovědnost. Nestojím o trable se šéfem!“

Josefovi se bouřilo srdce.

„Myslel jsem si, že jsi kamarád!“ vyhrkl. „Nezáleží na tom, co říká otec. Chci jet s tebou k plotu. Přece se můžu rozhodnout sám!“ Jošua vstal a znovu se protáhl.

„No, nevím,“ řekl. „Vím jenom, že se tvému otci nelíbí, když jezdíš na koni. Vždycky mi vyčítal, když jsi jezdil. Dokonce mi zakázal, abych pro tebe sedlal koně.“

„Nikdy jsi mi to neřekl, Jošuo!“ Josefovi se chvěl hlas.

„No jo,“ odpověděl mladý domorodec tiše, „nechtěl jsem, aby ses na mě zlobil ještě ty. Podívej, s tvým otcem to není jednoduché. Když se mu nebudu líbit, může mě vyhodit. Dnes není snadné najít práci. Nechci se jen tak poflakovat jako spousta mých bratranců nebo bratrů. Pijou moc piva a pití není dobré! Starý Sam to taky říká!“

Josef náhle cítil, jak v něm stoupá zlost. Otec se plete do všeho! Dokonce i do jeho přátelství s Jošuu. Co si o něm kamarád pomyslí? Syn Patrika Doughertyho nesmí jezdit na koni! Pak si ale vzpomněl, jak často si spolu vyjeli do buše. Většinou tehdy, když otec odjel do města. Jošua jako by přesně věděl, kdy je farmář pryč. Jezdili bez sedel, pěkně cvalem. Vítr jim svištěl kolem uší a druhý den bolela Josefa stehna. Ne, Jošua byl jeho tajným spojencem – ano, tajným. Poprvé s ním chtěl jet úplně veřejně! Žádný div, že si kamarád dělá starosti.

„Já musím, Jošuo,“ řekl Josef. „Nemůžu pořád dělat tajně všechno, co mám rád.“ Mladý domorodec znovu pokrčil rameny.

„Nevím, jestli děláš dobře,“ řekl nezřetelně. „Ale možná to tak má být. Vím jen, že šéf je dneska dost naštvaný. Před chvílí jsem ho zahlédl. Šel kolem, dlouhé kroky, rozzlobený obličej. Dokonce křičel i na Sama.“

„Proč na něj křičel?“ zděsil se Josef. Obvykle se otec choval ke starci s úctou, která pro něj byla dost netypická.

„Ale, dědeček jen povídal, že není dobré chodit dlouhými, rozhněvanými kroky. Že hněv zaslepuje.“

„Něco takového řekl i mně. Sam přece vždycky říká, co si myslí!“

„Byl jsi taky rozzlobený jako tvůj otec?“ ptal se Jošua.

„Trochu,“ přiznal Josef a styděl se.

„Taky se na Sama často zlobím,“ mýnil Jošua, „ale většinou má pravdu. To je na tom nejhorší! A ještě horší je, že se vůbec nerozčílí, když se člověk vzteká. Tvůj otec málem explodoval. Ale Sam si prostě seděl a koukal se na hory a už nic neřekl, jen se tak díval. Tvůj otec šel pak vztekle dál, ke stájím.“

„Pojede Sam s námi?“

„Možná jo, možná ne. U něj člověk nikdy neví jistě. Rozhoduje se nezávisle a někdy až na poslední chvíli. Kdyby ses ho zeptal teď, asi ještě nebude vědět, co udělá. Ale až budeme chtít vyjet, může se najednou objevit vedle nás a dožadovat se koně. Sam se dívá na hory, na nebe, na stromy a pak někde najde odpověď.“ Jošua popadl holínky a rychle si je obul.

Josef si nebyl tak docela jistý, co říct. Znal starého Sama odjakživa, ale nikdy z něj nebyl moudrý. Když se ho člověk na něco zeptal, dostalo se mu obvykle té nejpodivuhodnější odpovědi. Maminka říkávala, že Sam je moudrý, a velice si ho vážila. I Ray o něm mluvil s úctou. Patrik Dougherty si ovšem myslel, že stařík je tak trošku blázen. Tvrdil to prý už jeho otec. Ale někdy Josef zahlédl otce a Sama v dlouhém a důvěrném rozhovoru. I to bylo jedno z tajemství, kterým nerozuměl. Proč otec mluví se starým domorodcem, když myslí, že je tak trošku blázen?

„Znají se už dlouho,“ řekl Jošua, jako by četl Josefovy myšlenky.

„Co?“ ptal se Josef zmateně.

„Tvůj otec a můj dědeček! Znají se už hodně dlouho. Sam byl na farmě, když se tvůj otec narodil. Vždycky sice odcházel, *walkabout*, však víš, ale vždycky se zase vrátil. Sam ví o všem, co se tu stalo.“

Josefovi se najednou zdálo, že vzduch v temné místnosti se nedá dýchat, že je strašně hustý a plný neznámých pachů, z kterých se mu dělalo zle.

„A co všechno se tu stalo?“ zeptal se chraplavě a ustoupil dozadu, dotápal skoro až ke kuchyňským dveřím, aby se nadechl. „Nevím,“ řekl Jošua, který ho následoval.

Skoro to vypadalo, jako by Josef před kamarádem utíkal. Vzduch venku nebyl o moc lepší, byl horký a plný neurčitých vůní. Starý Sam stále ještě seděl na verandě. Oči měl zavřené a nic neřekl, když mladý Dougherty prošel kolem.

Oba chlapci stáli vedle sebe a dívali se na krajinu, která se před nimi rozprostírala v oslňující sluneční záři. Neměli chuť vyjít ze stínu verandy, dobře znali sálavé vedro. Udělali první krok a Sam se pohnul a na chvíli otevřel oči.

„Ploty!“ řekl. „Máte opravit ploty!“ A pak se mu z hrdla vydral podivný smích. Starý muž se smál, až se otfásal.

„Copak je, dědečku?“ polekal se Jošua.

„Bývaly doby, kdy žádné ploty neexistovaly. Sám jsem je zažil. Byla jen volná země, volná pro lidi i pro zvířata.“ Sam zavřel oči a upadl do polospánku.

Jošua se nad dědečkem sklonil.

„Je ti dobře?“ ptal se ustaraně. „Nemám ti přinést něco k pití?“ Starý Sam se nepohnul.

„Dědečku!“ Jošua se dotknul Samova ramene. Starý domorodec otevřel oči a podíval se na vnuka. Pak zlehka zavrtěl hlavou.

„Nic nepotřebuju a je mi dobře,“ řekl tiše. „Ale ty se musíš naučit rozumět, Jošuo, rozumět! Jestli vy mladí neporozumíte, pak je všechno ztraceno!“

„Já přece rozumím, Same,“ zašeptal Jošua.

„Možná ano, možná ne,“ vzdychl stařec.

Mladý domorodec se narovnal. Oči měl temné, ve tváři smutný výraz. Šel za Josefem ven na slunce, pak se ještě jednou otočil. Ale Sam už nic neřekl.

„Co nám chtěl říct?“ ptal se Josef opatrně.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Jošua smutně. „Dědeček je v poslední době dost zvláštní.“

„Není nemocný?“

„Možná,“ zamumlal Jošua, „možná taky, že je starý a chce mi ještě něco důležitého říct. Ale já mu nerozumím.“

„Já taky ne,“ řekl Josef. „Co myslí tím *rozumět*? Čemu bys měl rozumět?“

Jošua se zadíval do dálky k horám.

„Nějak to souvisí s našimi předky, kteří kdysi stvořili svět. Tomu ty nemůžeš rozumět, protože jsi běloch. Myslím, že dědeček mi chce říct něco o našem národě.“

Josef hněvivě potřásl hlavou.

„Proč bych nemohl? Já jsem se tady taky narodil! Nenávidím, když pořád děláš mezi námi rozdíly, Jošuo. Cítím se pak tak vyřazený, odstrčený, jako kdybys už vůbec nebyl můj kamarád, ale úplně cizí člověk!“

Kamarád se stále ještě díval k horám.

„Nevím,“ odpověděl po chvíli pomalu. „Možná by odpověď znal dědeček. Vím jen, že naše národy tu žijí padesát tisíc let a vy teprve dvě stě. Vím, že vaši lidé naše lidi téměř vyhubili.“

„Ale nemůžeš přece vinit mě!“ vyhrkl mladý běloch prudce a hlasitě. „Já myslím, že to nebylo správné. A taky si myslím, že

farma by vlastně měla patřit starému Samovi, ne mému otci. Vždyť tohle je Samova země!“

Jošua potřásl hlavou.

„Sam říká, že země nemůže patřit nikomu. Je to prostě země. Patří ke slunci, k nebi, k dešti, k horám, ke zvířatům a k rostlinám. Lidé jsou od toho, aby ji chránili. Ale Sam taky říká, že lidé už zemi neochraňují. Nevím přesně, co má na mysli.“

„Třeba myslí ploty nebo železné doly v Tom Price?“ hádal Josef.

„Ano, jistě,“ řekl Jošua netrpělivě. „Ale je tu ještě něco jiného, co souvisí se starými předky a duchy. Jenže Sam nikdy nic nepoví rovnou. Jen mě napíná!“

„Můj otec taky nikdy neodpoví, když se ho ptám.“ Josef si prohlížel své špinavé holínky. „Dokonce se rozzlobí.“

Jošua se na kamaráda zvědavě podíval.

„A na co se ho ptáš?“

Josef šťouchal špičkou boty do červeného kamínku, který čouhal z bláta.

„Když se ho zeptám na babičku, rozzlobí se.“

„Hm,“ zabručel Jošua, „tak se musíš ptát pořád znovu.“

„Probůh,“ povzdechl si Josef, „to už jsem dnes slyšel nejmíň dvakrát! Zeptej se ty svého dědečka!“

„Taky že jo!“ ušklíbl se Jošua a dal Josefovi pořádnou herdu do zad.

Nečekaná rána způsobila, že se Josefovi v břiše uvolnil vzlykot, stoupal mu do hrudi a v ústech se z něho stalo něco mezi pláčem a smíchem. Ale smích nakonec zvítězil. Jako by je něco postrčilo, začali oba chlapci poskakovat sem a tam jako zajíci, plácali se navzájem po ramenou a po zádech, mávali rukama a kopali do zaschlého bláta.

Starý Sam otevřel oči, díval se na ně a usmíval se. Patrik Dougherty stál ve stínu kůlny s náradím a také je pozoroval. Pak se otočil a odcházel. Položil si ruku na srdce, které ho náhle podivně zabořelo.

Když přestali vyvádět, cítili se hoši náhle dost rozpačitě. Chvilí běželi dál, ale poskakovali pořád méně, až šli nakonec normálně vedle sebe a jeden na druhého se nedívali. Mířili ke koním. Na

pastvině dali koním ohlávky a mluvili jen na ně, protože nevěděli, o čem by si měli povídat. Bylo tu něco nového, co je spojovalo, aniž k tomu potřebovali slova.

Josef osedlal Daisy, pohládl ji a prsty jí prohrábl hřívu. Přivázal ji k jednomu kůlu a uklidňoval velkého hnědáka, který vždycky uhýbal, když ho chtěl někdo osedlat.

„No tak, no tak,“ říkal Josef konejšivě. „Pojďke mně, starýbrachu. Neboj se. Vyjedeš si, uvidíš zas něco jiného, než tuhle nudnou pastvinu. Vítr ti bude hvízdát kolem nosu! No tak pojď!“

Hnědák tančil kolem plotu, vyhazoval zadníma a pořádně frkal. Chlapec šel pomalu za ním. Tak ho to naučil Jošua. Věděl, že jsou s koněm spojeni, dokud na něj mluví. Bylo důležité mluvit potichu, aby si koňské ucho zvyklo na tón lidského hlasu. Pozorně hnědáka sledoval. Kůň stříhal ušima, ale vždycky je znovu napřímil, aby chlapci naslouchal.

„Dobře, dobře,“ říkal Josef tiše, „já vím, že nemáš rád sedlo, ale někdy ho prostě musíš mít. Máš se přece bezvadně. Většinou si můžeš běhat, jak se ti zlíbí. Pastvina je docela velká. Jsou s tebou ostatní koně, které máš rád. Vody máte dost, je sice trošku slaná, ale není špatná. A každý den dostaneš seno. V buši žijou divocí koně a ti nic takového nemají. Někdy trpí žízní, jindy mají hlad. Můžou běžet, kam se jim zachce, ale zas tak skvělý život to asi není, nebo ano, co myslíš, starý brachu?“

Hnědák pohodil hlavou, zastavil se a divoce hrábl pravým předním kopytem. Uši měl našpicované, jako by nechtěl propást ani jediné Josefovo slovíčko. Chlapec mu lehce pohládl sametový nos, hladil ho po čele, po krku. Hnědák pokrčil zadní nohy, lehce zařehl a pak se k Josefovi přitiskl, div ho nepovalil.

„No no,“ řekl Josef, „ne tak zhurta. Já mám jen dvě nohy a ty čtyři. Teď ti musím dát udidlo. Možná tě bude trochu studit na jazyku, ale v horku to není špatné.“

Šikovným pohybem nasadil koni udidlo. Když hnědák ucítil v hubě chladný kov, pohodil prudce hlavou a hrábl předními kopyty. Josef mu jemně foukal do pravého ucha a držel uzdu pevně v rukou. Hnědák zůstal stát, sklonil hlavu a poddal se svému osudu. Hoch mu zlehka položil na záda sedlo, pohládl ho po hřbetě, podrbal na bříše

a teprve potom pomalu přitáhl popruh. Kůň se trochu zachvěl, ale už nehrabal kopyty a stál klidně. Jeho třpytivé oči vypadaly ještě větší než obvykle, jako by se otevíral chlapci, který stál vedle něj a tiše hvízdal.

Josef se usmál a podíval se na Jošuu, jenž mezitím osedlal dva jiné koně. Kamarád na něj kývl.

„Výborně!“ volal. „Osedlat hnědáka je vždycky těžší než všechny ostatní dohromady!“

Josef byl na sebe hrdý. Přivázal hnědáka k plotu a otřel si rukou zvlhlé čelo. Pohledem zabloudil ke stájím. Zdálo se mu, že tam v polostínu někdo stojí, ale hned v příštím okamžiku zmizel. Zavrtěl hlavou. Musel se splést, zmátlo ho střídání slunce a stínu. Na okamžik měl dojem, že vidí otce. Ale kdyby to byl opravdu on, neschovával by se. Přirtil by se na pastvinu a poslal by ho domů. Otec by mu nikdy nedovolil osedlat hnědáka.

Hoši zavedli koně do stínu velkého tamaryšku na kraji pastviny, pevně je uvázali a posadili se na plot. Čekali. Josef cítil v břiše lehounké chvění. Co udělá, jestli ho otec pošle pryč? Už si nebyl tak jistý, jestli by se dokázal prosadit. Otec bude mít tak jako tak špatnou náladu, když se pohádal s maminkou.

Jošua seděl vedle něj v předklonu, hlavu si podpíral rukama. Oči měl napůl zavřené. Zdálo se, že podřimuje. Pokusil se kamaráda napodobit. Chtěl se uvolnit, ale bolel ho týl. Když přimhouřil oči, zdál se mu sluneční svit ještě ostřejší a pronikavější. Ale když zavřel oči úplně, dostal závrať. Kdy už vyjedou? Nesnášel čekání! Kolem obou chlapců létaly mouchy. Josef se nepohnul. Cítil jejich drobné nožičky na tváři a v koutcích očí. Připomínaly mu malé vrtáky, které se mu chtějí provrtat kůží.

Chvilí vydržel, ale pak začal kolem sebe divoce tlouct a strhl si klobouk z hlavy. Přitom strčil do Jošuy, který se probudil a také začal kolem sebe divoce mávat rukama. Oba se znovu bláznivě rozveselili a všechno napětí na chvíli zmizelo. Šťouchali a strkali do sebe, oháněli se po mouchách a nakonec smíchy spadli z plotu.

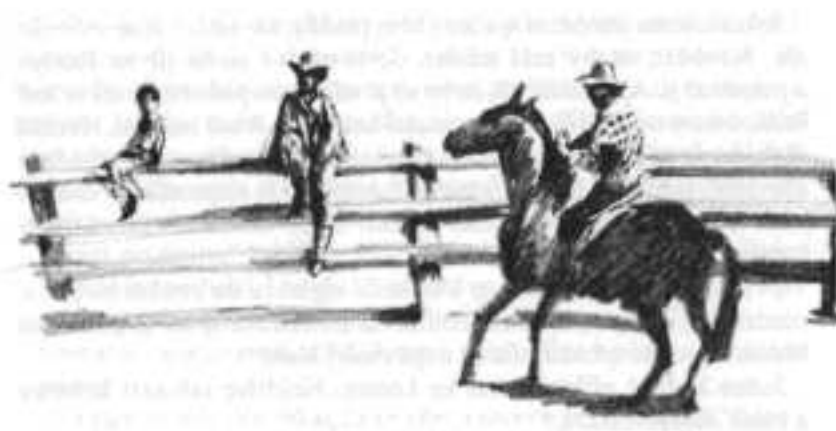
Když Josef vstal a natáhl se po klobouku, uviděl za plotem nohy v holínkách. Pomalu jel očima vzhůru. Byly dlouhé a bezpochyby

patřily jeho otci. Patrik Dougherty tu jen tak stál, ruce překřížené na hrudi, bradu lehce vysunutou.

Josef se narovnal a setřel z krempy klobouku červenou špínu.

„Ahoj, tati,“ řekl tiše, protože ho nic lepšího nenapadlo.

Dougherty neodpověděl, ani se na syna nepodíval. Upřeně zíral přes jeho hlavu na osedlané koně. Josef náhle necítil nohy, zdálo se mu, jako by už nestály na zemi, možná že už je vůbec neměl. Hlava se mu točila a musel se pevně chytit plotu, aby neupadl. Otec si ho nevšímal. Jen se dál díval na koně a mlčel.

Vtom se vedle stájí objevil Ray, v údivu zvedl obě paže a vystříhl jednu ze svých typických grimas.

„Ahoj!“ volal. „No to je paráda, vy už jste ty potvory osedlali. Už se s nima nemusíme zlobit!“

Jošua se pousmál a zamával mu. Josef znovu ucítil nohy, ne úplně jistě, ale už věděl, že je má.

„Samuel povídal, že se mrkne na díru ve střeše stodoly,“ pokračoval Ray vesele. „Povídal, že se bez něj určitě obejdeme. Jsme čtyři chlapi, to by mělo na jeden plot stačit, ne?“ mečivě se zasmál.

Patrik Dougherty se k němu rychle obrátil.

„Můžete jet ve třech!“ vykřikl. „Tři najeden plot taky stačí! Už dva jsou až dost!“ Mluvil pořádně kousavě. Znovu se obrátil a ostře si Josefa změřil. „Nemáš pomáhat matce v zeleninové zahradě?“

Chlapec žmoulal v rukou klobouk. Nohy se mu zase rozplynuly ve vzduchu. V krku měl sucho, sotva dokázal polknout.

„Maminka řekla, že se mám raději postarat o plot. Nepotřebuje mě,“ odpověděl tiše.

Patrik Dougherty se plácl dlaní do stehna. Byl to suchý zvuk, při němž sebou koně lehce trhli a začali poskakovat. Pak se otočil a šel ke stájím. Josef, Ray a Jošua osaměli.

„No jo,“ řekl Ray po chvíli a zapálil si cigaretu. „Tak teda pojedem tři. Kdo nechce, ať zůstane doma!“

Jošua zlehka okopával špičkou boty plaňky, ale mlčel. Josefovi bylo zle. Nevěděl, co by měl udělat. Ještě pořád mohl jít za Roslyn a pomáhat jí. Ale jasně cítil, že by se před otcem pokořil. Jestli se teď vzdá, otec o celé události už neztratí ani slovo. Josef ho znal. Netušil však, co se stane, když pojedou s ostatními. Poprvé by se proti němu otevřeně postavil. Možná s ním už otec nikdy nepromluví, možná bude křičet a uloží mu domácí vězení? Nebo dokonce zahrne výčitkami maminku a Raye s Jošua?

„Vyrážíme?“ zeptal se Ray a odhodil cigaretu do zaschlého bláta, rozdrtil ji podpatkem a zašklebil se na farmářova syna. „Nelámej si hlavu. Musí si zvyknout, že už nejsi malej kluk!“

Jošua horlivě přikývl a šel ke koním. Nejdříve odvázal kobytku a hodil Josefovi uzdu.

„Vezmi si Daisy!“ řekl. „Je to hodná holka!“

Josef by byl mnohem raději jel na hnědákovu, ale pro tentokrát držel pusou. Jošua má asi pravdu. Kdyby se otec dozvěděl, že jel na tvrdohlavém hnědákovu, nejspíš by vybuchl. Možná je teď dokonce ze stájí pozoruje.

„Já si vezmu Princeznu,“ zabručel Ray. „Je taky mírná. „Koneckonců jsem víc zvyklej na motorky než na koně.“

Jošua se právě chystal čtvrtého koně zase odstrojit, když se na pastvině objevil starý Sam.

„Počkat!“ volal. „Chci jet s vámi! Nemám rád ploty. Chci vidět rozbitý plot!“ A rozesmál se škytavým smíchem.

Jošua se tvářil trochu ustaraně, ale nakonec dědečkovi podal uzdu. Starý domorodec koně poplácal a vyšvihl se do sedla. Josef ho

s údivem pozoroval, protože když stařec seděl na verandě, zdálo se někdy, že se sotva dokáže pohnout.

Sam se na něj usmál a bez rozpaků přitom odhalil díry po zubech. Na koni vypadal najednou mnohem mladší.

„Tvůj dědeček a já,“ volal, „jsme se roky jen tak proháněli na koních a lovili divokou zvěř. Tvůj dědeček měl koně rád. Nejraději by s nimi spal ve stáji.“

Jošua otevřel branku. Sam vyjel z pastviny jako první, za ním Ray a nakonec se připojil i Josef na Daisy. Jošua vyvedl ven hnědáka, nepřestával na něj konejšivě promlouvat a branku pečlivě zavřel. Pátý kůň rozčileně řehal a pobíhal kolem plotu. Nechtěl zůstat sám.

„Je mi líto!“ volal na něj Ray. „Pátýho jezdce nemáme! Dneska žádný vejlet nebude!“

Světle hnědý kůň natáhl krk přes plot a vzrušeně frkal. Hnědák znovu znervózněl. Začal se stavět na zadní a točit se sem a tam. Jošua stál vedle obrovského zvířete, uzdu volně spuštěnou, a sledoval jeho pohyby. Josef neslyšel, co koni říká, ale po několika minutách se kůň zase postavil na všechny čtyři. Jošua ho poplácal po hřbetě a klidně se vyhoupl do sedla. Hnědák sebou trochu trhl, ale zůstal stát, uši našpicované dozadu, aby slyšel chlapcův hlas.

„Svatá prostoto,“ řekl Ray a poškrábal se na ucho. „S motorkama je to teda jednodušší. I když...,“ ušklíbl se, „někdy s nima člověk taky musí promluvit, jinak nefungují!“

Sam stočil svého koně blíž k Rayovi, naklonil se k němu a prohlásil tajemně:

„Už jsem ti mockrát říkal, že ve všech věcech přebývá duch! Ale vy bílí neumíte naslouchat!“ Domorodec přimhouřil pravé oko, popustil koni uzdu a vyrazil. Jeho smích se odrážel od vysokých zdí stájí a zněl ještě podivněji než obvykle.

„Ty starej šibale!“ zvolal Ray a i on se dal do smíchu.

Josef lehce pobídl Daisy koleno. Klisnička se dala do klusu a následovala Samova koně. Naposledy se ohlédl. Zase se mu zdálo, že ve stínu stájí stojí otec.

Patrik Dougherty rychle ustoupil, když se setkal se synovým pohledem. Neměl ve zvyku tajně pozorovat, co dělají jiní. Ale

hluboko v jeho srdci se skrýval neklid, který ho ovládl pokaždé, kdykoliv se Roslyn, Jana nebo Josef přiblížili ke koním. Tentokrát Patrik Dougherty nechápal sám sebe. Proč jen nezakázal synovi odjet? Jistě by ho poslechl, tak jako vždycky.

Proč na něj nezavolal, když sedlal koně? Stál bez hnutí ve stínu stájí a díval se, jak uklidňuje velkého hnědáka. Chlapec s tvrdohlavým zvířetem zacházel, jako by se o něj staral každý den. Odkud Josef ví, jak má mluvit na nervózního koně? A jak se smál s Jošou, jak oba chlapi vesele skákali po pastvině! Je možné, že se znají tak dobře? Takhle se přece chovají jen lidé, kteří jsou si blízcí.

Patrika Doughertyho znovu zabořilo u srdce. Opravdu vedl syn za jeho zády dvojí život? To přece není možné, vždyť většinu dne byl ve škole. Doughertyho se náhle zmocnil řádný vztek! Možná si za jeho zády všichni dělají, co chtějí. Dnes se proti němu postavila Roslyn a Jana utekla z jídelny!

Farmář nakopl prázdné vědro na krmení. Převrátilo se a kutálelo se s rachotem uličkou mezi stájemi. Několik vran, které spaly pod střechou, se probudilo a s křikem vzlétlo. Patrik Dougherty se za nimi díval a zhluboka se nadechl. Cítil se vězněm vlastního temného, tupého hněvu, který ho provázel už dlouhé roky. Právě hněv ho odděloval od ostatních, byl příčinou oné neviditelné zdi. Patrik Dougherty o tom ještě nikdy s nikým nemluvil. Hněv byl jeho součástí a zůstane jí napořád.

Skupinka jezdců na koních jela podél nekonečně dlouhého plotu, ohraničujícího Doughertyovy pozemky. Tvořily ho tři řady ostnatého drátu a byl tak vysoký, aby zabránil ovcím i kravám v útěku. Některé dřevěné sloupky stály po bouřce dost nakřivo. Prudký déšť je podemlel a vítr vyvrátil do strany. Ray a Joša občas seskočili z koní, popadli velká kladiva, která měli v sedlových brašnách, a mohutnými údery sloupky znovu zatloukli.

Starý Sam si pozorně prohlížel půdu, zdálo se, že něco hledá, popojížděl s koněm sem a tam, vrtěl hlavou a mumlal si cosi nesrozumitelného.

Josef nějaký čas pomáhal při opravě sloupků, ale byl netrpělivý. Nebavilo ho pořád sesedat a zase nasedat jen proto, aby se narovnal kdejaký křivý sloupek. Tudy se divocí koně zaručeně na farmu

nedostali. Rozhodl se jet kousek napřed. Vždycky se přece může vrátit k ostatním. Když pobídl Daisy, Sam se svým koněm se k němu přidal. Hoch by vlastně jel raději sám, ale těžko mohl starce poslat pryč.

Domorodec se nejprve držel těsně za ním, pak však zůstal pozadu, protože neustále zkoumal půdu.

Co asi hledá, uvažoval Josef, zatímco projížděl s Daisy křovím a tu a tam ji pohladil po hedvábné srsti. Stříbrná kobyłka si tiše odfrkla a otočila hlavu, aby zjistila, kde jsou ostatní koně. Trochu se bránila, když ji pobízeli dál od skupinky, ale bylo to poslušné zvíře a nakonec se jezdcí podřídilo.

Josef se díval k železným kopcům Hamersleyského pohoří. Z místa, kde stál, bylo dobře vidět zvrásněné skály, vybíhající daleko do kraje. Kopce nebyly nijak strmé, v průběhu mnoha milionů let se zaoblily. Za tu dobu ztratily na výšce a pod náparem větru a deště začaly být křehké. Tak se z nich stala součást nížiny: ještě se z ní trochu zvedaly, ale jednou do ní definitivně klesnou.

Nebe nad horami bylo skoro tmavomodré, protože slunce už nestálo vysoko. Hory samotné zářily zeleně, modročerně a červeně. Zdálo se mu, že dohlédne až do nekonečna, daleko, daleko za hory. Když pomalu otočil hlavu, připomnělo mu zaoblení nížin, táhnoucích se na západ, že Země je kulatá. Rozsáhlost kraje ho naplňovala pýchou, zhluboka vtáhl do plic vůni bylin, vítr mu do obličeje vydechoval teplo země a slunce.

Daisy se náhle podvrkla pravá přední noha a hoch se vyděšeně chytil její hřívky, aby nespadol. Rozhlédl se a zjistil, že kobylka jen klopýtla o větev. Vzpomněl na Jošuaova slova. Když jedeš na koni, musíš být vždycky úplně bdělý. Dívej se na cestu, sleduj každý jeho pohyb, a pak nikdy nespadneš. Musíš vědět, co kuň v příští chvíli udělá.

On se ale zasnul při pohledu na hory a nedával pozor. Vzpomněl si na otce. Když vyjeli, pustil Patrika Doughertyho jednoduše z hlavy. Nejráději by už navěky jezdil na Daisy podél plotu a domů se nikdy nevrátil.

Uloží mu otec domácí vězení? Možná mu dokonce zakáže večeřet s ostatními – ačkoliv to by nebylo tak špatné, alespoň by se vyhnul jeho hněvu.

Josef sklopil hlavu a zesmutněl, zatímco ho Daisy dál nesla buší. Přitom ještě před chvílí se mu dýchalo volně a byl na sebe pyšný.

„Na koni musíš sedět zpřímá,“ ozval se chraplavý hlas za ním.

Chlapec sebou tak trhl, že Daisy trochu poskočila a neklidně pohodila hlavou. Opět se musel chytit její hřívky. Starý Sam se svým typickým způsobem rozesmál a projel kolem nich.

„Proč mě lekáš?“ vyčetl mu Josef.

„Protože spíš!“ odpověděl domorodec a bílé vlasy mu zářily ve slunci, neboť si sundal klobouk, aby cítil na kůži vítr. „Jen jsem tě

chtěl probudit! Není dobré spát na koni. Vůbec není dobré spát, když je člověk vzhůru!“

„Proč do mě vlastně pořád šiješ, Same?“ zlobil se Josef.

„Nešiju do tebe!“ volal Sam. „Chci tě jen probudit! Tohle není země pro spáče. Jsi snad unavený?“

Buš byla teď světlejší a před nimi se rozprostíraly velké, holé pastviny. Z červené hlíny vyrůstalo jen pár osiřelých zežloutlých stébel. Stádo asi patnácti nebo dvaceti hnědých krav zvedlo hlavy a pozorovalo je. Všechny měly uši natočené dopředu. Když se oba jezdci přiblížili, dala se zvířata takřka najednou na útěk a se zdviženými ocasy uháněla pryč. Po chvíli se zastavila a čekala, co se bude dít. Ale Sam s Josefem jim věnovali jenom letmý pohled. Pokračovali v cestě podél plotu, který tu byl neporušený a tvořil v rovině jednu dlouhou čáru.

Josef si otřel z čela pot a krátce provětral velký klobouk. Také Daisy měla na srsti temné skvrny od potu. Popadl láhev s vodou, kterou měl v sedlové brašně, a pil velkými doušky. Voda byla teplá, ale byla lepší než vůbec nic. Rychle láhev zase zavřel, protože se objevil Sam a klisna chtěla následovat druhého koně. Krátce se rozhlédl, ale po Rayovi a Jošuvovi nebylo ani vidu ani slechu. Povolil tedy kobylice uzdu a stiskl jí koleny slabiny. Daisy se dala do klusu a on znovu zakusil nádherný, opojný pocit svobody. Byl by nejraději křičel nebo se dal do tance!

Ale jedna myšlenka jeho veselost rázem zahнала: mohl by využít příležitosti a zeptat se Sama na babičku. Jsou úplně sami, nikdo je neuslyší! Rozhodným pohybem popohnal koně. Daisy přidala, ale zdálo se, že starý Sam dostal chuť závodit, protože byl stále o jednu koňskou délku napřed. Projeli velkou pastvinou. Plot se zdál v pořádku, nebyl důvod se zdržovat. Když znovu vjeli do buše a rovinu vystřídala kopcovitá krajina, Sam zpomalil a opatrně přitáhl koni uzdu, takže postupně přešel do kroku. Ze zpocených koňských těl stoupal ostrý zápach potu. Zvířata zuřivě mávala dlouhými ocasy, aby odehnala mouchy, které se jim v černých mračnech usadily na srsti.

Sam se stále ještě držel před Josefem, jako by s ním nechtěl mluvit. Chlapec se ale nevzdával a dál Daisy pobízel. Kobyłka se

neochotně dala do klusu a konečně srovnala krok se Samovým koněm.

„Není dobré jezdit vedle sebe,“ řekl Sam, aniž otočil hlavu.

„Proč ne?“ ptal se Josef netrpělivě.

„Buš je moc hustá. Zůstaň za mnou.“

„Ale já s tebou chci mluvit, Same!“

„Hledáme stopy divokých koní a hledáme rozbitý plot. Při tom se nedá mluvit, člověk se musí pozorně dívat.“ Stařec nemluvil dvakrát přátelsky.

„Ale já s tebou opravdu musím mluvit, Same!“

Když se Daisy vyhýbala trnitému keříku, narazila do druhého koně. Oba vyděšeně zařehtali a pohazovali hlavami.

„Vidíš,“ řekl Sam klidně. „Zvířatům se nelíbí, když jsou moc blízko u sebe.“

Znovu popohнал svého koně a jel napřed.

„Same, neslyšel jsi, co jsem říkal?“ křičel Josef zoufale a vztekle zároveň.

„Ale ano,“ odpověděl starý muž po chvíli. „O čem chceš mluvit?“

„To se nedá říct tak snadno. Rozhodně ne, když jedu za tebou! Zastav přece konečně, Same!“

Stařec jel dál, neohlédl se ani neodpověděl, ale když dojeli na malou paseku, obrátil koně a hleděl chlapci vstříc. Jeho tvář vypadala velmi tmavě. Nad hlubokýma černýma očima trčelo husté, rozčuchané bílé obočí. Bílé vlasy mu divoce visely kolem obličeje. Josef náhle nevěděl, jestli je správné vyptávat se ho. Vzpomněl si na otcova slova: Nenávidí nás bílé, proto musíme být stále opatrní. Černým nikdy nedůvěřuj přespříliš!

Daisy zůstala stát, aniž se Josef dotkl uzdy. Hoch se cítil nesvůj a zároveň provinile, protože měl tak nehezké myšlenky. Věděl naprosto bezpečně, že Sam vůči němu necítí nenávisť. U ostatních dělníků z farmy už si někdy tak jistý nebyl. Přesto by vzal svá slova nejraději zpět. Ale Sam z něj nespouštěl oči.

Starý muž se Josefovi nedíval do tváře, ale na hrud'. To chlapce znervózňovalo ještě víc. Věděl, že domorodci považují za neslušnost dívat se někomu do očí. Kdo hledí jinému člověku do očí, příliš se přibližuje k jeho duši. Josefa však právě tento zvyk vždycky přiváděl

k šílenství, protože měl pocit, že ho domorodci vůbec nevnímají. Pokud si lidé nehledí do očí, nemůže mezi nimi přece vzniknout žádný kontakt!

Hoch nepostřehl, že Sam vždy rychlým pohledem přelétne jeho obličej, než zase upře zrak na jeho hrud' nebo na koňské nohy.

„Tak copak je, Josefe?“ zeptal se nakonec stařec.

Chlapec zíral na Daisyinu hřívu a prohrabával ji prsty. Bylo by mnohem jednodušší, kdyby mohl začít hovořit o babičce jen tak mimochodem, dokud jeli bok po boku.

„Ale nic, Same,“ vykoktal ze sebe konečně. „Nic důležitého.“

Stařec náhle přitáhl koně těsně k Josefovi. Chlapec bezděky sklouzl v sedle trochu dozadu. Sam se k němu natáhl a položil mu černou, vrásčitou ruku na paži.

„Když se ti něco zdá důležité, pak jednej, Josefe. Poddáš-li se strachu jednou, budeš už uhýbat pokaždé. Mladé lidi dnes nikdo neučí překonávat strach. To je špatné. Jošua se musí učit, Josef se musí učit. Já jsem se ještě učil od našich stařešinů, ale dnes mladí lidé nechtějí starým naslouchat.“

O čem to zase mluví, myslel si Josef. Staří lidé! Otec mi nanejvýš nažene strach, určitě mě ale nenaučí, jak proti strachu bojovat!

A jako by Sam uhodl, nač chlapec myslí, řekl:

„Tvůj otec není starý, je ještě mladý a taky se musí učit. Ale tvůj dědeček toho věděl hodně. Bohužel umřel moc brzy. Tvůj dědeček byl dobrý člověk, který mnoho vytrpěl, stejně jako náš národ. Proto nám rozuměl. Vždycky říkával: ‚Same, tohle je i tvá země. Pracujeme tu společně, patří nám společně.‘ Vždycky chápal, když jsem musel jít na *walkabout*. A také věděl, že se vrátím. Tys jako tvůj dědeček,

Josefe, tvé srdce je široké a miluje tuhle zemi. Proto se musíš učit ovládnout strach a posílit vůli.“ Josef z něj nespouštěl oči.

„Rád bych měl vlastního koně, Same,“ vyhrkl. Jeho vlastní hlas se mu zdál úplně cizí a věděl, že už je zase zbabělý a nepřemůže svůj strach.

„Na to ses mě chtěl zeptat?“ Starý muž sraštil čelo. Ruku měl stále ještě na Josefově paži. Pak potrásl hlavou a stáhl ji zpět. Hoch viděl, že se chystá otočit koně a jet dál.

„Počkej!“ zvolal polekaně. „Počkej přece, Same, prosím!“

Sam na něj vrhl nepřátelský pohled.

„Máš moc velký strach, Josefe,“ zamumlal, „a pořád ještě spíš.“

„Zatraceně!“ Josef zčervenal. Na chvíli starce opravdově nenáviděl. Nenáviděl ho, protože se mu zdálo, že Sam přesně ví, jak se cítí, a protože ho nenechal na pokoji. Jestlipak tak jedná i se svým vnukem? Jošua už mockrát říkal, že dědeček dokáže být nesnesitelný.

Starý Sam seděl nehybně na svém koni a čekal. Díval se k horám, jejichž barvy byly v odpoledním slunci stále zářivější, pozoroval stíny keříků, které byly stále delší a delší.

„Jestli ještě chceme najít díru v plotě, musíme jet dál. Připozdívá se,“ řekl, ale nepobídl koně, nýbrž čekal na Josefovou otázku.

Hoch dýchal pomalu a zhluboka. Na zádech cítil sluneční paprsky, zdálo se, že mu provrtaly tělo, protože je cítil i na hrudi. Z dálky slyšel Jošua a Raye. Už neměl moc času na vyptávání, ostatní je brzy dohoní.

„Same,“ začal přerývaně, „chtěl jsem se tě vlastně zeptat na babičku. Otec o ní nikdy nemluví, a když se zeptáme, rozzlobí se. Myslel jsem si, že třeba víš, co se s ní stalo. Byl jsi přece na farmě pořád. Určitě jsi jediný, kdo něco ví, protože Ray tu ještě nebyl a všichni ostatní taky ne...“ Mluvil stále rychleji, ale náhle zmlkl, protože Sam prudce mávl pravou paží. Ukazoval k horám a napřímil se v sedle. Chlapec ho nechápavě sledoval, ale viděl jen spinifex a eukalypty. Pak rozeznal čtyři, pět, ne, šest koní, jak klušou přes vrchol kopce.

„Tam jsou!“ řekl Sam. „Takže přeskočili plot.“

Divocí koně zmizeli v údolí. V pusté krajině vypadali jako duchové. Josefovi se rozbušilo srdce. Jsou tedy nablízku, a přesto nedosažitelní. V národním parku bylo tisíc možností schovat se nebo prostě zmizet. Údolí, soutěsky, skalní labyrinty, buš...

Vypadalo to, že Sam zatím na Josefovou otázku zapomněl, protože otočil svého koně a jel bez ohlednutí pomalu dál.

„Same!“ Josef pobídl Daisy tak zprudka, že ze zadu strčila do Samova hnědáka. Ten se po ní zlehka ohnal a kobyłka se vyděšeně postavila na zadní.

„Proč mi neodpovíš, Same!“ křičel Josef, zatímco Daisy jen s námahou uklidňoval.

Stařec zastavil hnědáka a hladil ho po krku. Potřásl hlavou a zabručel cosi nesrozumitelného. Pak náhle vzhlédl a zadíval se chlapci přímo do očí. Josef se polekal, protože tak se na něj Sam ještě nikdy nepodíval. Musel před jeho jiskrnými černými očima, vážně hledícíma zpod bílého obočí, uhnout pohledem.

„Je dobré klást otázky,“ řekl Sam tiše. „Ale vždycky na ně nemusí existovat odpověď, Josefe. I to jsem se naučil od předků. Někdy musíš odpověď nalézt sám, jindy se musíš zeptat správného člověka.“

„Ale to jsi přece ty! Ty to přece musíš vědět!“ křičel Josef rozzlobeně, protože starý domorodec už zase mluvil v hádankách.

„Možná vím,“ odpověděl Sam stále stejně klidně, „ale nejsem správný člověk. Je jím tvůj otec. Ví, ale zapomněl. Musí si vzpomenout a probudit se.“

„Ale já se ho nemůžu zeptat, nemůžu, nemůžu, nemůžu!“ křičel Josef zplna hrdla, až sebou Daisy zase začala trhat a stavět se na zadní. Chlapec se napřímil ve třmenech a stoupal s ní. Cítil, že kůň

vyjadřuje jeho hněv, cítil se být jeho součástí, spolu se postavili proti neviditelné, neproniknutelné zdi.

„Jednou se zeptáš,“ odpověděl Sam, otočil se a jel dál.

Josef osaměl a zmateně se za ním díval. Vztek v něm stále ještě rostl, chraplavě vykřikl a stiskl kolena Daisyiny slabiny tak pevně, že vyrazila kupředu jako blesk. Bylo riskantní jet tak rychle v hustém porostu, ale jemu to bylo jedno. Chtěl si jen vybit vztek. Tryskem předhonal starce a sám jel dál podél plotu. Kobyłka se několika velkými skoky přenesla přes nízké keříky a Josef si uvědomil, že by mu otec už nikdy nedovolil posadit se na koně, kdyby ho teď viděl.

Sam se ale za chlapcem díval klidně. Pak zarazil koně a čekal na Raye s Jošou.

Daisy stále ještě cválala, ale Josef cítil, jak zpomaluje. Bylo příliš horko, docházely jí síly. Navíc se jí kopyta bořila do vlhké půdy, občas dokonce uklouzla. Vítr byl teplý a nemohl je ochladit. Chlapce pálil obličej horkem a rozrušením. Vztek už ho přešel, zůstala jen nesmírná bezradnost. Nikdo mu nechtěl pomoci. Všichni ho posílali tam, odkud nemohl žádné vysvětlení čekat: k Patriku Doughertymu.

Josef už kobyłku dál nepobízela. Nechal na koni, ať si zvolí tempo, jaké mu vyhovuje. Daisy přešla do klusu, pak do kroku. Krajina se svažovala do úzkého údolí.

Viděl teď plot jen koutkem levého oka. Vlevo od něj vyskočil klokan a rychlými skoky pelášil pryč. Chlapec si nevšímal ani plotu, ani klokana. Znovu myslel na otce a znovu v něm stoupal vztek, znovu by nejraději křičel a vykřičel všechno, co se v něm za poslední léta nahromadilo. Narovnal se v sedle a vyrazil ze sebe divoký válečný pokřik, kterému ho kdysi naučil Jošua.

Jeho hlas protrhl ticho, až se sám té síly a hlasitosti polekal. Přesto vykřikl znovu. A najednou dostal odpověď. Z hor se ozvalo kovové řehání: křik hřebce. Daisy se na místě zarazila a nastražila uši. Upřeně se dívala k horám. Zato Josefovi se rozbušilo srdce. Hřebec ho slyšel a odpověděl mu. Znovu vykřikl a hřebec znovu odpověděl, tentokrát blíž, alespoň se mu to zdálo. Křičel, dokud neochraptěl. Hřebec mu pokaždé odpověděl, pokaždé o kousek blíž.

Pobídl tedy Daisy a zamířil tam, odkud se ozýval kůň. Kobyłka rozčileně klusala dolů po svahu. Chlapec špicoval uši. Teď bylo zase

úplné ticho. Očima propátrával údolí. Cítil, že hřebec je nedaleko. A pak uviděl zborcený plot. Tři nebo čtyři sloupky ležely roztržštěné na zemi a z ostatného drátu mezi nimi bylo zmuchlané klubko. Josef popojel blíž. Vypadalo to, jako by někdo plot zničil schválně, jako by do sloupků mlátil velkým kladivem nebo sekerou.

Vtom naplnilo údolí silné zaržání. Daisy hrábla předním kopytem a chtěla se zase postavit na zadní. Josef ji ale poplácal po krku a šeptal jí uklidňující slůvka, i když mu srdce bušilo až v krku. Hřebec byl asi padesát metrů od nich na druhé straně plotu. Stál bez hnutí, podobný velké soše. Jen vítr mu čechral hřívu a ocas. Chlapec a kůň na sebe dlouhé minuty mlčky hleděli. Pak hřebec tiše zařehotal a rozčileně zahrabal pravým předním kopytem v hlíně, nakonec však přišel o něco blíž. Byl tak blízko, že Josef viděl jeho bělmo. Na okamžik měl strach, že je s Daisy napadne, protože se vzeplal na zadních a divoce potřásal hlavou. Hned se však zase spustil na všechny čtyři, zůstal stát a znovu si hocha prohlížel. Josef se jeho pohledu nevyhýbal. A pak uslyšel, jak mluví, naslouchal vlastním slovům, o nichž nepřemýšlel, prostě z něj vytryskla, tiše a naléhavě.

„Nemusíš se bát, Daisy a já nejsme tví nepřátelé. Vypadáš nádherně, jsi jako plamen. Rád bych ti říkal *Oheň*, hodí se to k tobě. Jak se ti jen podařilo rozbít plot? Byl jsi to přece ty, nebo ne? Musíš být pořádně silný a někdy taky dost vzteklý. Já se někdy taky vztekám. Tos slyšel, ne? Odpověděl jsi mi. Křičeli jsme na sebe, ale já na tebe vůbec nechtěl křičet. Je pěkné, žes mi rozuměl, Ohni.“

Ryzák nastražil uši. Srst se mu lehce chvěla. Nasál nosem vzduch, aby ochutnal pach cizího tvora. Pak se skloněnou hlavou jednou oběhl kruh, vyhodil zadníma nohama a zmizel za stromy mulga, jako by tu vůbec nebyl. Krátce nato zaslechl Josef ještě jednou onen divoký výkřik, rozesmál se a odpověděl válečným pokřikem. Pak už bylo ticho.

Josef si až nyní uvědomil, že se mu třesou ruce a po obličejích stékají čůrky potu. I Daisy se chvěla. Chlapec z ní pomalu sklouzl. Postavil se jen s obtížemi, protože se mu podlamovala kolena. Když tu tak stál, ještě celý omámený tím nečekaným, zázračným setkáním, ucítil náhle za zády pohyb. Bleskurychle se otočil, očekával, že na

něj zaútočí had. Ale byl to jen starý Sam, jako by spadl z nebe. Po jeho koni nebylo ani stopy.

„Zvířata jsou naši příbuzní,“ řekl Sam, „země je naše matka, orel tvůj bratranec, ve stromech proudí krev jako v tobě, my všichni jsme jedno, Josefe. Musíš porozumět tomu, co ti říkají, pak bude všechno úplně jednoduché!“

Hoch se stále ještě chvěl, ale zároveň cítil, jak v něm znovu stoupá hněv. Sledoval ho snad stařec? Slyšel, jak křičí a jak mluví s hřebcem?

„Musíš naslouchat, Josefe,“ pokračoval domorodec. „Kdo se hněvá, neumí naslouchat. Je hluchý. Kůň k tobě mluvil, rozuměl jsi?“

„Koně neumí mluvit!“ odsekl chlapec vzdorně. „A nemám rád, když za mnou někdo slídí!“

„Tys mu rozuměl,“ řekl Sam a odmítavá slova na něj neudělala vůbec žádný dojem. „Nechvěl by ses, kdybys nerozuměl. Starý Sam není ani slepý, ani hluchý. Jenom starý!“

Josef se díval na zem. Jeho hněv byl tentam. Už byl jen vyčerpaný a smutný. Opravdu rozuměl tomu, co mu hřebec řekl? Všem jeho výkřikům, pohledům, zařehtáním z hloubi hrdla? Josef nevěděl, nevěděl vůbec nic. Měl jen nejasný pocit, že starý Sam je na

jeho straně, a cítil takovou vděčnost, že mu do očí vstoupily slzy. Otočil se a prsty prohrábl Daisyinu hřívu. Když potlačil slzy a znovu se otočil, stařec zmizel.

Krátce nato zaslechl Rayův a Jošův hlas a blížící se zvonění koňských kopyt. Setřásl rozpaky a přivázal Daisy ke kmeni stromu mulga. Pak šel k rozbitému plotu a prohlížel si převrácené sloupky.

„Podívejme se!“ ozval se Rayův krákoravý hlas. „Kdopak takhle zřídil náš pěkný plot? To ale muselo bejt pořádně velký kladivo! Josefe! Ukaž mi brašnu! Máš s sebou kladivo?“

Rayův pošetilý žert Jošuu rozesmál a také Sam se dal do smíchu. Najednou byl zase tady, objevil se, jako by se mezi ním a Josefem nic nestalo.

„Nemám, čestné slovo!“ Hoch se tvářil provinile, přistoupil na hru.

„Musím se podívat pořádně,“ zašklebil se Ray, seskočil z koně a prohrabal mu sedlové brašny. „Fakticky,“ prohlásil pak zklamaně, „akorát láhev s vodou! Nejspíš ho zahodil, aspoň teda v detektivkách se pachatel vždycky kouká zbavit zbraně!“

„Ale, nech už těch nesmyslů, Rayi!“ odbyl ho Josef, jemuž se stále ještě trochu podlamovala kolena. „Tohle byl někdo s pořádně velkým kladivem!“

Mezitím už sesedli i Jošua se Samem a prohlíželi si zborcený plot. Zkoumali stopy, ohmatávali půdu, nasávali vzduch, dívali se zamyšleně do dálky.

„Těžko říct,“ prohlásil nakonec Jošua. „Mohl ho zničit hřebec, ale je tu taky plno kravských stop. Taky to mohl být býk, co ucítil trávu na druhé straně plotu.“

Starý Sam se usmál, pozoroval stopy a neřekl ani slovo.

„Ať už to byl kdo chtěl,“ mínil Ray a zvláště se na Sama po straně díval, „rozhodně se vyznamenal. Pojdme to spravit, dokud je světlo. Zejtra pak můžeme dát dohromady naše krávy, jestli je vůbec ještě najdeme!“

Ray a Jošua popadli kladiva a hledali větve a klacky, kterými by mohli nahradit poškozené sloupky, kdyby bylo třeba. Josef rozmotával dráty a starý Sam se na ně zamyšleně díval. Když

skončili, byla už tma. Ani Jošua, ani Ray se nezmínili o hřebci, i když ho museli slyšet.

Když se za soumraku vraceli zpátky na farmu, tentokrát po písečné cestě, řekl Ray Josefovi:

„Tvému otci o divokejch koních radši ani muk. Řeknem, že plot prorazil nejspíš nějaký býk.“

Chlapec přikývl. Bylo mu teplo u srdce. Ray byl skvělý chlapík a Sam a Jošua také. Měl pocit, že by s nimi mohl jezdit věčně. Klidně by se s nimi vydal i na *walkabout*

Když jezdci dorazili na farmu, svítily na modročerné obloze tisíce hvězd. Josef doufal, že cesta nikdy neskončí. S každým krokem, kterým se blížili k farmě, byl blíž otci. Hrdlo se mu stahovalo, jako by mu kolem něj někdo neznámý pomalu utahoval smyčku. Ale Daisy ho nemilosrdně nesla ke shluku stavení a kůlen, osvětlenému několika lampami. Dojeli na pastvinu za stájemi a sesedli z koní, po dlouhé jízdě trochu zdřevnělí.

Kůň, který zůstal na pastvině sám, pozdravil své druhy jemným frkáním. Sam hodil Josefovi uzdu a zmizel ve tmě.

„Celý dědeček,“ ušklíbl se Jošua, „rád se nechává obsluhovat. Jedna z výhod stáří!“

„Má pravdu,“ zamručel Ray. „Vlastně bys moh odsedlat i mého koně. Jsem zatraceně unavený a navíc už jsem taky starej.“

S těmito slovy ovinul uzdu kolem kůlu v plotě, protáhl se kolem chlapců a zmizel ve tmě jako Sam.

„Opravdu milé, co?“ řekl Jošua. „Celé odpoledne jsme pracovali společně a teď nás v tom nechají. Čeládka líná!“

Josefovi se ale zdálo, že se Sam s Rayem chtěli vyhnout rozhovoru s ním. To on musel jít zpátky domů, on se setká s Patrikem Doughertym, on bude mít problémy, ne oni. Moc dobře to věděli! Měl pocit, že ho nechali na holičkách. Znovu se rozhněval, znovu by se nejraději rozkřičel! Ale tentokrát se ovládl.

Mlčky uvolnil popruhy u sedla, stáhl ho koni z mokrého hřbetu a odnesl do stáje. Pak si došel pro hadr a vytřel koně do sucha. Nakonec sundal Daisy a hnědákovi udidla, poplácal je a pustil na pastvinu. Koně odklusali do tmy, ale po několika krocích se zase vrátili.

„Mají hlad,“ mýnil Jošua, který byl už také hotov. Kamarádi se rozeběhli zpátky do stájí a přinesli dva pořádné balíky sena, otevřeli je a natřásli stlačené seno rukama. Všech pět koní se k nim přihnalo, sklonili hlavy a pustili se do jídla.

„Hotovo,“ prohlásil mladý domorodec a zavřel branku. „Já mám taky hlad, snad je něco v ledničce. U nás člověk nikdy neví.“ Zasmál se. „U vás je to asi jiné. Tvoje maminka určitě každý večer vaří.“

„Co?“ Josef pořádně neposlouchal. V myšlenkách byl už doma, kde na něj čekal otec.

„Spíš snad? Neříkal jsem nic důležitého, jenom, že u vás je asi každý večer něco k jídlu.“ Jošua do kamaráda lehce strčil. „U vás ne?“ zeptal se Josef nepřítomně.

„Někdy moc k jídlu není. Zásoby má na starosti strýc, jenže občas zapomene.“

„A nemá hlad?“

„Má, ale je hrozně zapomnětlivý.“ Jošua se zastavil a prohlížel si kamaráda. Na zdi visela lampa a osvětlovala ho zezadu, takže z něj byly vidět jen tmavé obrysy.

„Co se děje, Josefe?“ zeptal se.

„Ale nic,“ zamumlal chlapec a otočil se. Nejraději by zmizel ve tmě jako Sam a Ray. Ale Jošua se nenechal setřást. Mlčky šli dál. U stavení pro domorodé dělníky se Jošua zastavil.

„Odpoledne bylo fajn,“ řekl tiše. „Rád s tebou jezdím ven. Bylo by pěkné, kdybychom jezdili častěji. Je tam spousta práce.“

„Víš přece, že nemůžu!“

Jošua pokrčil rameny.

„Je ti patnáct, mně taky! Ale já dělám, co je třeba!“

„Co tím myslíš? Co je třeba dělat?“

„Sam říká, že člověk musí dělat, co je třeba. Starat se o zemi, o zvířata – o to všechno...“ Jošua mávl rukou, jako by objímal celou zemi. „...neumím to přesně popsat, musíš to prostě vědět.“

Z tmavé verandy se ozvalo tiché chichotání.

„Jsi dobrý vnuk, Jošuo.“ Samův hlas zněl trochu chraptivě. „Ale v jednom nemáš pravdu: člověk musí rozumět, ne vědět. Porozumění je mnohem důležitější. Není mnoho lidí, kteří rozumějí...“

Mladý domorodec se rozesmál jasným smíchem.

„Dědečku, to je ono, tak jsem to chtěl říct. Rozumět je pravé slovo.“

„Ale abys rozuměl, musíš se sám nejprve učit, Jošuo. Rozumět je velice těžké, mnohem těžší než vědět.“ Starcův hlas byl opět tišší, jako by oběma chlapcům sděloval nějaké tajemství. Seděl zase na svém místě na verandě, jako by nikdy neodešel.

Jošua přikývl.

„Ano, ano,“ řekl a lehce šťouchl do přítele. „Uvidíme se, vid’?“

„Jasně,“ zamumlal Josef. „Dobrou noc, Jošuo, dobrou noc, Same!“ Otočil se a šel mezi temnými budovami k domu. „Spi dobře, Josefe, vnuku starého Doughertyho. Sni o své cestě, sni dobře, abys rozuměl!“ volal za ním Sam.

Snít, pomyslel si Josef, když se blížil k domu. Mám vážně jiné věci na práci než snít. Sam někdy mluví opravdu divně. Nejdřív se musím postarat, abych přestál dnešní večer!

Zakázal si otálet, rychle shodil boty a vešel dovnitř. Zdálo se, že Roslyn na něj čeká, protože vyšla z kuchyně, sotva za sebou zavřel dveře.

„Ahoj, Josefe,“ řekla klidně. „Ohřála jsem ti jídlo.“

„Děkuju,“ odpověděl Josef. Jasně, přišel pozdě. Bylo skoro půl deváté a normálně večereli v sedm. „Kde je otec?“ zeptal se zastřeným hlasem. „Dívá se na televizi.“

„A Jana?“

„Ve svém pokoji.“ Roslyn si přihladila vlasy. „Pohádali jste se?“ Maminka přikývla.

„Kvůli mně?“ Josef stál před matkou a díval se na své ponožky. Roslyn zavrtěla hlavou a o krok ustoupila, aby mohl projít do kuchyně. „Můžeš se najíst tady,“ řekla.

Chlapec se na ni vděčně usmál. Možná se tak vyhne setkání s otcem. Neměl teď ani trochu chuť se hádat. Sel pomalu ke sporáku a vytáhl z trouby veliký talíř, zakrytý alobalem. Byly na něm sladké brambory, jehněčí a fazole. Teprve teď si uvědomil, jak je hladový. Sedl si ke kuchyňskému stolu a pustil se do jídla.

Roslyn se opírala o stěnu u dveří a dívala se na něj.

„Co chceš k pití?“ zeptala se po chvíli.

„Máme mléko?“

Roslyn šla k ledniče a nalila mu plnou sklenici.

„Bylo venku pěkně?“ zeptala se, když ji stavěla na stůl.

Josef přikývl, zatímco se ládoval brambory.

„Viděli jste divoké koně?“ Roslyn se posadila na kraj stolu.

„Ne,“ zamumlal s plnou pusou. „Plot asi prorazily krávy.“

„Tak, krávy,“ opakovala Roslyn.

Josef věděl, že mu nevěří. Sám vlastně nechápal, proč mamince lhal. Roslyn by určitě nic neprozradila, kdyby jí pověděl o svém setkání s rezavým hřebcem. Ale on jí nechtěl nic vyprávět. Bylo to mezi ním, Samem a koněm. Sam tomu rozuměl. Rozuměl?

Chlapec přestal jíst. Co vlastně Sam říkal? Že rozumět je víc než vědět? Najednou jako by trošičku tušil, co měl starý domorodec na mysli. Proč se Ray a Jošua neptali na hřebce, ačkoliv ho jistě slyšeli? Možná jim Sam něco řekl, možná ale, že porozuměli, že to není jejich věc.

„Tvůj otec si myslí, že plot poničili divocí koně,“ řekla najednou Roslyn. „Povídal také, že jestli se ještě jednou ukážou na našem pozemku, zastřelí je.“ Na chvíli se odmlčela a znovu si nervózně upravila vlasy. „Pohádal se s Janou. Křičela, že jestli bude střílet divoké koně, nechce už tu dál žít.“

Josefovi vypadla vidlička z ruky. Najednou už neměl hlad. V břiše se mu znovu vzedmula vlna vzteku, který ze sebe odpoledne vykřičel.

„Než je zastřelí, bude muset zastřelit mě!“ vyhrkl.

„Nemluv nesmysly, Josefe!“ Roslynin hlas zněl ostře.

„Ale mami, já to nedovolím!“ křičel Josef. „Střílet koně je odporné a zlé! Nemá důvod. Nikomu nic neudělali!“

„Nikdo to nedovolí,“ odpověděla Roslyn. „To bys mohl vědět. Myslím, že ani tvůj otec by nebyl schopen zastřelit koně. Hrozí jen proto, že, že... ach, já nevím.“

„Protože to jsou koně!“ dořekl chlapec její větu. „A protože otec z nějakého důvodu koně nenávidí, hlavně divoké.“

Vyskočil a zbytek jídla vyhodil do kbelíku s krmením pro psy, který vždycky stál v ledniče. Pak po sobě umyl talíř, uložil ho do skříně a otočil se ke dveřím. Roslyn ho mlčky pozorovala. Teď udělala pohyb, jako by ho chtěla zadržet.

„Já přece také nevím proč, Josefe,“ řekla tiše.

„Nikdo nic neví,“ odpověděl pohněvaně. „A ti, co vědí, neřeknou.“

„Co povídáš? Kdo něco ví?“ Roslyn se na něj tázavě dívala.

„Jsem si jistý, že starý Sam moc dobře ví, proč se otec chová tak divně. Ale nic nepoví. Jen se schovává za svými průpovídkami.“

„Sam je starý člověk, Josefe. Myslím, že dobře ví, co říct a co ne.“ Roslyn sklonila hlavu.

„Možná. Jdu teď do postele. Dnes večer nechci otce vidět!“

Maminka přikývla.

„Řeknu mu, žeš byl unavený. Ale jsem si jistá, že se bude zlobit, když mu nepopřeješ dobrou noc.“

„On mi včera dobrou noc taky nepopřál,“ odpověděl Josef a polekal se tvrdosti vlastního hlasu. Náhle měl pocit, jako by znovu slyšel Jošua: „Mně je patnáct, ale dělám, co je třeba!“

Políbil maminku na tvář a vyšel z kuchyně. Po chodbě se v ponožkách skoro plížil, bál se, že by ho Patrik Dougherty mohl zaslechnout. V obývacím pokoji hrála televize. Kradl se po schodech nahoru. Rád by se osprchoval, vždyť byl špinavý a zpocený, ale netroufal si jít do koupelny. Když šel kolem Janina pokoje, zaklepal na dveře. Když zaslechl tiché ano, strčil hlavu dovnitř. Jana ležela na břiše na posteli a dívala se na malou televizi, na kterou si sama našetřila.

„Dobrou noc, sestřičko,“ řekl tiše.

„Co?“

Jana se k němu otočila. Oči měla červené a oteklé. „Dobrou noc!“ opakoval.

Jana se na něj překvapeně podívala. V očích se jí zase objevily slzy. „Jsi hodný,“ popotáhla.

Josef byl nesvůj. Jana se jen tak snadno nerozplakala. Byla venkovské děvče, které nic nerozhází.

„Copak se děje?“ zeptal se, ačkoliv věděl, co Janu trápí.

„Já už nemůžu!“ vyrazila ze sebe Jana. „Všechno je horší a horší. Otec má pořád špatnou náladu. Nenávidím to věčné mlčení u večeře. A pak vždycky něco přijde! Dnes se rozčiloval kvůli tobě, že jsi odjel

s ostatními! Byl vzteky bez sebe! A pak řekl, že divoké koně postřílí, jestli se u nás ještě ukážou!“

Jana se hlasitě rozplakala a Josef rychle zavřel dveře, aby je nezaslechl otec. Bezmocně stál u sestřiny postele, zíral na obrazovku, ale nic nevnímal. Pobíhali tam nějací lidé a házeli do košů míče. Vypadalo to úplně nesmyslně. Asi jedna ze zábavních show, které vysílali v televizi skoro každý večer.

„Je mi líto,“ zašeptal nakonec. „Ale musel jsem jet. Někdy to jinak nejde.“

„Máš pravdu!“ zvolala Jana. „Měla jsem jet taky, abychom mu konečně dokázali, že už se od něj dál nenecháme terorizovat!“ Narovнала se, otřela si rukou obličej a polkla. „Už tady nechci dál žít, Josefe,“ řekla a zhluboka se nadechla. Odtrhl oči od obrazovky.

„Nemluv nesmysly!“ řekl pohněvaně. „Nemůžeme se jen tak sebrat a utéct. Farma je náš domov. Máš v okolí kamarádky, máš dva psy! A navíc nemůžeš nechat maminku samotnou! Už tak to má dost těžké!“

„Takže si myslíš, že máme dál všechno snášet jako doteď. Chodit skoro každý večer k večeři s bolestmi žaludku a čekat, co se mu nebude líbit tentokrát? Já mám být pořád milá a hodná a pak dostat přes pusu?“ Janiny oči se divně leskly. Byla tak rozzlobená a zoufalá, že Josef rozrušením skoro nedýchal. Potřásl hlavou a hledal vhodná slova, která by mohl sestře říct.

„Nevím, Jano,“ řekl potom tiše. „Ale já nechci pryč. Chci zjistit, co se stalo s babičkou.“

„Proč s babičkou?“ vyjela na něj Jana. „Co je mi do babičky, která umřela dávno předtím, než jsem se narodila!“

„Ale Jano, poslouvej mě chvíli!“ Josef si sedl do rohu postele. „Jsem si jistý, že otec je takový právě kvůli ní. Muselo se stát něco moc zlého. Nikdo o tom nemluví, nikdo nic neví, snad kromě Sama. Ani maminka nic netuší.“

Jana si hřbetem ruky otřela nos.

„Když se nesvěřil ani mamince, tobě nebo mně teprve nic nepoví!“

Chlapec myslel na Samova slova: Je třeba klást správné otázky správným lidem, pak člověk dostane odpověď, kterou hledá. Nemohl teď Janě nic vysvětlovat. Sám tomu teprve začínal rozumět.

Když později ležel v posteli, myslel na Samova slova. Kroužila mu v hlavě a nějak je nemohl uspořádat. Co mu stařec vlastně řekl? Jestli rozuměl hřebcově odpovědi? Jak by mohl rozumět zvířeti? A přece... Když mu hřebec odpovídal, přeběhl mu po zádech mráz. Křičel a divoký kuň křičel také. Byla to opravdová odpověď. Ale jaká? Čím déle Josef přemýšlel, tím víc mu celý život připadal jako hádanka, která se nejspíš nedá vyřešit. Zdálo se mu, že odpovědi má na dosah ruky, ale nerozumí jim. Život mu připadal jako kouzelnické triky, které jim s Janou občas předváděl Ray: z ucha si vytáhl minci, i když tam předtím žádná nebyla! Ani on, ani Jana trik zatím neprohlédli. Nepomáhalo žádné žebroňování ani prosby, Ray byl rozhodnutý, že na to musí přijít sami. Objal pažemi polštář a deku hodil na zem. Bylo moc horko a vlastní zpoceně tělo mu bylo přítěží, která mu bránila usnout.

Venku bylo úplně ticho, nezacvrlikal pták, nezaštěkal pes a ani žádná z krav nebo ovcí o sobě nedala vědět. Josef vlastně čekal na volání divokého hřebce, ale nic se neozvalo. Ani vítr, který venku vál téměř každou noc, dnes nefoukal. Trvalo dlouho, než chlapec upadl do neklidného spánku plného děsivých snů, kvůli nimž sebou na posteli házel ze strany na stranu. Druhého dne ráno však nevěděl, co se mu zdálo. Nevěděl ani, že Patrik Dougherty stál v noci dlouho u jeho lůžka.

Po bouři nastala v Pilbaře veliká horka. Železná zem se rozpálila, jako by čekala na kováře, který s ní chce pracovat. Přes nemilosrdnou sílu slunce vyrazily z červené hlíny květiny a zelená stébla trávy. Rozkvetly eukalypty, divoké bavlníkové keře a široké květy mulla-mulla se v buši oděly do syté růžové a červené. Zebříčky si začaly stavět hnízda.

Den za dnem se nad železnou zemí klenulo jasně modré nebe, jen zřídka se objevilo pár bělavých mraků. Skupinka divokých koní se držela daleko od farmy. Hřebec zahnal klisny do Karijinského národního parku. Šli za čerstvou trávou a mladými šťavnatými listy na keřích a stromech. Polední vedra trávila zvířata ve stínu

mohutných eukalyptů a občas v některé z chladných jeskyní na kraji soutěsek, které národní park protínaly jako síť tepen.

Do žádné z nich však hřebec klisny nikdy nezavedl. Pili tam, kde měli vodu na dosah a skály nebyly příliš těsně u sebe. Do soutěsky nevkročili, hřebec se bál skalních zdí, tyčících se napravo i nalevo.

Všechna větší zvířata z buše se soutěškám vyhýbala, žili tu jen ptáci a ještěrky a samozřejmě ryby a hmyz.

Divoké koně proto nezahlédl nikdo, až na jednoho domorodce, který v národním parku pracoval. Viděl je ve večerním soumraku klusat přes kopec, ale svěřil se jen starému Samovi a ten si to nechal pro sebe. Ochránář pozorně naslouchal znamením přírody, protože kmeny eukalyptů praskaly už po několika dnech horkem. Z pichlavých stébel spinifexu stoupal intenzivní pach vypařujícího se oleje a zdálo se, že země je v jakémsi podivném stavu napětí, jako by na něco čekala.

Domorodý ochránář čekání cítil v každíčkém zachvění stébla či výkřiku ptáka. Opět se vydal džípem ke starému Samovi, neboť byl jedním z jeho pravníků, a vyprávěl mu o své předtuše. Stařec pokýval hlavou.

„Dlouho se to nestalo,“ řekl, „ale možná už přišel čas!“

Ochránář, který se jmenoval Perce, přikývl.

„Ano, možná už opravdu přišel čas,“ souhlasil.

Ale v hloubi duše se toho času báli, neboť věděli, že bude zlý.

I Josef vnímal napětí, které ovládlo zemi. Zasáhlo úplně všechny: jeho rodinu, spolužáky i učitele a všechny lidi v Tom Price. Dokonce i Ray býval někdy podrážděný, když řídil školní autobus.

Byla to roční doba, o níž Roslyn říkávala, že dělá z lidí blázny. Na vině bylo horko. Někdo začal pít, jiní lidé opouštěli své rodiny a vydávali se na východ Austrálie, další se dokonce zabili. Zvláštní bylo, že se to stávalo na skládce za městem – jako by se chtěli vyhodit. Nemocnice musela vydávat ve zvýšené míře uklidňující prostředky manželkám horníků. Lékaři přísně kontrolovali, kdo je dostává.

Dlouhé roky už nebylo léto tak žhavé. Teploty se vyšplhaly až na pětáctýřicet, pak na šestačtyřicet a nakonec na osmačtyřicet stupňů. Naštěstí týden po bouři začaly prázdniny. Závěrečný fotbalový

zápas mezi školou v Tom Price a školou v Parapurdo musel být odvolán. Bylo prostě příliš vedro. Poslední den školy dostali žáci tedy jen vysvědčení a studené nápoje s obloženým chlebíčkem.

Josefa a Janu pozvala Roslynina sestra na návštěvu do Perthu. Perth je jediné velkoměsto v západní Austrálii a pro oba sourozence pokaždé znamenalo velké dobrodružství. Už několikrát prožili u tety část prázdnin. Se sestřenicemi a bratřenci chodili surfovat a plavat, protože Perth leží na pobřeží Indického oceánu. Zkoumali život ve městě a žasli nad spoustou vysokých domů, nad obrovskými obchody a elegantními restauracemi. Ještě víc je udivovala auta, která zaplavovala široké ulice.

Josef však tentokrát neměl chuť nikam jet. Chtěl zůstat na farmě. Někde blízko byli divocí koně, které chtěl zase vidět, a také musel položit svou otázku. Napětí, které svíralo zemi, dostalo i jeho. Teď by za žádnou cenu nemohl odjet na prázdniny do Perthu.

Jana nakonec odletěla dva dny po začátku prázdnin do města sama. Patrik Dougherty s Roslyn a Josefem mávali za letadlem, které odstartovalo z malého letiště na okraji Tom Price.

Chlapec se za ním díval trochu stísněně. Jana mu řekla, že ve městě zůstane. Věděl sice, že by to rodiče nikdy nedovolili, ale její hlas zněl tak rozhodně, až téměř uvěřil, že sestra se už nevrátí. A přece její odchod vypadal tak nepravděpodobně, vždyť se až dosud vyrovnávala s obtížemi života na Doughertyho farmě mnohem snadněji než on sám.

Upíral oči na stříbrnou tečku, kterou pomalu pohlcovalo nebe. Otec stál těsně vedle něj. Když letadélko zmizelo, položil náhle synovi paži kolem ramen. Hoch zkameněl. Od chvíle, kdy byl s ostatními opravovat plot, s ním otec skoro nepromluvil. Ani mu tenkrát nevyčinil. Všechno zůstalo při starém. Večeře téměř beze slov, pár pokynů k práci na farmě. Otázky na školu. Stručná pochvala za dobré vysvědčení. Mluvili teď spolu méně než dřív, ale Josefovi to kupodivu bylo příjemné, protože tak byl ušetřen otcových výbuchů vzteku. Přesto však klidu zbraní nevěřil. Měl pocit, jako by se napětí, které ovládlo zemi, šířilo i v jeho otci, a napjatě očekával výbuch. Když ucítil na ramenou otcovu paži, všechny buňky v těle mu začaly bít na poplach. Ale nic se nestalo. Zdálo se jen, že Patrik Dougherty sdílí se synem břemeno, neboť jeho paže byla těžká, tak těžká, že Josef musel napnout všechny svaly, aby ho netlačila k zemi.

Několik minut otcovo břemeno snášel, pak se mu opatrně vymanil a šel k autu. Otcova paže klesla. Roslyn na ně vrhla ustaraný pohled. Patrik Dougherty se chvíli upřeně díval na červenou, prašnou zem a pak se narovnal.

„Pojedeme domů,“ řekl tiše.

„Zastav prosím u supermarketu. Musím ještě koupit pár věcí,“ požádala ho Roslyn.

Dougherty přikývl. Mlčky jeli zpátky do městečka. Když přejížděli železniční most, zahlédl Josef nekonečně dlouhý vlak z dolů, který byl právě na cestě k pobřeží. Všechny vagony byly naložené načervenalou železnou rudou.

„Tady odvázejí naši zemi!“ pokusil se otec o žert.

Jenže Roslyn se neusmála, jen vážně přikývla, a ani Josefovi nebylo do smíchu.

Za chvíli už otec zastavil před nízkou budovou supermarketu a zaparkoval pod stromem. „Máme jít s tebou?“ zeptal se Roslyn.

„Ne, půjdu sama. Jen mě při nakupování znervózňujete. Jděte se zatím něčeho napít!“ Roslyn vyskočila z auta a zamířila do obchodu. Na odpověď nečekala.

Syn s otcem osaměli. Dougherty se k chlapci otočil.

„Tak co uděláme? Máš žízeň?“

Josef přikývl. Bylo každopádně lepší jít s otcem do jednoho z restaurací rychlého občerstvení, než zůstat sedět tady v autě.

Přešli ulici a ponořili se do chládku kavárny, jejíž klimatizace běžela naplno. Josef si objednal kolu, Patrik Dougherty ledovou kávu. Pak mlčky seděli nad studenými nápoji, občas z nich upili, a nevěděli, o čem by si měli povídat.

„Konečně můžeme opravit vodní pumpy,“ řekl nakonec Patrik Dougherty. „Včera mi přišly náhradní díly.“

„Dobře,“ přikývl Josef. „Je pořádné vedro. Ta trocha vody, co ještě máme, brzy nevystačí.“

„Horka ještě potrvají,“ mínil otec. „V předpovědi říkali, že v nejbližších týdnech neuvidíme ani mráček. V Roebournu nepršelo už deset měsíců. S bouřkou jsme měli kliku. Dala nám trochu vzduchu. Ale stejně je tahle země prokletá. Budeme muset koupit krmivo!“

Chlapec znovu přikývl. Byl rád, že otec mluví a farmě a o počasí. Bylo to neutrální téma. Dalo se o něm snadno mluvit. Na druhou stranu ale jeho vnitřní napětí stoupalo, protože si uvědomoval, že se oba dva zase jednou vyhýbají opravdovému rozhovoru. Otec se ho nezeptal, proč nechtěl s Janou do Perthu. Vzal prostě synovo rozhodnutí na vědomí.

Josef si opět vzpomněl na Samova slova. Položit správnému člověku správnou otázku ve správnou chvíli!

Třeba je správná chvíle zrovna teď? Rozbušilo se mu srdce. Nevěděl, jak by se měl zeptat. Nemohl přece zničehonic říct: Jak zemřela babička? Srdce mu bušilo stále prudčeji. Právě když se chystal otevřít ústa, vešel do kavárny Pat White, šéf ochranářů z národního parku. Byl to vysoký mužský se světlou pletí a spoustou pih. Dotkl se rukou klobouku na pozdrav.

„Nazdar, Dougherty!“ zaburácel. „Pořádný vedro, co?“

Patrik Dougherty zvedl ruku a přikývl.

Pat vytáhl z kapsy kalhot velký kostkovaný kapesník a otřel si z čela pot.

„Ledovou citronádu!“ křikl na servírku za pultem. „Ale opravdu ledovou!“

„Hned, Pate!“ usmála se mladá žena a sklonila se k ledničce.

Josef pomalu vydechl vzduch, který v poslední chvíli zadržel. Ne, teď určitě není pravá chvíle. Byl štěstím bez sebe, že se Pat objevil.

„Tak co?“ zeptal se Patrik Dougherty. „Je v parku hodně turistů?“

Pat zavrtěl hlavou, sundal si klobouk a posadil se na barovou stoličku. Rukama se opřel o pult a nohy nechal volně viset ve vzduchu. Měl na sobě šortky a bílé podkolenky vyhrnuté nad vysoké holínky. Chlapec si všiml, že mu na nohách, spálených do ruda, roste spousta světlých chlupů.

„Je moc horko,“ mínil Pat a dopřál si pořádný doušek citronády. „Venku je jen pár zvědavců, cizinců, myslím, že ze Švýcarska nebo z Německa. Nejspíš se v karavanech upečou.“

„Jinak všechno v pořádku?“ Patrik Dougherty míchal ledovou kávu.

„Auto mi trochu klepe. Motor je moc horkej. A myslím, že se brzy něco semele!“ Pat vyplivl citrónové jádérko. „A co?“ ptal se Dougherty.

„Nevím. Něco visí ve vzduchu. Říká to i Perce, a ten to musí vědět. Domorodci vědí víc než my, když jde o zemi.“

„Bouřku už jsme měli,“ zamumlal Dougherty. „Zbývá tedy jediné oheň! Tohle je prokletá země!“

„Asi máš pravdu!“ zaburácel Pat. „Ale stejně ji mám rád. Bez parku bych nemohl žít.“

Patrik Dougherty neodpověděl, jen dál míchal ledovou kávu.

„Být tebou, tak ji vypiju,“ zašklebil se Pat, když se na něj chvíli díval.

„Cože?“ Patrik Dougherty sebou trhl.

„Ledovou kávu. Jinak bude moc teplá!“

Patrik Dougherty se nepřítomně usmál.

„Viděl jsi divoké koně?“ zeptal se tiše.

Josef se na ochranáře napjatě díval.

„Já ne,“ odpověděl Pat pomalu. „Perce něco takovýho povídal. Je jich pět nebo šest. Zdá se, že se toulají po parku. Dlouho už jsme tady žádný neměli.“

„Je s nimi hřebeč,“ řekl Dougherty potichu. „Zničil mi plot. Udělal v něm obrovskou díru. Uteklo mi alespoň dvacet krav. Ještě jsme je nenašli. Honit se za krávama v tomhle horku nebude žádná legrace!“

Pat pokrčil rameny a ušklíbl se.

„Počkej, až se ozvou sousedi, že tvoje krávy žerou jejich trávu.“

„Brzo už žádná tráva nebude,“ zamručel Josefův otec. „Ještě dva týdny vedra a uschne všechno, co vyrostlo po bouřce.“ Pat znovu zvažněl.

„To je pro vás farmáře opravdu zlé,“ zamumlal a dopil sklenici jediným douškem.

Vtom si Josef všiml, že venku před výlohou kavárny stojí maminka. Měla s sebou obrovský nákupní vozík plný potravin, zakrývala si oči před sluncem a pokoušela se nahlédnout dovnitř.

„Tamhle je máma!“ zvolal.

Patrik Dougherty hodil na pult pár mincí a vstal.

„Na viděnou, Pate,“ řekl a nasadil si kožený farmářský klobouk.

„Na viděnou!“ opětoval Pat pozdrav a kývl i na chlapce.

Když vyšli z restaurace, zasáhlo je horko jako rána palicí a vyrazilo jim dech. Roslyn si všimla, jak oba lapají po dechu a usmála se.

„Stalo se mi totéž, když jsem vyšla ze supermarketu,“ řekla. „Je opravdu proklatě horko.“

„Musíš říkat proklatě?“ zeptal se Dougherty a sraštil čelo.

Roslyn se napřímila. Tváře měla zrudlé vedrem a vlasy zvlhlé potem.

„Říkám proklatě, když se to slovo hodí, Patriku Dougherty!“ řekla pomalu. „A teď se právě hodí!“

Josefův otec neodpověděl. Mlčky odvezl nákupní vozík k autu. Mlčky vyložili nákup a věci, co by se v horku zkazily, uložili do velkého chladicího boxu, mlčky nastoupili a mlčky se vydali zpátky na farmu.

Bylo už skoro poledne. Horko se vznášelo nad krajinou a kreslilo ve vzduchu třpytivé čáry. Mlčení v autě rušil jen bzukot klimatizace. Byli asi deset kilometrů od farmy, když se Roslyn naklonila dopředu a napjatě pozorovala silnici.

„Zastav, Patriku,“ řekla klidně. „Leží tu klokan!“

Josef se narovnal na zadním sedadle, kde se stočil do klubíčka, aby vydržel napjaté mlčení.

„Je mrtvý!“ odpověděl Patrik Dougherty. „Asi ho někdo přejel už ráno.“

„Zastav, prosím!“ Roslyn teď mluvila hlasitěji. „Nemám chuť sbírat mrtvé klokany!“ I Patrik Dougherty zvýšil hlas.

„Patriku! Chci se přesvědčit, jestli je opravdu mrtvý! A chci se podívat, jestli nemá mládě!“ Roslyn už měla ruku na klíce u dveří, ale Dougherty nezpomalil.

„Patriku, prosím! Víš, že mi na zvířatech záleží! Jestli nezastavíš, pojedou sem pak zpátky sama!“

Patrik Dougherty zabrzdil tak divoce, že Josef vyletěl dopředu a ramenem se uhodil o přední sedadlo. Roslyn vyskočila z vozu, Josef si třel rameno a pomalu šel za ní. Báł se okamžiku, kdy uvidí přejetého klokana, pokroucené, zlomené běhy, krev a výkaly, které vyjdou z těla v okamžiku smrti. Nenáviděl řidiče, kteří úmyslně najížděli na klokany a lovili je, pěkně chráněni silnými železnými tyčemi, namontovanými na autech. Někdy se člověk nemohl vyhnout srážce, když klokan zničehonic skočil z buše přímo před auto. Ale většinou ho řidič zahlédl sedět na kraji silnice a ještě stihl zastavit.

„Dávej pozor!“ křičel Patrik Dougherty na svou ženu. „Ty bestie jsou nebezpečné, když jsou zraněné!“

Roslyn mávla odmítavě rukou a pomalu kráčela k uzlíčku srsti na kraji silnice. Josef zůstal stát. Obdivoval maminčinu odvahu.

Roslyn klokana opatrně obcházela. Patřil k druhu euro a byl mnohem menší než velcí červení klokani. Roslyn se předklonila a položila zvířeti dlaň na krk. Pak se znovu narovнала a zadívala se na syna.

„Ještě žije,“ řekla. „Můžeš prosím přinést z auta velkou deku? Vezmeme ho s sebou!“

Když se hoch otočil, stál před ním otec. Deku už držel v ruce. Ale v druhé ruce měl zbraň. Pomalu přešel kolem chlapce ke své ženě.

„Roslyn,“ řekl skoro prosebně, „nech mě, ať ho zastřelím. Trpí. Jen bys ho, chudáka, mučila. Jsi žena farmáře! Musíš přece vědět, že je to nesmysl!“

Roslyn vyšla manželovi dva nebo tři kroky vstříc. Drdol se jí uvolnil a oči se jí zvláště leskly.

„Dej tu zbraň pryč, Patriku Dougherty!“ řekla. „Je to samice a má mládě!“

Farmář pokrčil rameny. Na okamžik vypadal téměř bezmocně, pak se otočil a hodil pušku zpátky do vozu. Deku podal synovi.

„Pojď se mnou, Josefe,“ kývla na něj maminka. Nesmíš ho vyděsit. Je při vědomí.“

Chlapec se krůček po krůčku blížil ke zraněnému klokanovi. Věděl, že klokani dokážou vyvinout neobyčejnou sílu, když se cítí ohroženi. Měli velice ostré drápy a šlachovitýma zadníma nohama klidně srazili dospělého muže.

Roslyn si od něj vzala deku, pečlivě ji rozložila a klokana přikryla. Když ji zvíře ucítilo, jen se lehce zachvělo. Uši se mu třáslly, oči mělo doširoka otevřené.

Roslyn pod ním deku zkušeně provlékla. Klokán se ani teď téměř nepohnul. Maminka na něj bez ustání tiše mluvila konejšivým hlasem. Josef jí nerozuměl. Podobně povídala jemu, když byl ještě malý a nemohl usnout. Zvuk jejího hlasu ho obestřel a oči se mu po chvíli zavřely samy od sebe.

Klekl si vedle klokana a napodobil matku, ale cítil se nemotorně a nejisté. Vlhký lesk v klokanových očích ho bolel. Nejraději by zvíře hladil a řekl mu, že se nemusí bát. On a Roslyn ho ochrání před všemi auty, před liškami, mravenci a mouchami i před Patrikem Doughertym a jeho puškou!

„Teď ho musíme pomalu zvednout,“ zašeptala Roslyn. „Není to snadné. Musíme držet deku těsně u jeho těla. Bude pak ležet jako v pytli. Ale nesmíš povolit, i kdyby sebou začal házet. Když ji budeš držet úplně pevně, nemůže zranit tebe ani sebe!“

„Já to udělám, Josefe,“ řekl náhle otec těsně vedle něho.

Chlapec si nevšiml, že v prachu vedle něj už hodnou chvíli klečí i Patrik Dougherty. Roslyn na muže udiveně pohlédla, pak přikývla.

„Můžeme ho nést všichni tři,“ řekla tiše. „Bude to dokonce snazší.“

Spojila oba konce deky, šest rukou je uchopilo, společně zvedli klokanu a pak ho opatrně nesli k vozu. Zvíře bylo těžší, než Josef čekal, ale bylo úplně klidné. Jen jeho oči vypadaly ještě větší.

I přes spoustu nákupů bylo v autě místo. Uložili klokanu vedle pušky a Roslyn mu navlhčila tlamičku vodou. Pak pokračovali mlčky v cestě domů. Patrik Dougherty jel velmi pomalu, aby auto na nerovné cestě příliš nenadskakovalo.

„Odkud to umíš?“ zeptal se najednou do ticha.

„Co máš na mysli?“ Roslyn se na manžela tázavě podívala.

„Odkud víš, jak se nosí zraněný klokan? Chci říct, přece je nesbíráš na silnici každý den?“ Patrik Dougherty se upřeně díval před sebe, obličej jako z kamene, ale v jeho hlase znělo trochu obdivu.

„Naučila jsem se je ošetřovat,“ odpověděla Roslyn. „Všichni, kdo se v Tom Price starají o zraněná zvířata, se na veterinární klinice účastnili kursu. Nemůžeš pomoci zvířatům, když nevíš, jak se o ně starat. Ray byl v kursu mimochodem také.“

„Aha.“ Patrik Dougherty přikývl a šikovně se vyhnul velké díře. „Proč jsi mi o tom nikdy nevyprávěla? Myslel jsem, že se o nemocná zvířata staráš stejně jako o naše děti.“

„Jsem si skoro jistá, že jsem ti o kursu vyprávěla,“ řekla Roslyn.

„Nevzpomínám si,“ trval na svém Dougherty.

Prosím, ať se zase nehádají! přál si Josef v duchu. Maminka se v posledních dnech tak změnila. Vždycky se snažila vyhnout všem hádkám. A najednou otci odporovala při sebemenší drobnosti.

„Možná jsem to už zapomněl,“ ustoupil tentokrát otec.

Maminka vážně přikývla.

„Asi jsi zapomněl, protože tě to ve skutečnosti nezajímá. Člověk snadno zapomene věci, které jsou mu lhostejné!“

Patrik Dougherty sevřel volant tak pevně, že mu z opálené kůže bíle vystoupily klouby na ruku. Ale hlas měl měkčí než obvykle, když nakonec odpověděl:

„Křivdíš mi, Roslyn. Opravdu mě zajímá, co děláš.“

Vůz odbočil z hlavní silnice a dal se na cestu k farmě. Za chvíli už zastavili před kůlnou, kde Ray s Roslyn zřídili kotce pro zraněná zvířata.

„Zajdi prosím pro Raye, Josefe,“ řekla Roslyn, když vystoupili z auta.

Chlapec se dal do běhu. Byl rád, že může utéct podivnému napětí mezi rodiči. Ray seděl ve stínu před *chajdou* a popíjel pivo z plechovky. Černý pes Buddy ležel pod starým kempinkovým stolkem, a když poznal Josefa, zvedl jen krátce hlavu.

„Nežeň se tak, hochu!“ zakrákorál Ray. „Ještě dostaneš úpal. Je moc horko na práci i na běhání! Sedni si radši k nám. Právě zahajujeme siestu!“

„Zapomeň na siestu!“ vyhrkl Josef a praštil sebou na židli vedle Raye. „Našli jsme přejetého klokana. Je ještě v autě. Maminka prosí, abys hned přišel!“

Ray rychle dopil pivo a vstal.

„Tak, zase jeden,“ zamumlal, sklonil se k Buddymu a pohladil ho po hlavě. „Ty zůstaň radši tady, kamaráde. Klokani nemají psy moc v lásce!“

Pak zmizel v domě a hned nato se vrátil s velkou, nacpanou koženou brašnou.

„Tvůj lékařský kufřík?“ zeptal se Josef a trochu se ušklíbl.

„Jasně,“ odpověděl Ray. „Tak už pojd’!“

Za chvíli už všichni stáli kolem zraněného zvířete. Roslyn a Patrik Dougherty ho mezitím odnesli do stáje. Byl tam příjemný chládek, rozhodně o dost chladněji než venku.

Klokán ležel na měkké podestýlce ze sena.

Několikrát se pokusil zdvihnout a Ray a Roslyn si ho důkladně prohlíželi. Zvířátko se opřelo o přední tlapky, které v porovnání s mohutnými zadními končetinami působily směšně drobně. Trošku se nadzdvihlo, ale hned zase spadlo zpátky.

„Má asi poraněnou kyčel,“ mínil Ray a přimhouřil oči.

„Ano,“ odpověděla Roslyn. „A tady je hluboká rána, hned vedle ocasu. Vidíš ji?“

Ray se předklonil a přikývl. Pak se najednou usmál a ukázal na klokanův vak. „Tady je ještě někdo!“

Josef teď poprvé uviděl droboučké mládě, vlastně jen uši, vykukující z huňatého vaku, dvě jemná, světle hnědá ouška a na chvíličku zahlédl i drobná očka a lesklý čumáček.

„Myslíš, že mládě je také zraněné?“ zeptal se ustaraně.

„Nezdá se,“ odpověděl Ray tiše. „Malí klokánci jsou v tom teplém hnízdečku opravdu v bezpečí. Myslím, že teď ze všeho nejdřív dáme jeho mamince uklidňující injekci. Pak ji můžeme v klidu prohlédnout.“

Ray otevřel brašnu, vyndal injekci, otevřel ampuli a vtáhl její obsah jehlou do stříkačky.

„Neublíží mláděti?“ chtěl vědět Josef.

Ray zavrtěl hlavou.

„Je to úplně neškodný prostředek. Malí klokani vydrží jinačí věci!“ Patrik Dougherty si náhle zhluboka povzdychl a odešel ze stáje. „Co je s ním?“ divil se Ray a povytáhl obočí. „Nesnáší injekce,“ vysvětlila Roslyn a koutkem úst se nepatrně usmála.

Když Ray vbodl klokanovi injekci, zavřel Josef na okamžik oči. Ani on neměl injekce a jehly nijak zvlášť v lásce. Když oči zase otevřel, bylo už po všem. Klokan tiše ležel na boku. Ray a Roslyn ještě minutu počkali, a pak ho začali prohlížet. I on teď viděl hlubokou ránu táhnoucí se napříč kyčlí a stehnem.

„Myslím, že kyčel bude zlomená,“ mumlal Ray. „Možná bysme měli radši zavolat veterináře.“

S Roslyninou pomocí ránu vydezinfikoval a přiložil na ni obvaz. Josef zatím rozprostřel kolem hlavy zvířátka trochu sena.

„Připrav mu i misku s vodou,“ řekl Ray.

Chlapec se rozběhl přes dvůr do domu, aby přinesl z kuchyně čerstvou vodu. Slaná voda v korytech pro dobytek se mu nezdála být pro zraněné zvířátko dost dobrá. Když vešel do kuchyně, uviděl za stolem sedět otce. Patrik Dougherty měl hlavu v dlaních, ale trhl sebou, když uslyšel syna.

„Tak co, jak je pacientovi?“ zeptal se chraplavě.

„Asi ne moc dobře,“ zamumlal Josef.

Vzal velkou plastovou mísu, v níž maminka vždycky myla zeleninu, naplnil ji vodou a nesměle se podíval na otce, který tak tiše seděl u kuchyňského stolu.

„To mě mrzí,“ řekl Patrik Dougherty po dlouhé přestávce.

Josef nevěděl, co by měl odpovědět. Najednou mu bylo otce líto. Vypadal tak osaměle. Hoch si uvědomil, že otec byl vlastně vždycky dost osamělý. Chvilí uvažoval, jestli by se ho teď neměl zeptat na babičku. Ale pak si vzpomněl na klokana, který má určitě žízeň, a byl rád, že může z kuchyně zase odejít.

O dvě hodiny později dorazil veterinář. Také on patřil ke skupince lidí, kteří se starali o zraněná divoká zvířata. Josef nebyl ve stáji, když klokana ošetřoval. Neklidně se procházel mezi budovami. Vlastně bylo příliš horko, než aby byl člověk venku, ale v domě byl Patrik Dougherty a on mu chtěl jít z cesty. Nevyslovená otázka byla jako druhá zeď, která mezi nimi vyrostla.

Sedl si na zrezivělé popelnici, která stála ve stínu kůlny s náradím. Viděl odsud na vchod do stájí. Roslyn, Ray a veterinář byli u klokana. Z čela mu padaly na holínky kapky potu, protože byl předkloněný a ani se nepohnul, aby se horku neprotivil, byť jen jediným pohybem. Byly čtyři hodiny odpoledne, ale teploměr stále ukazoval čtyřicet šest stupňů. Jana už byla dávno v Perthu. Možná se

právě koupe v moři. Josef si zkoušel představit moře, osvěžující a chladivé, ale nedařilo se mu to.

Vzhlédl, když uslyšel bouchnutí dveří. Patrik Dougherty vyšel z domu, rychlým krokem přešel dvůr a zmizel v garáži. Asi šel pro náhradní díly do vodních pump, aby večer, až se ochladí, mohli začít s opravou. Syna si nevšiml, protože ho chránil tmavomodrý stín velké kůlny.

Z garáže se ozval rachot, pak se zase objevil otec a pátravě se rozhlížel. „Rayi!“ zvolal nevlídně.

Když se neozvala žádná odpověď, šel do stájí. Chvíli váhal, a potom podstatně tišším hlasem znovu na Raye zavolal. Josef se napjatě narovnal.

Dveře se otevřely a objevila se Rayova hlava. „Musíme se pustit do opravy pump!“ slyšel otce.

„Už jen chvíli,“ odpověděl Ray. „Hned budeme hotovi. Pak přijdu.“

Patrik Dougherty si odplívl.

„Neplatím tě, aby ses staral o polomrtvé klokany!“ Jeho hlas zněl tak ostře, že sebou chlapec trhl.

Ray si prohrábl vlasy.

„Zatraceně!“ řekl klidně. „Taky si můžu najít jinou práci, když se ti nezamlouvám, Patriku!“ A zavřel za sebou vrata.

Josef zapomněl dýchat. Otcovo tělo kreslilo na zdi dlouhý, legračně zkroucený stín. Patrik Dougherty se pohyboval jen velmi pomalu, když se vydal zpátky ke garáži. Nezdál se být vzteklý, spíš unavený. Hoch pocítil znovu něco jako soucit. Jen nepatrný, chvějivý pocit, který sotva vnímal. Byl by se teď rád otce dotkl a zeptal se ho, proč se mu nelíbí, že se Ray a maminka starají o zraněného klokana.

Ale příležitost už byla pryč. Patrik Dougherty zmizel v tmavé garáži. Josef znovu dýchal a bylo mu trochu špatně, jak zadržoval dech, z horka a z neurčitěho pocitu, který v něm rostl.

O několik minut později vyšli Roslyn, Ray a veterinář ze stáje. Ještě spolu krátce mluvili, ale tentokrát Josef ničemu nerozuměl. Roslyn a veterinář zamířili k domu, Ray zůstal na okamžik nerozhodně stát, pak si nasadil klobouk, který držel v ruce, a šel do garáže za Patrikem Doughertym.

Jasně sluneční světlo zalévalo opuštěný dvůr. Ani psi se neukázali. Asi se natáhli někde ve stínu, malátní a líní. Josef si pomalu protáhl nohy a otřel si z tváře pot. Pak seskočil z popelnice. Váhavě šel ke stájím. Třeba klokan mezitím umřel? Opatrně otevřel vrata a vešel dovnitř. Když si zvykl na příšeří, došel po špičkách k boxu, kam dali klokana.

Zvířátko tiše leželo na boku. Silné stehno pravé zadní končetiny vězelo až po kyčel v silném obvazu. Chlapec nehučně otevřel dveře do boxu a klekl si vedle klokana, který měl napůl zavřené oči a těžce dýchal. Po mláděti nebylo kromě vyboulené kapsy ani stopy. Pomaličku zvedl ruku a něžně pohladil klokana po zádech. Zvíře nereagovalo. Bylo jasné, že je v narkóze. Pod prsty cítil jemnou srst. Když na okamžik nechal ruku ležet, ucítil, jak je klokan rozpalený. Má horečku, pomyslel si.

Znal letní horečku, kdy bylo všechno horké, postel i tělo. Bylo to, jako kdyby vás někdo taval v peci a vy jste byli zcela bezmocní. On sám měl loni uprostřed léta vysokou horečku. Roslyn mu udělala ledové obklady a zabalila ho do chladných, vlhkých ručníků, které byly hned zase teplé a lepkavé.

Ještě jednou pohladil srst zvířátka, pak tiše odešel ze stáje a běžel naproti do domu. Veterinář se opíral o kuchyňské okno, když se Josef vrátil dovnitř. Roslyn mu právě podávala sklenici limonády s kousky ledu.

„Hej, ty máš ale naspěch,“ zvolal lékař a rozesmál se.

John Pierce byl středně vysoký muž se silnými pažemi a nohama. Nad vysokým čelem mu zářila mohutná pleš. Měl tmavé, téměř kulaté oči, orámované tisíci vráskami.

„Máš taky žízeň, Josefe?“ zeptala se Roslyn.

„Kdo by neměl, při takovém počasí!“ prohlásil John a Josef trochu v rozpacích přikývl. Nechtěl sem vrazit jako malý kluk.

„Co je klokankovi?“ ptal se co možná nejvěcnějším hlasem.

„No jo.“ John Pierce si mnul nos. „Je dost nemocný, chudák. Kyčel je zlomená a rány byly pořádně hluboké a špinavé. Můžeme jen doufat, že nemá žádná vnitřní zranění. Stáhl jsem kyčel obvazem a rány jsem zašil. Možná zase všechno sroste...“

„Má teplotu!“ řekl Josef.

„Ano, má,“ přikývl veterinář. „Dokonce vysokou. Dal jsem mu injekci. Snad bude mít dost sil, aby se uzdravil.“

„Neměl by pít?“

John Pierce se na chlapce překvapeně zadíval.

„Ty víš dost o péči o nemocné, vid’?“ zeptal se.

„Já jen, že jsem sám měl horečku. Při horečce se musí hodně pít, jinak člověk vyschne. Maminka to vždycky říká.“ Josef rozpačitě pozoroval své holínky.

Veterinář se na Roslyn usmál.

„Dal jsem mu napít pomocí velké stříkačky. Ray mu držel hlavu a já jsem mu nechal pomalu stékat do tlamičky vodu. Polykal.“

„Nemá se to dělat častěji?“

„Ale ano,“ přikývl John, „alespoň třikrát denně. Tak dlouho, dokud nezačne pít sám. Pak už bude mimo nebezpečí.“

„A co je s mládětem?“ ptal se Josef dál. John znovu pohlédl na Roslyn.

„Musíme doufat, že bude mít dost mléka a poroste dál. Prohlédl jsem si je, je ještě malé. Zřejmě teprve začalo občas vyskakovat z vaku. Je moc roztomilé. Naštěstí se mu při nehodě nic nestalo.“

Josef přikývl, vypil limonádu jedním douškem a pak kývl veterináři a Roslyn na pozdrav.

„Pomůžu otci a Rayovi. Opravujou vodní pumpy,“ řekl pevným hlasem.

Roslyn se k němu překvapeně otočila, otevřela ústa, aby něco řekla, ale hned je zase zavřela a přikývla. „Milý chlapec,“ řekl John Pierce, když Josef odešel z kuchyně. „Ano,“ odpověděla Roslyn, ale hluboko v jejích očích byla starost. John Pierce rozpačitě kroužil kousky ledu ve sklenici. Zvláštní lidé, tihle Doughertyovi, pomyslel si.

Zbytek odpoledne podával Josef otci a Rayovi nářadí. S opravou jim pomáhali i Jošua a Samuel. Museli odmontovat vodní kolo, protože bouře ho tak ohnula, že už se netočilo. Muži nadávali z plných plic, jednak kvůli horku a jednak proto, že šrouby a matice byly zrezivělé a nešlo s nimi hnout. Slunce už zbarvilo nebe do ruda, když se nové kolo konečně začalo točit. Pumpa se dala s tichým

skřípotem do pohybu a hned poté začal do velkého plechového koryta stříkat silný proud vody.

„Hotovo!“ zvolal Samuel. Vyšplhal se na stěnu nádrže, odsunul kryt z vlnitého plechu trochu stranou a sledoval, jak voda v pravidelných intervalech plní nádrž.

„Umíš plavat, Samueli?“ zeptal se Ray a lehce šťouchl do Jošuy.

„Pomoc!“ vykřikl Samuel a mával nohama.

Jošua se rozesmál.

„Hlavně ho tam neházejte. Je tak špinavý, že se krávy té vody už nikdy nenapijou, jestli se v ní vykoupe!“

Samuel bleskově seskočil na zem a rozběhl se za Jošuu, který stejně rychle utíkal pryč. S hlasitým smíchem zmizeli za tamaryšky. Pár vran s křikem vzlétlo. Josef a Ray se také dali do smíchu, zatímco Patrik Dougherty mlčky balil náradí. Pak odtáhli ohnuté kolo od nádrže. Byla už skoro tma. Horký, suchý vítr poháněl větrný mlýn. Na okamžik se všichni tři zaposlouchali do rytmického skřípění pumpy a pak se vraceli zpátky na farmu.

„Zajdu se ještě mrknout na klokana,“ prohlásil Ray, když došli k jeho domku, a se zívnutím se protáhl. Buddy se mu tiskl k nohám a vrtěl ohonem.

„Máš hlad, co?“ pohládl ho Ray.

„Dobrou noc,“ řekl Patrik Dougherty a šel bez dalších slov ke kůlně s náradím. „Můžu jít s tebou?“ zeptal se Josef. „Kam?“

„Za klokanem. Chtěl bych taky vidět, jak mu je. Měl horečku.“

„Samo,“ zamumlal Ray. „Musím jen dát nažrat Buddymu, jinak se mnou dneska večer nebude mluvit.“

Chlapec zamířil za Rayem do malé kuchyňky. Ze stropu visela holá žárovka. Na stole se válela spousta papírů, staré časopisy, jablka, plný popelník a dva špinavé talíře. Ray vytáhl krabici psích sucharů a naplnil Buddymu misku. Velký pes zavrtěl ohonem a pustil se do jídla. Josef mezitím pozoroval sbírku plechovek a krabic na policích. Z poloviny šlo o psí žrádlo, zbytek tvořily fazole, hrášek a polévky v sáčku.

Ray si stoupl vedle něj, trochu rozpačitě se ušklíbl a poškrábal se na uchu. „Chtělo by to uklidit,“ mínil.

Vtom přeběhla po podlaze myš. Buddy zavyl a vyrazil za ní ven.

„V *chajdě* je plno myší,“ řekl Ray. „Nedá se s nima nic dělat. Akorát mi vadí, když mi v noci běhají přes obličej.“ Ray se rozesmál mečivým smíchem.

„Běhají ti přes obličej často?“ ptal se Josef zvědavě a trochu ho zamrazilo.

„Aspoň jednou za tejdén. Ale pořád lepší myši než pavouci.“ Ray udělal obličej. „Znáš ty velký chlupatý, co se někdy na podzim objevujou v domě? Nejsou jedovatý, ale vypadají hrozně. Těch se zvlášť štítím a Buddy mimochodem taky.“

Josef se musel smát. Představil si Raye a Buddyho, jak vyděšeně zírají na velkého, chlupatého pavouka.

„Nesměj se!“ zabručel Ray. „Moh bys jednu slíznout! Ale teď už pojď. Taky mám hlad!“

Ray vzal ze skříně baterku a rozrazil dveře. Šli přes tmavý dvůr ke stájím. Na tmavomodrém nebi zářily miliony hvězd. Ray se na chvíli zastavil a zahleděl se nahoru.

„Myslím, že nikde na světě není vidět tolik hvězd, jako v téhle bláznivé zemi,“ řekl tiše.

„Ale nikde taky určitě není takové horko.“ Patrik Dougherty vystoupil ze tmy.

„Neděs nás přece tolik, Patriku!“ zvolal Ray. „Naučil ses takhle plížit od domorodců?“

„Já jsem se neplížil,“ opáčil Dougherty trochu pohněvaně. „Úplně normálně jsem přišel z kůlny. Musíme k večeři, synku. Maminka už na nás jistě čeká.“

„Hned,“ odpověděl chlapec, „chci se jen s Rayem podívat na klokana, pak hned přijdu. Bude to jen chvílka.“

„Nebaví mě na tebe věčně čekat s jídlem!“ V otcově hlase byl zase slyšet starý známý hněv.

„Jen na pár minut,“ uklidňoval Doughertyho Ray. „Než si umyješ ruce, bude kluk doma.“

„Proč ty se vlastně pořád do všeho pleteš?“ zeptal se Patrik Dougherty pomalu.

„Do ničeho se nepletu! Jen myslím, že není žádný důvod, proč by mladej nemohl se mnou za klokanem. Nebud' přece tak tvrdohlavej!“ Ray se otočil na podpatku a šel pryč.

Josef zůstal chvíli nerozhodně stát a pak se rozeběhl za ním. Nějak čekal, že ho zezadu popadne otcova ruka, proto povytáhl ramena. Ale Dougherty za ním nešel. Dokonce na něj ani nezavolał.

Ray už otvíral vrata, když ho chlapec dohonil. Roslyn nechala uvnitř svítit lampu, takže stáj byla ponořena do měkké polotmy. Ray rozsvítil baterku a položil si prst na ústa. Tiše se přiblížili k boxu.

Zraněné zvířátko leželo stále ještě na boku, ale tentokrát mělo oči doširoka otevřené.

Ray šeptal uklidňující slůvka a pak se zlehka dotkl klokanova čumáčku. Zvířátko se zachvělo po celém těle.

„Má ještě pořádnou horečku. A asi i bolesti,“ šeptal Ray. „Ještě mu trochu navlhčím čumák.“

Nabral do dlaně trochu vody z misky, kterou Josef postavil do slámy, a několikrát jí postříkal čumák a tlamu zvířete.

„Necháme ho spát,“ řekl nakonec tiše. „Musí se uzdravit sám. Bohužel pro něj nemůžem víc udělat.“

Po špičkách odešli.

„Dobře se vyspi, chlapče,“ řekl Ray, „jestli v tomhle vedru vůbec dokážeš usnout.“

„Ty taky, Rayi. Myslíš, že se uzdraví?“

„Těžko říct. Zejtra budeme moudřejší. Ve stáji je zatraceně horko.“

Hubený muž se dotkl dvěma prsty klobouku a vydal se zpátky do svého domku.

Radši bych si dal s Rayem fazole z konzervy, než sedět doma s otcem a maminkou, pomyslel si Josef. Na verandě hodil holínky do kouta, otevřel dveře, práskl jimi za sebou a udělal obličej do temné chodby.

„Josefe!“ volala maminka. „Pojď sem honem! Volá Jana. Dojela dobře. Chce s tebou mluvit!“

Chlapec se rozběhl k matce, která mu podávala přenosný telefon.

„Ahoj, Jano,“ řekl a vzal si telefon do koupelny. Nechtěl, aby rodiče slyšeli, co si povídají.

„Ahoj, brácho, jak je?“

„Jde to. Máme ve stáji zraněného klokana.“

„Vím, říkala mi maminka. Je mu zle, vid’?“

„Dost. A co v Perthu?“ Josef roztočil kohoutek a strčil levou ruku do tenkého proudu vody.

„Jako vždycky,“ slyšel v pravém uchu sestřin důvěrně známý hlas. „Hrozný zmatek, pořád se něco děje. Dnes večer budeme s přáteli a příbuznými grilovat. A zítra si uděláme piknik na pláži. Tetička všechno přesně naplánovala, prostě jako obvykle.“

„Aha,“ zamumlal Josef a strčil si teď pod vodu hlavu.

„Co tam vyvádíš? U vás prší?“ ptala se Jana.

„Ne, jen se zkouším trochu ochladit. To je voda z kohoutku, co slyšíš. Je pořád strašné vedro.“ Vzal sluchátko do levé ruky, aby si mohl namočit pravou.

„Josefe!“ Janin hlas zněl nějak zvláštně, rozhodně ne vesele a prázdninově.

„Copak je? Já tě slyším dobře!“

„Asi si budeš myslet, že jsem hloupá, ale mám prostě špatné svědomí, že jsem odletěla. Nechala jsem tě na holičkách!“ Jana teď mluvila vysokým, stísněným hláskem.

Josef zavřel vodu a pozoroval v zrcadle svoje mokré vlasy.

„Bráško, jsi tam ještě?“

„Jasně, že jsem. Nedělej si starosti. Budu v pořádku. A plavat můžu i tady, koneckonců máme v národním parku rokle, a tam je i v tomhle vedru dost vody. Pojedu se koupat s Jošou.“ Chlapec popadl hřeben a přičísl si mokré vlasy.

„Nemyslela jsem plavání. Plavání mi může být ukradené! Myslím to ostatní!“

„Já vím, co myslíš! Už jsem řekl, že budu v pořádku!“ Utřel si z tváře dvě kapky, které mu pomalu stékaly z vlasů.

„Josefe, pojď jíst! Večeře vystydne a my na tebe čekáme.“ Roslyn stála náhle v koupelně a na čele měla přísnou vrásku.

„Jen jsem mluvil s Janou, chceš ji ještě?“ Podal matce telefon a utřel si ruce.

„Dávej na sebe pozor, zlato!“ volala Roslyn. „Apozdravuj všechny. Co? Chceš ještě Josefa? Ale my už teď opravdu chceme večeřet. Můžete přece později...“

Roslyn pokrčila rameny a vrátila telefon synovi.

„Pospěš si,“ zašeptala.

„Tak co ještě?“ zeptal se Josef trochu podrážděně.

„Už mluvíš jako otec!“

„Děláš si legraci?“ Nejraději by Janě jednu vrazil, i když nic takového nikdy neudělal.

„Jen jsem se s tebou chtěla rozloučit, nic víc!“ Zdálo se, že se Jana rozpláče.

„Promiň,“ zamumlal, „tak ahoj a užij si grilování.“

Stiskl na přístroji knoflík, kterým se ukončoval hovor. Náhle se mu po sestře prudce zastesklo. Jana byla sice ještě malá, ale byla také spojenec. Teď se cítil osamělý. Najednou si uvědomil, že otec nemá žádné sourozence. Když mu umřela maminka, musel být strašně sám. Josefa znovu ovládl pocit, který mu téměř vhněl slzy do očí. Zatřásl hlavou jako mokrý pes.

Večeře proběhla v tichu. Mluvili trochu o klokanovi, o opraveném větrném mlýně, o Janě a jejích prázdninách v Perthu. Nejvíc hovořila Roslyn, jako by chtěla zlomit mlčení, které se do místnosti vracelo znovu a znovu jako zlá kletba. Patrik Dougherty pronesl jen sem tam krátkou větu. Ani slovem se však nezmínil o synově vzpouře. Josef přestával otcovu chování rozumět. Obvykle mu vždycky vyčinil, když byl neposlušný nebo udělal něco, co se mu nelíbilo. Čekal proto na pořádný výbuch vzteku, který musel přijít. Napětí, které svíralo kraj, se mu začalo zdát skoro normální. Báł se ho, ale báł se i toho, co přijde po něm. Znovu si vzpomněl na výkřiky divokého hřebce a na vlastní křik, kterým se napětí zbavil. Chtěl mu snad hřebec říct právě tohle? Křič, když tě něco trápí?

Josef ležel na posteli a na sobě měl jenom šortky. Horko ho tížilo jako těžká deka, i když jeho vlastní přikrývka se válela na podlaze. Zraněný klokan trpí určitě mnohem víc než on. Měl horkost v celém těle. Hoch se neklidně převaloval. Klokan nemůže ani křičet. Náhle dostal nápad: ochladí klokana, jako chladila maminkajeho, když měl horečku. Beztak nemůže spát.

Myšlenka se mu uhnízдила v hlavě, ale horko ho ochromilo natolik, že nemohl donutit tělo k pohybu. Věděl, že má vstát, ale nohy se ani nehly. Nakonec jediným trhnutím vyskočil z postele a omámeně zůstal sedět na kraji lůžka. Tělu se ještě pořád nechtělo hýbat, bylo hluché a jakoby oteklé.

Teď vstanu, obléknu si tričko a půjdu do kuchyně, rozhodl se. V žádném případě si znovu nelehnu!

Pomaličku se zvedl, popadl tričko a šel ke dveřím. Rodiče určitě také nespí, proto musí být zvlášť potichu. Nehlučně otevřel dveře, vyklouzl ven a zavřel za sebou. Pak se po špičkách plížil ke schodišti, schod za schodem šel dolů, nehlučně jako had. V kuchyni

vyndal z ledničky kanystr s vodou, který tam měla Roslyn vždycky připravený. Na jeho místo dal rezervní, aby se ochladila další voda. Byla to vzácná voda, nejlepší, kterou měli: dešťová z velkých nádrží vzadu za domem.

Vzal ještě štos utěrek a baterku. Když odcházel z domu, přitiskl kanystr pevně k sobě. Chlad mu projel kůží. Nádherný pocit! Nejraději by si ledovou vodu vylil na hlavu, aby se konečně osvěžil.

Ze tmy mu přiběhli vstříc dva psi a vrtěli ohony, když přecházel dvůr. Na chvíli kanystr postavil a oba pohladil. Když šel zase dál, zůstali psi na místě, jen tichounce zakňučeli a nastražili uši.

„Pst!“ udělal.

Ve stáji stále ještě svítila malá lampa. Kvůli silnému pachu nemohl téměř dýchat. Rozhodným pohybem otevřel branku do boxu. Klokan stále ležel nehybně na boku, tichounce, až si Josef na chvíli myslel, že už nežije. Ale pak se zvířátko zhluboka nadechlo. Tělíčko se zdvihlo a kleslo, a zase se uklidnilo.

Chlapec začal na klokana potichu mluvit jako maminka a Ray. Prostě něco mumlal, aniž přemýšlel. Možná i zpíval, nevěděl. Pečlivě rozložil na slámě utěrky, navlhčil je chladnou vodou a opatrně do nich zraněné zvířátko zabalil. Klokan sebou pohnul, jako by chtěl utéci. Na okamžik zdvihl hlavu, opřel se o přední nohy, ale znovu spadl na bok.

„Bud' klidný,“ šeptal Josef. „Za chvíličku ucítíš, jak je chlad příjemný. Třeba už tě nebude tolik bolet noha. Možná dokonce usneš. A tvému mlád'átku určitě nebude ve vaku tak horko. Vždyť se tam skoro peče, když máš horečku. Hned ti bude líp, uvidíš.“

Složil další utěrku, navlhčil ji a opatrně přiložil zvířeti na hlavu. Sedl si vedle něj do slámy a tichounce mu broukal. Viděl bělmo v klokanových očích, dlouhé řasy a chvějící se čumáček.

Chlapec čekal, dokud horečka utěrky nevysušila, vyměnil je a zabalil zvířátko znovu. Za nějakou dobu už nevěděl, kolikrát to zopakoval. Jen s námahou udržel oči otevřené a pohyboval se stále pomaleji. Voda v kanystru byla vlažná. Protáhl se, šel do domu a přinesl druhý kanystr. Podíval se na kuchyňské hodiny. Půl třetí! Na chvíli měl strach, že usne ve stoje. Rychle se vzpamatoval, popadl kanystr a potácel se zpátky do stáje.

Znovu namočil utěrky, znovu do nich klokana zabalil. Zvíře už ho nechalo, ať si s ním dělá, co chce, nechvělo se ani sebou netrhlo. Hoch se unaveně opřel o zeď boxu a natáhl nohy. Pozoroval klokanovy oči. Dosud je měl doširoka otevřené, ale teď mu pomaloučku klesala víčka a zavřela se až na malou skulinku.

Spí, pomyslel si Josef. Když spí, horečka ustoupila. Snad...

Chvilí ještě bojoval s vlastní únavou, ale pak sjel zády po zdi a klesl vedle klokana do slámy. Nevěděl, že malý klokánek vylezl z vaku a zvědavě ho očichával, neslyšel ani, že do stáje přišel Ray a zase tiše zmizel, když si ten zvláštní obrázek pořádně prohlédl. Nevěděl ani o starém Samovi, který vedle něj proseděl hodinu, než krátce před východem slunce odešel. Spal tak hlubokým spánkem jako ještě nikdy v životě.

Našel ho Patrik Dougherty, který přišel do stáje ještě před Roslyn. Užasle hleděl na klokana zabaleného do utěrek a na svého spícího syna. Josefův obličej byl těsně vedle klokanovy hlavy. Farmář se nejprve vyděsil a chtěl syna okamžitě vytáhnout ven z boxu. Kdyby zvíře propadlo panice, mohlo by zaútočit. Koneckonců je to divoký klokán. Dougherty se setkal s muži napadenými klokany. Vyzáblí s hlubokými škrábanci a ošklivými pohmožděninami. Oba spáči ale vypadali mírumilovně. Zaváhal a bezradně zůstal stát. Pavučinami u okna prosvítaly první sluneční paprsky. Mládě vystrčilo hlavičku z vaku a rozespale se rozhlíželo. Jeho matka a Josef ale spali tvrdě a o ničem nevěděli. Farmář znovu ucítil v hrudi lehký, bolestivý tlak. Otočil se a vrátil se do domu. Roslyn si právě na verandě obouvala holínky. Když uviděla manžela, zarazila se.

„Žije,“ řekl Patrik Dougherty dřív, než se stačila zeptat.

„Výborně!“ Roslyn si s úlevou vydechla.

„Dnes bude zase horko,“ prohodil Dougherty. „Mimochodem, ve stáji máme tři klokany. Nějak se přes noc rozmnožili.“

„Nemluv nesmysly, Patriku!“ Roslyn se sehnula, aby si natáhla druhou holínku.

„Kdepak nesmysly. Uvidíš sama! Třetí klokán se ovšem dost podobá našemu synovi.“

Roslyn se narovнала a zadívala se na manžela.

„Dnes ráno máš ale zvláštní žerty,“ zamumlala. „Je ti dobře?“

„Jsem v pořádku. Jen nevím, jestli se totéž dá tvrdit o našem synovi. A kdybys hledala utěrky, jsou taky ve stáji.“

Žena zavrtěla hlavou a rozběhla se ke stáji. Dougherty čekal.

Ranní slunce ho páliło na tváři. Najednou si vzpomněl na svého otce, který mu vyprávěl, že se v Austrálii naučil slunce nenávidět.

„V Irsku jsem slunce miloval, Patriku. Tady je miluji jen v zimě. V létě je nenávidím, protože ničí život. Tohle není země pro nás Evropany. Nenávidím ji a miluji zároveň, i když si myslíš, že jsem blázen.“

V duchu slyšel otcův hlas. Na okamžik, na neskutečně krátký okamžik měl pocit, jako by otec stál ve stínu verandy. Když ho zezadu oslovila Roslyn, pořádně sebou trhl.

„Josef vypadá přeci jen trochu jinak než klokan,“ řekla a položila mu ruku na paži. „Co je s tebou? Polekala jsem tě?“

„Ne, ne. Jen jsem právě zahlédl strašidlo.“

„Strašidlo?“ Roslyn se na manžela ustaraně zadívala.

Dougherty se pousmál.

„Jenom vtip.“

„Dnes ráno vtipkuješ vážně podivně,“ odpověděla nedůvěřivě Roslyn. „Co uděláme s Josefem?“

„Nebudeme ho budít. Nejspíš dával klokanovi studené obklady celou noc. Oba budou určitě ještě pár hodin spát.“

„Není nebezpečné nechat je tam spolu?“ váhala Roslyn.

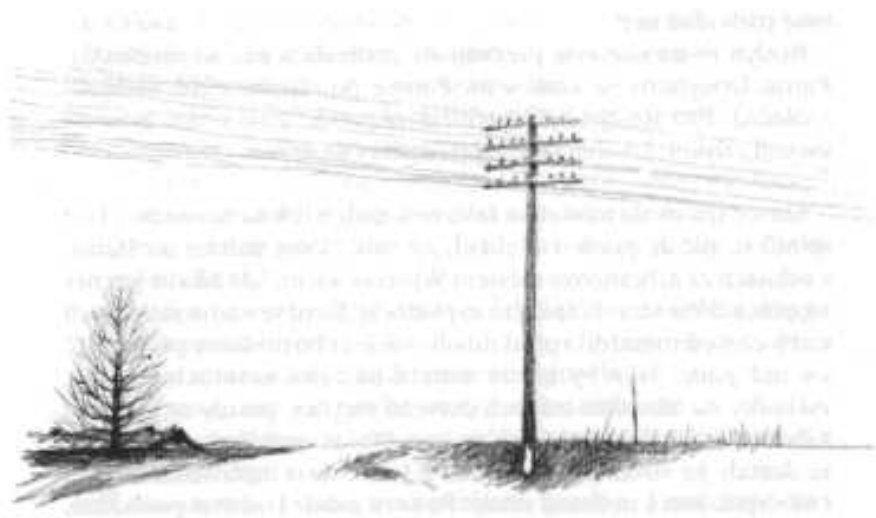
„Myslím, že ne,“ odpověděl Dougherty. „Když na něj doteď nezaútočil, už to neudělá. Tvému synovi se podařilo zkrotit přes noc divokého klokana. Studenými obklady! Musí být po tobě, Roslyn. Po mně rozhodně ne!“

Roslyn se na manžela překvapeně podívala a pak se rozesmála. Patrik Dougherty se smál s ní. Poprvé po dlouhé době se smáli společně. Pro Roslyn byl smích tak nezvyklý, že jí v těle zároveň uvolnil vzlykot. Otočila se a běžela zpátky do domu.

Slunce spalovalo toho rána železnou zemi zvlášť nemilosrdně. Trsy spinifexu začaly praskat a eukalypty také. Dost daleko od farmy, v nížinách za azbestovým městem Wittenoomem, kde žilo už jen pár hippies a dobrodruhů, spinifex explodoval. Snad se v jeho

pichlavých stéblech nashromáždilo příliš mnoho oleje nebo tu slunce páliło ještě víc než jinde. Jako by někdo namířil na zemi neviditelnou lupu, vyskočily na několika místech červené jazýčky, plazily se po zemi a dychtivě olizovaly suché listí a větve. Občas vyrazily do výšky, když se dostaly ke stromu mulga nebo k jednomu z mála strašidelných eukalyptů, které tu dosud rostly. Po kraji začaly tancovat pochodně, čím dál rychleji a nezadržitelněji. Po nebi se hnala černá oblaka kouře, poháněna horkým větrem, a zvířata se dala na útěk.

Oheň byl ještě daleko od farmy, ale už v poledne zvedly krávy na pastvině hlavy a zkoumavě nasály vzduch. Neklidně zabučely a pobíhaly sem a tam. Starý Sam ochutnal vzduch a ustaraně potřásl hlavou. Objevil se Ray a opřel se o zábradlí na verandě.

„Myslíš, že oheň přijde až sem?“ zeptal se starce a klidně si kroutil cigaretu.

Domorodec zavrtěl hlavou.

„Je daleko. Zůstane venku. Ale hořet může týden nebo dva. Venku je pro oheň spousta místa.“ Ray vyplívl kousek tabáku.

„Já bych řek, že se sem brzy dostane,“ řekl neurčitě a krátce na Sama pohlédl.

Starý muž se nepohnul, hleděl přes Rayovu hlavu k železným horám.

„Je doba ohně a doba vody,“ zamumlal.

„A teď je doba ohně, mám pravdu?“ Ray si zapálil tenkou cigaretu a vdechl kouř.

„Můj otec říkával: nemluv, dívej se a uč se!“ odpověděl Sam a dál se díval k horám.

„Ach, ty a tvoje moudra,“ povzdechl si Ray. „Proč se pořád díváš na hory?“

Sam neodpověděl. Ale Ray věděl, že starý muž čeká na oheň.

V jednom z mnoha údolí Karijinského národního parku zvedli divocí koně hlavy a číchali po větru. Znali oheň. Věděli, že je někde tam venku. Zápach spáleniny byl ale tak slabý, že je neznepokojoval. Dál žvýkali zežloutlá stébla trávy a pak odpočívali ve stínu velkého eukalyptu. Klisny svěsily hlavy, pokrčily zadní nohu a dřímaly s očima napůl zavřenýma. Jen jejich dlouhé ocasy se ani na chvíli nezastavily a odháněly mouchy. Jediný hřebec stál se vzpřímenou šíjí a rozšířenými nozdrami. Věděl, jaké nebezpečí oznamuje horký, spálený závan větru. Občas se mu zablýskaly zuby a zlobně hrábl předním kopytem.

Josefa šimralo něco na nose. Pohněvaně sebou ve spaní pohnul. Zašátral rukou a ucítil něco dlouhého, lechtavého. Rozespale otevřel oči a zíral na záplavu stébel slámy. Na okamžik byl úplně zmatený a ptal se sám sebe, jak se mu do postele mohla dostat sláma, ale pak si vzpomněl. Klokan! Musel tady usnout! Opatrně zvedl hlavu a rozhlédl se. Klokanova hlava ležela hned vedle něj. Výraz jeho očí se chlapci zdál jiný, bělmo už nebylo vidět. Zvíře se na něj dívalo úplně klidně. Nadzdvihl se na lokti. Kam se poděly utěrky, do kterých klokana zabalil? Pátřavě se rozhlédl kolem sebe. Zmizel i kanystr a venku svítilo sluníčko. Že by utěrky odnesla Roslyn nebo Ray? Trochu se mu točila hlava, byl jako omámený. Nechtěl usnout. Nechtěl, aby se někdo dozvěděl o jeho pokusu zachránit klokana. Ale vlastně je to jedno.

Pozorně si klokana prohlédl. Zdálo se mu, že má oči jasnější než včera. Velké uši se trochu pohnuly.

„No, jakpak se ti daří?“ zašeptal „Pořád je ti tak horko?“

Pomaličku přibližoval ruku k hlavě zvířete. Klokan trošku uhnul a pohnul předníma nohama, jako by se bránil.

Teď bude škrábat nebo kopat, pomyslel si Josef a přivřel oči, aby je chránil před náhlým útokem. Ale klokan zůstal klidný a dovolil chlapci, aby ho jemně pohladil po studeném, měkkém čumáčku.

Už nemá horečku, uvědomil si, a tělo mu zaplavil pocit nesmírného štěstí.

Opatrně ruku zase oddálil, trochu se narovnal a sunul se k vrátkům boxu. Mládě vystrčilo hlavičku z vaku a zvědavě ho pozorovalo.

Otevřel dvířka, vylezl ven po čtyřech a konečně se narovnal. Ruce a nohy ho bolely a dlouho se protahoval. Když se znovu ohlédl po klokanovi, nadzdvihlo se zvíře na lokti, jako předtím on sám.

„Vypadáš úplně jako člověk,“ zasmál se chlapec. „Ruce máš taky, tak už zbývá jenom mluvit! Já teď půjdu. Mám totiž hlad. Taky bys měl něco sníst. Přímo před nosem máš seno a vodu taky.“

Otočil se k odchodu a vtom uviděl maminku. Zdálo se, že už je tu dlouho. Josef zrudl. Bylo mu nepříjemné, že ho slyšela povídat si s klokanem.

„Dobré ráno, Josefe,“ řekla Roslyn s úsměvem. „Dobré,“ zamumlal. „Tys odnesla utěrky?“ Roslyn přikývla.

„Byly úplně suché. A klokan už nemá horečku.“ Podívala se na pacienta a zdála se trochu v rozpacích. „Jsem na tebe moc pyšná,“ řekla tiše. „Mohlo mě to napadnout samotnou, ale nějak jsem včera myslela na jiné věci. Měla jsem v hlavě trochu zmatek, víš.“

Josef věděl, jak vypadá zmatek v hlavě, ale nedovedl si představit, že by mohl trápit i maminku. Roslyn přece vždycky věděla, co se má udělat, urovnala všechny problémy, vypadala většinou tak klidně a mírně. Ale pak si uvědomil, že se v posledních týdnech na farmě hodně věcí změnilo, že se maminka začala s otcem hádat a že mu nechtěla pomoci vyptávat se na babičku.

Pokrčil rameny a sundal si z trička stéblo slámy.

„Klokan se zase uzdraví. Díky tobě. Sam mi to taky řekl...“ Roslyn si polekaně dala ruku na ústa.

„Cože, Sam?“ podivil se Josef a setřásl ze sebe zbytek únavy. „Odkud ví, co jsem udělal? Od tebe?“

„Ne,“ opáčila maminka pevnějším hlasem. „Ale viděli tě všichni! Sam, Ray i tvůj otec! Jeden po druhém přišli dnes v noci sem, aby se podívali, jak je klokanovi. Nejsi jediný, kdo si dělal starosti! A všichni jsou na tebe pyšní.“

Josef si oběma rukama vjel do vlasů. Na zem padala stébla slámy.

„Táta taky?“ ptal se nedůvěřivě. „Vážně?“

„Neřekl to přímo, ale já ho znám. Povídal, že tě nemám budit a že ti klokan neublíží.“ Hoch zavrtěl hlavou.

„Opravdu? Jindy se přece nad vším rozčiluje. Chudáka klokana ani nechtěl vzít do auta. Zastřelil by ho, kdybys mu v tom nezabránila!“ Roslyn položila ruku na synovu paži.

„Já vím,“ odpověděla, „ale tvůj otec dovede být i jiný. Někde uvnitř je mnohem laskavější a vřelejší, ale bojí se dát to najevo.“

„Ach, mami,“ řekl Josef podrážděně, „už zase chceš všechno vyžehlit. K čemu mi je, že je laskavý, když se tak nechová? Taková laskavost je pro kočku. Prostě to nestačí, protože většinu času je protivný!“

„Nebud' tak tvrdohlavý, Josefe!“ Roslyn mu pevněji sevřela paži. „Tvrdohlavý? Já?“ Chlapec se suše zasmál. „Tvrdohlavý je někdo úplně jiný!“

Setřásl matčinu paži a vyšel ven, do jasného slunečního světla. Roslyn šla za ním. „Musíš mít pořádný hlad,“ řekla.

„Vezmu si něco k jídlu,“ odpověděl syn odmítavě a šel rychle přes dvůr.

„Nebud' přece takový!“ Roslynin hlas zněl nazlobeně. „Udělám ti snídani a hned se budeš cítit líp!“

„Jenže já nechci, abys mi dělala snídani. Už nejsem malý!“ Josef sám přesně nevěděl, co do něj vjelo. Najednou nemohl matčinu péči vystát.

„No dobře...“ Roslyn zůstala stát v půlce dvora. Slunce na ni seshora páliło a spalovalo ji i uvnitř. Ruce jí visely podél těla. Otočila se a vrátila se do stáje.

Josef se po matce neohlédl. Roslyn mu náhle připadala jako otcova spojenkyně. Dosud ji považoval za svou vlastní spojenkyni, ale teď se mu zdála být nejistá a nespolehlivá. I když... Zvolnil krok.

Necítil sám včera s otcem soucit? Možná má Roslyn pravdu. Otec přišel v noci do stáje, aby se podíval na klokana...

Setřásl pochyby. Otec měl někdy sentimentální sklony, ale nikdy ne dlouho.

Sel do kuchyně, vzal si velké balení kukuřičných lupínků, nasypal je do misky a zalil mlékem. Zatímco jedl, přemýšlel o dlouhých prázdninách, které ho čekaly. Poblíž nebydleli skoro žádní spolužáci. Nezbude mu nic jiného, než trávit většinu času na farmě. Koneckonců je tu Jošua, Sam, Ray a někde venku v buši divocí koně. Nejdůležitější však bylo zjistit, co se stalo s babičkou. Dnes ráno ale neměl skoro žádnou odvahu se ptát. Bolela ho hlava a měl špatnou náladu. Všechno je možná jen velký omyl.

Ke kuchyni se přiblížily kroky. Josef přestal jíst. Tohle není Roslyn. Jde sem otec! Chlapci se rozbušilo srdce. Nechce ho vidět! Ale Patrik

Dougherty už otevřel dveře a vešel dovnitř. Na zelené bavlněné košili měl velké tmavé skvrny od potu. Sundal si klobouk a přejel si rukou po obličeji, pak si všiml syna a krátce se usmál.

„Ahoj, klokane,“ řekl, „jakkak se spí na slámě?“

Sel k ledniče, vyndal z ní láhev s vychlazenou dešťovou vodou, přiložil ji k ústům a zaklonil hlavu. Nechal si vodu stékat do hrdla, dokud láhev nebyla prázdná. Pak se zhluboka nadechl a otočil se k synovi.

„No? Ty jsi dnes ráno němý?“

Josef položil lžičku vedle misky a mlčky se na otce díval.

Měl bych se rozkřičet, napadlo ho. Měl bych křičet hlasitě jako hřebeč. Snad by potom konečně pochopil, že mi neustále ubližuje. Vůbec na mě není pyšný. Od Raye by to možná bylo vtipné. Ale otec mluví tónem, který zraňuje!

„Jestli nechceš mluvit, v pořádku. Ale obklad z utěrek vůbec nebyl špatný nápad. Zdá se, že pomohl. Mě by to tedy nenapadlo.“ Patrik Dougherty přistoupil k synovi a poklepal mu na rameno.

„Bránil se, když jsi ho balil?“ Dougherty dělал, jako by mu do synova mlčení nic nebylo.

Josef lehce zavrtěl hlavou. Věděl, že teď by měl něco říct, jinak otec vybuchne.

„Prostě se nechal zabalit?“ Farmář nevěřicně zavrtěl hlavou. „Máme ale zvláštní klokany! Mimochodem, u Wittenoomu hoří. Dost velký oheň. Je cítit až sem k nám. Měj oči na š'opkách, jestli půjdeš zase ven. Brzy se může dostat i sem. Na dnešek předpovídali čtyřicet sedm stupňů.“

Josef znovu přikývl, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Otec zůstal klidný.

„Chceš jet s námi? Chceme se poohlédnout po kravách, co nám utekly. Volal jeden ochranář, že je zahlédl blízko Hamersleyské rokle.“

„Ano, rád,“ zamumlal chlapec, vzal lžici a začal do sebe ládovat lupínky.

„Pojedeme ve dvou autech. Možná se nám podaří zahnat je zpátky na farmu.“ Patrik Dougherty postavil láhev na stůl.

„Nepotřebujeme koně?“ zeptal se Josef a zakuckal se.

„Vezmeme je, teprve když nepochodíme s auty. Je moc složité brát je s sebou. Navíc je na ně moc horko!“ Hlas Patrika Doughertyho zněl věcně. Josef kašlal a vyplivl přitom na stůl pár lupínků.

„Až budeš hotov, můžeme vyrazit. Ray, Samuel a Jošua jedou taky.“

„A starý Sam?“

„Nevím. Podle mě je pro tak starého člověka moc horko. Ale Sam má vždycky svoji hlavu. Uvidíme, jestli bude čekat u aut nebo ne.“

Josef vylovil rychle z misky poslední lupínky, vyskočil a umyl po sobě nádobí. Pak utřel stůl.

„Vezmi z ledničky kanystr s vodou a dej ho v autě do chladicího boxu!“ řekl Patrik Dougherty. „Budeme mít pořádnou žízeň!“

Bylo krátce po poledni, když oba vozy zamířily k národnímu parku.

„Dělat něco v tomhle vedru je úplná hloupost,“ nadával Ray. „Krávy už se nejspíš upekly a my se brzy upečem taky!“

Starý Sam se krákoravě zasmál. Natáhl se na zadních sedadlech landroveru a užíval si chladného vzduchu z klimatizace.

„Jsi měkota, Rayi!“ volal. „Vozit se v chladném autě je nádhera. Jednoduše nevystupuj a neupečeš se!“

„Já ale musím vystoupit, protože šéf jede před náma a bude chtít určitě každých dvě stě metrů zastavit, aby se podíval po kravách. Navíc vyžene z auta i tebe, protože umíš zvlášť dobře číst stopy.“

„Ach, Jošua je stejně dobrý stopař a Samuel jakbysmet. Mně už je skoro osmdesát. Proč bych měl hledat stopy, když máme mladé? Zůstanu v autě a budu se dívat z okénka. Uvidím, co je důležité.“

Ray se dal do smíchu.

„Tys mi ale línej stařík!“ zvolal a rozkašlal se, protože vůz, který řídil Dougherty, zahalil jeho auto do oblaku červeného prachu. Klimatizace jemný prach nasála a rozvříla ho uvnitř vozu.

„Nejsem líný!“ protestoval Sam a také se rozkašlal. „Prostě se starám jenom o důležité věci. Dvacet krav není tak důležitých. Patrik jich má tři sta, to stačí!“

Ray se smál a kašlal zároveň.

„A co je podle tebe důležitý?“

„Zem je důležitá! Já se starám o zem!“

„A jakpak se o ni staráš z klimatizovaného auta?“ zajímalo Raye.

„Dívám se na ni!“ opáčil stařec důstojně a dal si nohy nahoru.

„Jó, vy domorodci si všechno usnadňujete,“ ušklíbl se Ray a podíval se do zpětného zrcátka.

Sam ležel pohodlně natažený na zadních sedadlech, ale tvář měl vážnou.

„A vy bílí ničemu nerozumíte,“ odpověděl.

Patrik Dougherty jel po prašné červené cestě, pokryté drobnými červenými kamínky rychle a jistě. Když dojeli do oblasti Hamersleyské rokle, odbočil na rozbrázděnou polní cestu, která vedla mírně do kopce. Nahore zastavil a zajistil vůz. Ray zaparkoval za ním.

„Tak,“ řekl farmář, „odsud máme dobrý rozhled. Vystoupíme a zkusíme objevit naše krávy. Perce přijde taky. Domluvili jsme se, že se tu sejdem.“

Jošua, Josef a Samuel se vysoukali z džípu a mhouřili oči před ostrým slunečním světlem. Ray se k nim připojil. Měl tmavé brýle

proti slunci a jeho obličej se zdál být ještě menší a vrásčitější než obvykle.

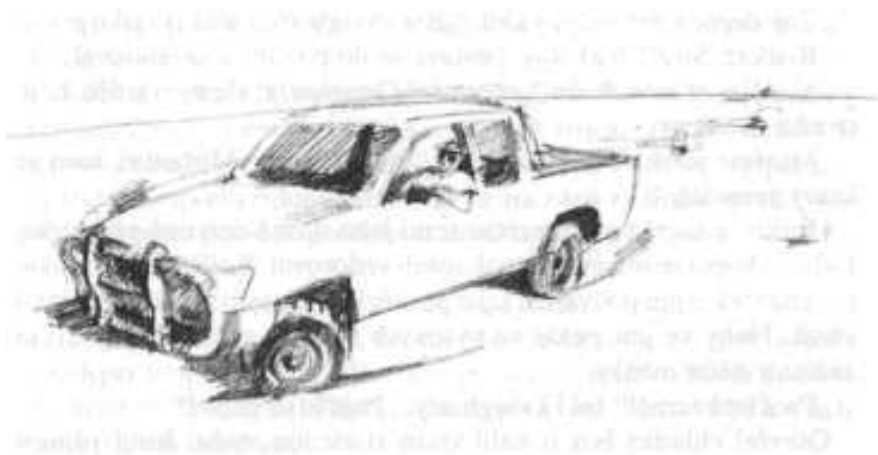
„Kde je Sam?“ zeptal se Dougherty.

„Zůstane v autě, protože chce vidět jen nejdůležitější věci!“ zašklebil se Ray. „A sice?“ Patrik Dougherty svažtil čelo.

„Zemi! Rozhod se, že se bude dívat jen po zemi, což podle jeho mínění jde i z auta.“

Dougherty nakopl kamínek, ale už nic neřekl. Věděl, že se musí se Samovým chováním smířit. Stařec by si od něj nenechal nic poručit, ještě nikdy to neudělal.

„No, tak se pojd'me trochu porozhlédnout,“ zamumlal Ray, stoupl si pravou nohou na skálu a zíral směrem k západu. Samuel a Jošua se trochu pousmáli, ale i oni pak začali očima pročesávat okolí. Patrik Dougherty je následoval. Josef si však stoupl vedle landroveru a díval se k Samovi dovnitř.

„Proč se k nám nepřidáš, Same?“ zeptal se tiše.

Starý domorodec hleděl k horám, které se zdály být tak blízko, že by se jich člověk mohl dotknout. Bylo jasné, že Josefa neslyšel, protože neodpovídal. Chlapec otevřel dvířka a sedl si na zadní sedadlo vedle něj.

„Zavři dveře,“ zabručel. „Ať se sem nedostane horko!“

„Co vidíš, Same?“

„Jsi stejný jako tvůj dědeček, taky se ustavičně vypytał,“ povzdechl si Sam. „Vidím zemi. Už dlouho jsem nebyl tady nahoře. Vidím hory. Mezi nimi vidím soutěsky, rokle. Jsou hluboké. V každé z nich sídlí plno duchů. Člověk je musí požádat o dovolení, aby mohl vstoupit. Věděl jsi to, Josefe?“

„Ano,“ odpověděl hoch. „Ray mi to vyprávěl a Jošua taky. Vždycky žádám duchy o dovolení, než jdu plavat. Kleknu si na zem, naberu vodu do obou dlaní a zeptám se.“

„Dobře, Josefe,“ řekl Sam pomalu.

„Víš, kde jsou divocí koně?“ zeptal se chlapec.

Starý domorodec se pousmál.

„Tak, takže ty vůbec nechceš hledat krávy. V hlavě máš koně. Tvůj otec by z tebe neměl radost, hochu.“

„Nezáleží mi na něm!“ Josef se také zadíval k horám.

„Pak se jen dál dívej k horám.“ Samův hlas zněl záhadně. „Dívej se dál.“

Chlapec vylezl z vozu. Věděl, že se od starého muže už moc víc nedozví. Pomalu šel k obrovskému červenému termitišti, které stálo pár metrů od cesty. Odsud mohl přes široké údolí dohlédnout až k blízkým horám. Očima putoval od keříků spinifexu k růžově kvetoucí divoké bavlně, zastavil se ve stínu eukalyptů, klouzal pohledem po posledních horských výběžcích. Viděl drobné holoubky s legračními korunkami z peří, dva klokany, houfy zebříček. Ale neviděl ani krávy, ani koně.

Také ostatní pozorně zkoumali okolí, ale nikdo z nich krávy nezahlédl.

„Asi jsou už někde u hor,“ mínil Ray po chvíli. „Jedině v horách najdou dost vody. Tipoval bych Hamersleyskou rokli. Tam se můžou napít nejsnáz.“

„Zajedeme k ní!“ odpověděl Patrik Dougherty a znělo to jako povel.

„Rozkaz, Sire!“ řekl Ray, postavil se do pozoru a zasalutoval.

„Nedělej ze sebe šaška,“ zamručel Dougherty, ale bylo vidět, že je trochu zaražený.

„Musíme ještě počkat na Perce,“ pokračoval. „Možná ví, kam se krávy zatoulaly.“

Horko se sneslo na železnou zemi jako dusná červená příkrývka. Lidé na kopci se mu marně pokoušeli vzdorovat. Košile měli nasáklé potem, stékal jim po tvářích jako potůček, začínající někde u kořínků vlasů. Nohy se jim pekly ve vysokých botách, před očima se jim začínaly dělat mžitky.

„Prokletá země!“ řekl Dougherty. „Pojďte se napít!“

Otevřel chladicí box a nalil všem studenou vodu. Josef přinesl hrnek Samovi, který stále ještě upřeně pozoroval hory.

„Děkuju, chlapče.“ Sam se usmál.

„Viděl jsi něco?“ zeptal se Josef.

„Viděl jsem dost,“ řekl Sam a pomalu upíjel vodu.

„A co?“

Sam na něj vrhl podivný pohled a pak mu vrátil prázdný hrnek.

„Stromy se pohybují, spinifex se chvěje, ptáci letí k západu. Už to nebude dlouho trvat!“

„Co, Same?“

„Bílí lidé se moc ptají. Musíš rozumět, Josefe, rozumět. Pořád chceš všechno vědět. Ale když se budeš dívat a cítit, pak porozumíš.“

Hoch si vzal zpátky hrneček. Podruhé měl pocit, že se na něj Sam skutečně dívá. Černé, hluboké oči starého muže jím pronikaly a chlapec dokázal jejich pohled opětovat jen chvíličku.

„Pokusím se, Same,“ řekl tiše a odvrátil pohled.

„Já vím, že se budeš snažit, Josefe,“ odpověděl starý muž.

Ostatní na ně volali a přerušili jejich rozhovor. Ke kopci se blížil obláček prachu, landrover. Perce jel rychle a šikovně, zabrzdil těsně za Rayovým vozem a vyskočil.

„Horko, co!“ zvolal vesele a otevřel si plechovku koly.

„Zatraceně horko!“ souhlasil Ray a ostatní příkřvli.

„Viděl jsi naše krávy?“ ptal se Patrik Dougherty.

„Pěkně se tu toulají po kraji,“ mínil Perce a utíral si pot ze širokého čela. „Naposled jsem je zahlédl dvacet kilometrů na sever. Řekl bych, že se daly k Hamersleyské rokli, protože potřebují vodu. Starý větrný mlýn na severu totiž vypadl. Jednoduše se zastavil.“

„Dobrá, jedeme k Hamersleyské rokli,“ rozhodl Dougherty a naskočil do vozu.

„Rozkaz, Sire!“ Ray znovu zasalutoval, ale Patrik Dougherty ho neviděl. Jošua, Samuel a Perce se hlasitě rozesmáli. V Josefovi se znovu probudil zvláštní pocit, něco jako soucit s otcem. Vyšplhal se na sedadlo spolujezdce a dokonce se na otce nesměle usmál. Ale Dougherty ho neviděl, protože se díval upřeně před sebe.

Za půl hodiny dorazili ke vjezdu do Hamersleyské rokle. Krajina už tu nebyla tak přehledná, protože buš byla vyšší a hustší. Vysoké eukalypty tvořily řídký les. Perce se připojil k jejich malému konvoji. Štěrková cesta tady byla širší, protože po ní jezdila do dolů a z dolů obrovská nákladní auta.

Dougherty zastavil na parkovišti pro návštěvníky soutěsky. Rokle byla slavná a u turistů oblíbená – a turistů bylo v tomhle kraji ažaž. Voda vymlela ve skále několik jezírek, ležících stupňovitě pod sebou. Z jezírka do jezírka se přelévaly vodopády, orámované zvrásněnými červenými skálami. Na jedné straně se soutěska otevírala a byla snadno přístupná. K vodě se mohly dostat i krávy nebo koně.

„Jó,“ prohlásil Ray a poškrábal se na hlavě. „Tak odsud neuvidíme vůbec nic. Možná bysme měli požádat o vrtulník!“

„Když ho zaplatíš...,“ zabručel Patrik Dougherty. „Musíme hledat stopy. Vylezu tamhle na tu skálu. Jošuo, Josefe, vy jděte dolů k vodě a porozhlédněte se, jestli nenajdete čerstvé otisky kopyt. Samueli, Rayi, vy dva půjdete doprava.“

„A já doleva,“ zašklebil se Perce.

„Co budeš dělat ty, Same?“ zeptal se Ray a strčil hlavu do landroveru.

„Budu přemýšlet,“ odvětil Sam a přátelsky se usmál. Ray pokrčil rameny.

„S naším stařešinou se nedá nic dělat!“ oznámil a posunul si světle hnědý flekatý klobouk do týla.

Pak se všichni rozešli do různých stran. Josef a Jošua šplhali dolů k vodě. Pod nimi leželo největší jezírko. Na břehu mezi skálami rostlo několik eukalyptů. Když chlapci sešplhali až na úpatí kopce, vyděsili velikou ještěrku. Zvedla hlavu, rozčileně zahrozila jazykem a zmizela v široké škvíře mezi kameny.

„Kde jsou ještěrky, nejsou hadi!“ prohlásil Jošua.

„Říká můj dědeček,“ doplnil ho Josef a Jošua se tiše zasmál.

Chlapci se rozdělili a zkoumali břeh, jestli neobjeví nějaké stopy. Josef nenašel kromě několika plechovek od koly a klokaních otisků nic. Ale Jošua vyrazil radostný výkřik a mával na něj. Josef k němu přiběhl a zadíval se na zem. Ve vlhkém blátě byly zřetelné otisky kopyt, které se na tvrdé půdě zase brzo ztratily.

„Tak tady jsou divocí koně,“ řekl, „a byly tu i krávy.“

„Kde?“

„No tady!“ Jošua ukázal na sotva viditelné otisky paznehtů, téměř rozdupané koni.

„Nejdřív krávy, potom koně. Možná sem přišli víckrát. Třeba se chodí napít každý den. Jedna vrstva pak překryje druhou.“

Josef sraťtil čelo a stopy si prohlížel. On sám by si kravských vůbec nevšiml. Jasně viděl koňské. Jošua byl o moc lepší stopař než on.

„Kdy tady byli?“ zeptal se.

Jošua nasál vzduch, pobíhal sem a tam jako lovecký pes a sledoval téměř neviditelné stopy na suché, tvrdé půdě až k úpatí kopce. Hledal, stále znovu nasával vzduch, sundal ze skály chlup z ocasu, který se tam zachytil, potřásl hlavou a nakonec zdvihl obě paže.

„Cos našel?“ chtěl vědět Josef.

„Kravský trus a koňské koblíhy!“ volal mladý domorodec vítězoslavně. „Navrchu suchý, vevnitř ještě vlhký!“

„Lahoda!“ usklíbl se Josef a postavil se vedle kamaráda. Jošua šťouchal do trusu větvi.

„Žádné muší larvy! Takže je čerstvý. Možná z dnešního rána anebo od včerejška od večera. Myslím, že sem chodí každý den, protože kus dál leží trus, co už musí být několik dní starý.“

„Co teď? Zavoláme ostatní?“

Jošua se rozhlédl, prozkoumal vzduch, nebe, a pak zavrtěl hlavou.

„Zvířata jsou určitě někde poblíž. Nahoře v buši je stín, víc potravy než jinde a voda není daleko. Večer určitě zase přijdou. Teď jsou teprve tři hodiny a pro krávy, koně i lidi je moc horko. Navrhuju, abychom si šli zaplavat.“

Josef se na kamaráda nechápavě díval.

„Teď chceš jít plavat? Umis si představit, co řekne můj otec, jestli se dozví, že jsme se koupali, zatímco on hledá krávy, i když jsme už věděli, že tady někde opravdu jsou?“

Jošua stál vzpřímeně na nízké skále a díval se dolů na mladého bělocha. Vlasy mu zářily ve slunci, jeho obličej vypadal velice tmavě.

„Mně je jedno, co tvůj otec říká nebo neříká,“ odpověděl. „Jsem Samův vnuk a Samuelův synovec. Člověk musí dělat, co je správné, ne to, co si myslí nebo chtějí ostatní. Myslím si, že i pro tebe je správné jít si zaplavat. Ale můžu se mýlit. Musíš to vědět sám.“

Pak si svlékl polokošili, shodil ze sebe holínky a džínsy a šel ke břehu. Klekl si, nabral do obou dlaní vodu, pokropil si obličej a maličko se uklonil. Nakonec jen ve spodkách skočil do vody.

Josef váhal. Horko bylo nesnesitelné. Tady, na dně soutěsky, bylo ještě horší než nahoře u aut. Voda vypadala nádherně. Jošua se potápěl a dováděl ve vodě, o kamaráda se nestaral. Josef se nakonec také svlékl, poprosil duchy o svolení a pozadu padl do vody.

U břehu byla ještě vlažná, ne moc osvěžující, ale když doplaval doprostřed, cítil hluboko pod sebou chladnou vodu. Potopil se a celým tělem vychutnával nečekaný chládek, otáčel se a protahoval

pod vodou jako tuleň. Když se zase vynořil a lapal po dechu, začal po něm Jošua stříkat. Josef se hned přidal. Naplnila ho nespoutaná radost: bylo správné jít si zaplavat! Cítil to! Jistota mu pulzovala celým tělem, byl tak šťastný, že kolem sebe plácal rukama, až voda vysoko vystříkovala.

Pak se Jošua vyšplhal po ploché, hladké skále nahoru k dalšímu jezírku. Josef ho následoval. V místech, kudy po skále stékala voda, se uchytily ostrůvky zeleného mechu a kreslily na skálu ornamenty. V druhém jezírku plavali opatrněji, protože z vody vyčnívaly ostré skály, které je mohly poranit. Přeplovli jezírko a doplavali k *Lázni*, tajemné, téměř kulaté dutině, vyhloubené vodopádem. Oba užuž natáhli paže, aby se vyšplhali do malého, stinného jezírka, ale vtom se mladý domorodec zarazil a opakoval rituál pro ducha soutěsky. Josef ho napodobil.

Pomaličku se vysoukali do jeskyně, ležící v polotmě. Byla tak hluboká, že nedosáhli nohama na dno. Voda byla téměř černá a skalnaté okraje zarostlé mechem. Kolem nich přeplovla drobná žabka a pevně se chytila keřičku mechu, sahajícího až k hladině. Jošua strčil hlavu pod vodopád.

Josefovi náhle nebylo do smíchu. Už mnohokrát se koupal v *Lázni* a pokaždé cítil její zvláštní kouzlo. Maminka jemu i Janě před lety vštípila, že si nesmějí nic z *Lázně* ani z jiných jezírek odnést s sebou domů. Všechny kamínky, které při potápění vylovili, museli zase hodit zpátky.

„Všechno, co tady žije nebo leží, sem patří,“ vysvětlovala jim Roslyn. „*Lázeň* není ledajaké jezírko, je zvláštní. Možná patří ke svatým místům. Slyšela jsem to od domorodců. Svatá místa by měla být svatá všem lidem. Starý Sam říká, že z nich nesmí nikdo nic brát, protože všechno je, jak má být: každý kámen, každá květina, každé zvíře, dokonce všechny větve, co tu plavou ve vodě...“

Když jim tenkrát maminka o *Lázni* vyprávěla, vypadala velice vážně. Chlapec si ten dávný den úplně přesně vybavil a vzpomněl si také, že tehdy zdaleka všechno nepochopil. Ale její vyprávění se mu líbilo. Nikdy by odsud neodnesl ani jediný kamínek, i když v Hamersleyské rokli byly kameny mimořádně krásné. Vždycky cítil tajemství, kterému nikdy úplně neporozuměl, ale které cítil. Souviselo

se starým Samem, s lidmi, kteří v Austrálii žili celou věčnost, než přišli bílí.

Natáhl prst a nechal žabičku, aby mu na něj vylezla. Pak se potopil i s ní a pozoroval svoje pohyby pod vodou. Jeho radost z koupání však postupně pohasínala. Možná už je ostatní hledají.

„Pojďme už zpátky, Jošuo!“ zavolal a vylezl z *Lázně* ven.

Kamarád šel mlčky za ním. Znovu přeplavali skalnaté jezírko a sešplhali po hladké skále a konečně se ocitli na břehu, kde nechali šaty. Než se Josef oblékl, ještě jednou se rozhlédl po soutěsce, jako by si chtěl něco dobře zapamatovat. Na druhé straně přecházelo jezero do široké řeky, ohraničené z obou stran vysokými skálami. Věděl, že řeka není příliš hluboká a asi po stu metrech končí v rozlehlém údolí, kde se voda ztrácí mezi kameny a teprve po dlouhé době se znovu objevuje na povrchu země. Loni v létě se tam byli koupat s Jošou. V údolí byl úplný klid, protože jen málo turistů se odvážilo tak daleko. Josef trochu zavrtěl hlavou, protože sám moc dobře nevěděl, proč právě teď myslí na údolí za skálami.

Otočil se a oblékl si šaty. Pak posbíral plechovky od koly a vydali se na zpáteční cestu.

Ostatní už čekali u aut. Patrik Dougherty si oba chlapce změřil, viděl jejich mokré vlasy a košile lepící se na vlhká těla. Přimhouřil oči, ale nic neřekl.

„Aha!“ zakrákoral Ray, který se opíral o landrover. „Mladý páni si byli zaplavat. Bylo to fajn?“

„Ano,“ odpověděl Jošua. „Viděli jste něco?“

„Nic! Ani pitoměj kravskej ocas jsme nezahlídlí. Jenže bohužel tam, co jsme byli my, nebyla voda!“ Ray se chraplavě zasmál.

„Slepí nevidí nic, ani vodu!“

Všichni se překvapeně otočili. Starý Sam konečně vystoupil z vozu a náhle stál za nimi. Bílé vlasy mu trčely do všech stran, mohutný nos se mu chvěl.

„Co povídáš, Same?“ ptal se Ray.

„Říkám: slepí nic nevidí! Krávyjsou asi půl míle odsud. Viděl jsem je. Stojí pohromadě pod stromem mulga. Koně jsou v jeskyni na pravé straně soutěsky. Cítím je.“

„Proč ses neozval hned?“ zeptal se Patrik Dougherty vztekle.

„Nejprve musíš vidět, cítit, slyšet, abys věděl, Patriku. Teprve teď jsem se vrátil. Ale Jošua a Josef by to měli vědět také.“ Starý domorodec na hochy kývl.

„Já jen vím, že sem koně a krávy chodí pít. Našli jsme nové a staré stopy. Musí být nablízku. Nebude moc těžké je najít.“ Jošua pod Doughertyho upřeným pohledem trochu znervózněl, ale hlavu nesklonil, díval se šéfovi přímo do očí.

„Takže jsi našel krávy při plavání,“ opáčil farmář.

Jošua neodpověděl.

„No, na co ještě čekáme! Jdeme! Same, ukaž nám, kde jsou!“ Dougherty plácl Raye po ramenou.

„Dají nám zabrat,“ mumlal stařec. „Jsou divoké a tady je plno místa. Můžou běhat sem a tam. Nemáme koně. Musíme jít pěšky a být velice opatrní. Auta můžeme použít až nahoře na pláni.“

Muži se rozestoupili do širokého půlkruhu a tiše se vydali buší ke stromu, jehož polohu jim Sam přesně popsal. Sam se k nim tentokrát přidal. Nikdo z nich neviděl ostatní, protože výhled jim zakrýval hustý porost buše. Josef šel velice pomalu. Sam řekl, že divocí koně

jsou nablízku. Měl ohromnou chuť otočit se a jít je hledat. Na kravách mu nezáleželo, přesto však měl pocit, že nesmí nechat otce na holičkách. Pro otce byly krávy důležité! Zvolnil krok ještě víc a nakonec se zastavil a naslouchal. Občas se ozvalo zapraskání. Mohl to být někdo z ostatních, ale také vítr, horko nebo nějaké zvíře. V dálce zabučela kráva. Starý Sam měl zase jednu pravdu.

Josef myslel na to, co mu řekl Jošua. Člověk musí dělat, co je správné! Ale co bylo správné? Zdálo se, že Jošua si je vždycky jistý. Kdyby teď poslechl své srdce, otočil by se a šel by hledat koně. Třeba by si toho otec ani nevšiml. Třeba by mohl koně rychle najít a zase se vrátit k ostatním, ještě než si všimnou, že chybí. Bylo to správné?

S bušícím srdcem změnil směr a tiše se vracel k Hamersleyské rokli. Když došel k autům, vštípil si přesně do paměti, co Sam říkal a jaká dělal gesta. Pak se rychle vyšplhal na kopec k jeskyním, o nichž starý muž mluvil. Cestou využíval velkých skalních bloků, aby ho nebylo vidět. Teď už koně cítil i on. Všude byli cítit, všude viděl jejich stopy. Ale první jeskyně byla prázdná a druhá také. Josef se bezradně rozhlížel. Je tu ještě víc jeskyň? Věděl jen o dvou.

Soustředil se na stopy kopyt. Zdálo se mu, že míří na úzkou stezku, kterou ale mohli vyšlapat i lidé nebo klokani. Pěšinka vedla mezi dvěma velkými termitišti, obloukem se vzdálila od skal a pak se k nim zase vracela. Josef se příkrčil, tiše se sunul vpřed a náhle sebou trhl. Přímo před ním stál nehybně rezavý hřebec. Chlapec zkameněl. Mohutný kůň držel hlavu vysoko, chřípí se mu chvělo, kolem očí měl bílý kruh.

Josef nebyl s to uvažovat. Byl jako ochrnutý, z hrdla mu vyšel jen tichý výkřik. Ani kůň se nepohnul, jeho dech se mísil s chlapcovým zasténáním.

Pomalou, pomaličku začal zase vnímat nohy, pot, který mu po nich stékal, tupé bušení srdce, šumění krve v uších. Jeho sténání přešlo v tiché broukání, broukal si melodii, kterou zpíval i zraněnému klokanovi. Nepřemýšlel, dělal to, co bylo správné.

Hřebec napřímil uši, sklonil hlavu a natáhl ji daleko dopředu. Chřípí mu pilně pracovalo, jako by chtěl hluboko do sebe vtáhnout pach cizího tvora. Josef rozevřel dlaň a po milimetrech sunul svou

paži k hřebci. Postupoval tak opatrně, že se zvíře nepolekalo, ale tiše stálo a nervózně si odfrklo.

Chlapec by se byl mohl hřebce dotknout, ale věděl, že nesmí. Jen před ním držel dlaň, nabízel mu ji. Kůň pohodil hlavou, hřívá mu zavlála, frkal, chvěl se, hrabal kopyty, ale pak zvítězila zvědavost. Jako by dospěl k rozhodnutí, natáhl hlavu dopředu a jemně se dotkl chlapcovy dlaně. Dlouhé vousy Josefa lechtaly, do dlaně mu stekla kapička pěny. Pak hřebec znovu pohodil hlavou a divoce zařehotal na celý širý kraj. Chlapci se rozbušilo srdce. Chystá se na něj přece jen zaútočit?

Ryzák poskočil, ještě jednou k němu natáhl nos, šťouchl do něj, otočil se a odcválal pryč. Hoch si prohlížel dlaň. Kdyby nebylo malé, zpěněné kapičky, myslel by si, že se mu všechno jen zdálo.

Josef minul zaparkovaná auta a chvíli běžel po červené prašné cestě. Tu a tam se pokoušel zjistit, co dělají ostatní. Občas zaslechl pokřik, krávy bučely, zvonila kopyta. Zdálo se, že krávy jsou blíž k němu než k ostatním mužům.

Ženou je na opačnou stranu, pomyslel si nechápavě.

Když doběhl do další zatáčky, zapraskaly v buši vlevo od něj větve. Skrčil se vedle cesty, a vtom už se objevily: dvacet nebo třicet černohnědých krav rozvířilo červený prach a pak zůstaly stát, jen neustále mávaly ocasy, a dívaly se do buše, jako by tam viděly čerta.

Potřebujeme koně, řekl si Josef, otec má někdy ale nápady!

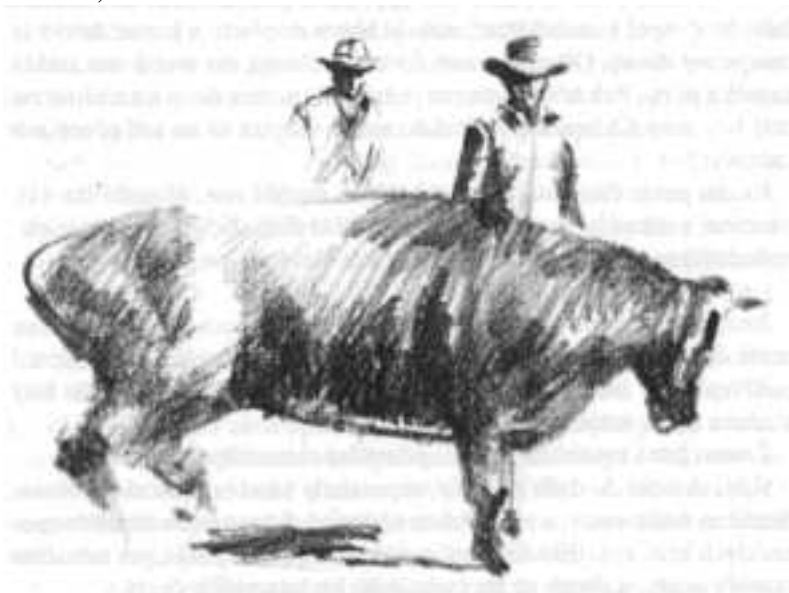
Zhluboka se nadechl, pak vyskočil na cestu, mával rukama a rozběhl se ke zvířatům. Z hrdla se mu sám od sebe znovu vydral válečný pokřik. Krávy se polekaly a sklonily hlavy. Na chvíli si myslel, že na něj zaútočí, ale zvířata byla příliš zmatená. Narážely do sebe, bučely, zakopávaly jedna o druhou a nakonec se daly na útěk. Běžely po cestě dolů na planinu a vířily za sebou červený prach. Utíkal za nimi a křičel a křičel, dokud od prachu neochraptěl a horko mu nebušilo ve spáncích. Pak se zastavil, sundal si klobouk a oťel si kapesníkem z obličeje pot. Kapesník byl rázem červený. Jemný prach se smísil s potem a lepil se mu na kůži. Všechno měl červené: tričko, džínsy, boty, dokonce i klobouk.

Když se otočil, aby se vrátil k autům, stál na cestě najednou starý Sam. Jeho postava kreslila na červeném prachu černý stín a bílé vlasy měly červený nádech. Domorodec se usmál.

„Člověk musí být ve správnou chvíli na správném místě, vid', chlapče?“ řekl nahlas.

Hoch pokrčil rameny a nasadil si klobouk. Ze slunce ho rozbolela hlava.

„Náhoda,“ zamumlal.

„Možná ano, možná ne.“

„Samozřejmě, že ano!“ odporoval Josef horlivě. „Hledal jsem vás, protože...“

„...protože jsi našel koně a protože jsi šel svou vlastní cestou. Jsi chytrý chlapec, vnuk svého dědečka. Honit krávy v buši je hloupost!“

Stařec se otočil a mlčky se vracel k autům. Nastoupil do landroveru a zase se natáhl na zadních sedadlech. Postupně se vraceli i ostatní, unavení a zalití potem.

„Ty už jsi tady?“ zeptal se Patrik Dougherty syna. Obličej měl pokrytý červeným prachem, oči tmavé. Než Josef stačil odpovědět, vystrčil z landroveru hlavu starý Sam.

„Byl na správném místě. Zahnal ty potvory po cestě dolů. Teď jsou tam, kdes je chtěl mít, Patriku. Máš chytrého syna.“

Dougherty se k němu otočil a sraštil čelo.

„Co říkáš? Nepochopil jsem tě. Nemůžeš se vyjadřovat jasně? Už mám dost tvých hádanek!“

„Kdepak hádanka, Patriku. Josef byl na cestě, když se objevily krávy. Rozčilené krávy. Musel jen trochu křičet, a bylo. Vlastně jsem to chtěl udělat sám, ale nebylo třeba.“

Dougherty stále ještě nechápal.

„Kde jste se vy dva vzali na cestě? Vždyť jsme šli na druhou stranu!“

„Udělalí jsme správnou věc, Patriku. Člověk musí rozumět, aby mohl udělat správnou věc!“ Sam se mečivě zasmál a zase zmizel v autě.

Farmář si oklepal z kalhot prach a mlčel. Ostatní postávali trochu bezradně kolem. Po chvíli se ozval ochranář Perce.

„Musím ještě projet trasu, než se setmí,“ řekl. „Požární kontrola, však víte. Bohužel se dalšího honu na krávy nemůžu zúčastnit. Brzy se uvidíme. Hodně štěstí!“

Perce se dotkl prsty klobouku a nastoupil do auta. Pomalu se rozjel, pak přidal plyn a zmizel za zatáčkou.

„Dobrá,“ řekl Ray. „Co uděláme teď?“

„Pojedeme za těma zatracenýma kravama a zkusíme je zahnat až na farmu!“

Samuel se široce šklebil. Bílé zuby mu zazářily v černé tváři, lesknoucí se potem. „Neškleb se!“ vyjel na něj Dougherty.

Samuel přimhouřil oči a divoce na šéfa pohlédl, ale farmář si ničeho nevšiml, protože se mezitím nasoukal za volant a nastartoval motor. Všichni pomalu nastoupili a pak se dal malý konvoj do pohybu, opustil hory a jel vstříc slunci, které bylo na západě.

Krávy se dostaly až daleko na planinu, tmavá těla se zřetelně odrážela od červené země. Možná vzpomínaly na studny na farmě, možná na doby, kdy tam byla tráva, nebo na velké balíky sena, které

dostávaly, když slunce všechnu trávu sežehlo. Ať je pohánělo cokoli, mířily rovnou k plotu. Když za sebou uslyšely auta, rozeběhly se ještě rychleji, jako by jim byl plot útočištěm před všemi hrůzami, které dnes zažily. Bezradně utíkaly podél řad ostnatého drátu a bučely.

Dougherty a Ray se dorozumívali pomocí vysílaček. Ray zůstal za zvířaty, zatímco Dougherty jel kolem nich velkým obloukem, přes kamení a hrboly, až se dostal k plotu. Muži bleskurychle vyskočili z vozu a strhli kus plotu, pak se vrátili do vozu a čekali.

Všichni napjatě sledovali, jak Ray pomalu jede ke kravám, které se pokoušejí uhnout doleva, ale on jim krkolomnou jízdou odřízl cestu. Konečně se vzdaly a běžely dál podél plotu, zbrocené potem a na pokraji vyčerpání. Objevily díru a zastavily se, překvapené, nerozhodné.

Vtom k nim se svým vozem pomalu zamířil Dougherty. Dobytek se ještě jednou pokusil najít jinou cestu, ale už tu byl Ray, a krávy konečně se zdviženými ocasy přeskočily stržený plot zpátky na pozemky farmy, běžely dál a dál, až doběhly k dobře známému větrnému mlýnu a mohly se napít slané vody. Lidé plot zase narovnali, aby chránili svůj majetek.

Jen starý Sam nepomáhal. Mumlal si něco pro sebe, co slyšel jen Ray, když se vraceli na farmu.

„Nelze vlastnit zvířata, nelze vlastnit zemi. Lidé zapomněli...“

Roslyn stála na verandě. Hleděla vstříc autům, pomalu vjíždějícím na dvůr. Už byla tma a ona si dělala starosti. Psi zavylí, vyskočili a s vrtěním ocasů se rozběhli k mužům, kteří unaveně vystupovali z vozů.

„Konečně jste doma!“ volala Roslyn. „Pojďte, udělala jsem jídlo pro všechny!“

„Dneska je nějaký svátek nebo co?“ ptal se Ray a mačkal v ruce klobouk, zatímco se díval nahoru k farmářově ženě.

„Měla jsem prostě chuť uvařit pro všechny,“ odpověděla Roslyn. „Nebo máš radši fazole z konzervy?“

„Ne, madam, vlastně ne. Jenže se nutně musím osprchovat a Buddy taky potřebuje něco k jídlu.“

„Já vím, Rayi. Můžeš si vzít svou porci s sebou, jestli chceš.“

„To by mi bylo nejmilejší, madam,“ odpověděl Jlay rozpačitě.

Roslyn odběhla do kuchyně a přinesla dva hrnce. Jeden podala Rayovi, druhý, obrovský, dostal Samuel. Usmál se a lehce se uklonil. Sam postoupil o krok dopředu, až se dostal do světla lampy, která visela na verandě.

„Patrikova matka by jednala stejně,“ řekl, „úplně stejně!“ Pak se otočil a zmizel mezi kůlnami.

Josef chtěl jít právě naproti do stáje, když zaslechl Samova slova. Zůstal stát a zadíval se na otce. Patrik Dougherty sebou trhl. Nejen syn, všichni se na něj dívali. Bylo slyšet jen tiché kňučení psů. Dougherty si odkašlal.

„Takže dobrou noc!“ řekl chraptivě. „Díky za pomoc. Snad v tom horku usneme.“

Stíny ostatních se daly do pohybu, šoupaly nohama a mumlaly pozdravy. Všichni se rychle rozcházeli. I Josef zamířil pryč. Srdce mu bušilo trochu hlasitěji, ne strachem, ale radostí. Není pravda, že mu nikdo nepomáhá. Starý Sam mu pomáhá svým osobitým způsobem. Správný čas, správné místo, správná otázka, správný člověk... Všechny správné věci vířily Josefovi v hlavě, která byla už tak dost otupělá horkem a vyčerpáním. Myslel na setkání s ryzákem a znovu cítil, jak v něm stoupá radost, celé vlny radosti, jako když plaval s Jošou.

Tiše otevřel vrata do stáje. Klokan zaujal zvláštní polohu, napůl seděl, napůl ležel. Pozorně pohnul ušima, když zahlédl chlapce. Mládě jedním skokem zmizelo ve vaku. Josef se zasmál.

„Budeš zase zdravý,“ zašeptal, pečlivě za sebou zavřel dveře a utíkal domů. Musí ze sebe okamžitě shodit propocené šaty, najíst se a vyspat!

„Vypadáš vesele!“ řekla Roslyn, když se vrátil do kuchyně. Rychle ji políbil na tvář, vytrhl jí z ruky láhev z vodou a lačně pil.

„Má dobrý důvod!“ Patrik Dougherty seděl u stolu, v ruce plechovku piva. „Bez něj bychom krásy nikdy nedostali. Byl v pravý čas na pravém místě. Vůbec nechápu, jak to udělal!“

„Já taky ne!“ Josef vyprskl.

Roslyn se dívala z jednoho na druhého a také se dala do smíchu. Dougherty se zatvářil uraženě, ale pak se usmál.

„Řekni mi po pravdě, synku, cos dělal na cestě? Podle mých výpočtů jsi měl být někde úplně jinde.“ Dougherty znovu zvažněl.

„Nejspíš jsem ztratil orientaci a dal se špatným směrem. To se přece stává, nebo ne?“ Josef položil láhev zpátky na stůl a otřel si ústa.

„Ty bys orientaci neztratil, chlapče. Ne za jasného dne a ne u Hamersleyské rokle. Vždyť ji znáš jako své boty.“ Dougherty se napil piva a s prásknutím postavil plechovku na stůl.

„Nech ho přece na pokoji, Patriku!“ zastala se chlapce Roslyn. „Nevidíš, jak je unavený? Navíc je to jeho věc. Ani ty neodpovídáš na všechno, na co se tě ptají!“

Druhého dne vypukl velký oheň. Zprávy nejdříve mluvily jen o jednom ohnisku, ale brzy už byla tři. Hořelo na sever od Hamersleyské rokle, ve středu Karijinského národního parku a dál na jih, blízko Tom Price. Oheň se šířil neuvěřitelně rychle a s nevídanou silou, požíral buš, stromy a spinifex a za sebou nechával černou, spálenou zemi a doutnající kmeny, které se s praskotem kácely k zemi. Vítr vál ze severozápadu a hnal oheň před sebou, stále dál a dál. Plameny šlehaly do výšky několika metrů, mlsně se olizovaly, tančily, poskakovaly, šplhaly výš a výš a pak se na chvíli zase zmenšily.

V Tom Price byl vyhlášen poplach a muži se se zvláštní úlevou připravovali na boj s požárem, jako by oheň ukončil ochrnutí, které ovládalo zemi. Do oblasti se sjeli hasiči z celé Pilbary a ucpali ulice obrovskými cisternami. Horníci se vyzbrojili do boje s ohněm. Ochranáři, velitelé hasičů a představitelé města se stáhli do krizového centra na radnici. Jako by samo městečko bylo v plamenech, všechno hučelo touhou bojovat s nebezpečným živlem.

Černá kouřová stěna zatím rychle rostla, až nakonec zakryla slunce a naháněla lidem strach. Nad městem kroužila hejna ptáků jako poslové neštěstí.

Také na farmách vypukla horečná aktivita. Všechny traktory byly v pohotovosti a vyoraly podél plotů široké průseky v naději, že se tak oheň nerozšíří na pozemky. Ochranáři evakuovali už časně odpoledne z národního parku všechny turisty, kteří ještě neodjeli,

nýbrž senzacechtivě pozorovali kouřová oblaka a chtěli si požár nafilmovat.

Když se oheň přiblížil k Hamersleyské rokli, ukryli se ryzák a jeho stádo v jeskyni. Hřebec jako by tušil, že není úniku a budou muset vyčkat. Když chtěla některá z klisen vyběhnout ven, zastoupil jí cestu, kousal ji a tloukl kopyty. Vítr zavál do jeskyně štiplavý kouř. Zvířata se přitiskla k sobě, supěla a frkala, a poděšeně zaržála, když v jeskyni hledalo úkryt také několik ještěrek.

Patrik Dougherty si odhodlaně nasadil klobouk a odešel z domu. Ray a Samuel právě rozšiřovali průseky za plotem. Na farmě byly dva traktory a oba pracovaly. Dougherty nechtěl čekat, až co oheň udělá. Vítr vál dosud z příznivého směru, jeho farma zatím nebyla v nebezpečí. Rozhodl se proto přidat k mužům, kteří bojovali proti ohni v národním parku. Šlo o věc cti, žádný z ostatních farmářů by se nezachoval jinak.

Roslyn to věděla, proto nedala ani slovíčkem najevo obavy, když manžel odcházel. Řekla jen: „Dávej na sebe pozor!“ a dívala se za ním, jak vychází rychlými kroky z kuchyně, klobouk v ruce. Ale srdce se jí rychle a bolestně sevřelo. Roslyn znala železnou zemi, věděla, co znamená velký oheň. Byla však ženou farmáře a věděla, že nesmí dělat velký rozruch kvůli nebezpečím, která beztak číhají na každém kroku. Uhladila si vlasy. Na okamžik tento způsob života nenáviděla. Čekala, až se ozve hluk motoru, ale bylo ticho.

Zvláštní, pomyslela si, proč nejede?

Vstala a šla tmavou chodbou na verandu. Když zaslechla manželův hlasitý křik, přidala do kroku.

„Ne!“ křičel Patrik Dougherty. „To je moje poslední slovo! Jak tě napadlo, že by patnáctiletý kluk dělal něco takového? Hasiči by se ti vysmáli! Povídám, zůstaneš doma a budeš tady pomáhat. Budeš dávat pozor na maminku a pomůžeš ostatním, když bude třeba!“

Roslyn teď viděla na dvůr: Josef stál doširoka rozkročen před otcem a očividně hodlal jet také do města, aby pomáhal bojovat s ohněm. Teď se ozval i jeho hlas.

„Už nejsem malý kluk! Tohle je důležité pro nás všechny! Nechci zůstat doma a dívat se, jak národní park hoří!“

„Starej se radši o svého klokana!“ křičel Dougherty. „Jsi zatraceně malý kluk! Navíc ti jde jen o divoké koně. To je přece pravý důvod tvého hrdinství, nebo ne?! Zatracení koně!“

Dougherty se otočil a naskočil do vozu. Rozjel se tak rychle, že Josef zůstal stát v oblaku prachu, kašlající a plný nenávisti.

Roslyn se chytila zábradlí a vzhledla k nebi, pokrytému černým dýmem. Blíží se, pomyslela si vyděšeně.

„Josefe!“ zvolala. „Musíme připravit Rayův landrover, kdyby sem přišel oheň. Musíme na západ, podél železnice.“

„Sem se oheň nedostane!“ odpověděl syn. „Vítr vane ze západu!“

„Ale může se otočit!“ Roslyn vítr znala.

Chlapec k ní vzhledl. Nazrzlé vlasy měl zčuchané větrem.

„Copak ses zbláznil?“ zeptala se Roslyn. „Jak tě mohlo napadnout, že bys dokázal bojovat s ohněm? Jsi moc mladý, Josefe!“

Hoch přimhouřil oči.

„Ale koně jsou uprostřed ohně, mami. Udusí se nebo uhoří. Ryzák je nádherné zvíře. Rozumí mi!“ Josef polkl. Neměl se Roslyn svěřit. Jak by ho mohla pochopit? Nevěděla nic o jeho setkání s hřebcem.

„Josefe!“ Roslyn těžce polkla a zhluboka se nadechla. „Divocí koně oheň znají. Jsem si jistá, že chytrý hřebec zavede klisny na bezpečné místo. Nedělej si o ně starosti. Postarají se o sebe!“

„A co když ne?“ chlapec se zajíkl.

„Vždyť ty jim stejně nemůžeš pomoci!“ křičela matka. „Divokému koni nemůžeš dát ohlávku a někam ho odvést. Jsou

divocí! I klokaní si musí nějak poradit a ještěrky, ptáci, hadi, všechna zvířata tam venku také! Starej se raději o farmu!“

Josef se zadíval na černou kouřovou stěnu, která už byla před horami. Nemělo smysl vyprávět Roslyn o správné chvíli a správných věcech, které bylo třeba udělat.

„Dobře!“ křikl. „Podívám se teď po starém Samovi a po koních!“

„Ale hned se vrať!“ řekla Roslyn chraplavě. „Musíme odsud pryč, jestli se vítr otočí!“

Josef přikývl. Běžel kolem Rayova domku mezi kůlnami až k domu domorodých dělníků. Starý Sam seděl na verandě a díval se na oheň. Z dálky se ozýval hluk traktorů. Sam jen krátce otočil hlavu, když ho uviděl přicházet.

„Kde je Jošua?“ vyhrkl chlapec bez dechu.

Sam neurčitě mávl rukou.

„Odjel s Rayem a Samuelem!“

„Přijde oheň sem, Same?“ Josef teď cítil zápach kouře tak silně, jako by oheň už byl u nich.

„Ne,“ zamumlal Sam, „chce něco jiného.“

„Co chce, Same? Oheň nemůže nic chtít. Je to prostě oheň!“

„Nic se neděje bezdůvodně, Josefe. Tohle je velký oheň. Všichni cítili, že přijde. Nepřichází často. Malé ohně ano, ale velký ne. Člověk musí rozumět, Josefe, rozumět.“

Chlapec zaúpěl.

„Same, prosím!“ řekl potichu. „Tentokrát opravdu ničemu nerozumím. Já jsem na oheň nečekal. Mám z něj strach. Bojím se, že se všichni udusíme nebo uhoříme, že zvířata v národním parku zahynou, že divocí koně umřou. Nenávidím oheň. Same, on se blíží ze tří stran. Nedá se vůbec nic dělat, čemu se tu ještě dá rozumět?“ Josef mluvil stále hlasitěji, byl bez sebe zoufalstvím.

Starý domorodec na něj znovu krátce pohlédl.

„Mnoho věcí přichází ze tří stran. Nemá smysl utíkat. Někdy musíš skočit rovnýma nohama jako do řeky, pak pochopíš. Je dobře, že se oheň blíží ze tří stran. Bude to hrůza, ale hasičů nebude třeba!“ Stařec se skřípavě zasmál. Josef se na něj upřeně díval.

„Proč ne, Same? Co to povídáš?“

Sam si založil ruce na úzké hrudi.

„Brzy pochopíš, Josefe! Jestli vidím správně, co vidím, pak pochopíš.“

Chlapec se otočil. Nemělo smysl dál se Samem hovořit. Jasněji se nevyjádří. Běžel k pastvině, kde byli koně. Stáli vedle sebe u plotu a i oni se dívali na černou oblohu. Uši měli nastražené, celým tělem vnímali, co se děje. Občas divoce zařehotali, jako by upozorňovali na nebezpečí.

Nebe se zatím zabarvilo podivně do ruda. I když bylo teprve krátce po poledni, zdálo se, že se stmívá. Hory už téměř nebyly vidět. Josefovi přeběhl mráz po zádech. Věděl, co musí udělat. Báł se, ale udělá to. Teď hned!

Rozběhl se do stáje a vzal Daisyino sedlo a udidlo. Bleskurychle kobytku osedlal a vyvedl z pastviny. Daisy se nechovala jako jindy. Oheň ji znervózňoval. Nechtěla pryč od ostatních koní, bránila se, ale chlapec nepovolil. Vyhoupł se do sedla a nasměroval kobytku k horám. Hrabala kopyty, stavěla se na zadní a vyděšeně ržála, pak se ale podvolila a se sklopenýma ušima cválala po tvrdé zemi.

Josef zamířil s Daisy k bráně ve velkém plotě, seskočil a provedl ji ven. Opustil Doughertyho farmu a vydal se k Hamersleyské rokli. Měl jen málo času, protože ohnivá stěna se už téměř přiblížila k soutěsce. Klisna uháněla k horám. Zdálo se, že se kopyty snad ani nedotýká země. Uši měla sklopené a Josef na ni křičel: „Utíkej, Daisy! Přidej! Musíme to dokázat!“

A zdálo se, že Daisy rozumí strachu v jeho hlase. Cválala ze všech sil, vrhala se do kouře, do rachotícího větru, který rozdmýchával plameny, utíkala, jako by věděla, že musí vyhrát závod s ohněm. Když dojeli k rokli, ucítili oba zápach spáleniny. Některé keře už hořely jasným plamenem. Josef kašlal, oči mu slzely.

Mezi skálami visel kouř jako mlha, jako štiplavá mlha, v níž se těžko dýchalo. Daisy supěla, potřásla hlavou a uskočila stranou. Chlapec málem vyletěl ze sedla, ale trhl sebou na druhou stranu, přizpůsobil se pohybům koně. Když se stezka zúžila, seskočil a vedl Daisy za sebou. Teď byli na místě, kde se setkal s hřebcem. Ale všude bylo ticho. Slyšel jen praskot ohně. Šel pomalu dál, zabočil kolem skalní stěny a klopýtal po pěšině, která byla stále užší a užší.

A pak je spatřil! Divocí koně stáli u vchodu do jeskyně, která se otvírala ve skalní zdi, a tiskli se k sobě. Když se před nimi náhle objevil chlapec a jeho bílý kůň, divoče zařehotali a couvli.

Jeden z koní se však odpoutal od stáda a přišel k nim blíž. Ryzák vycenil zuby a zdálo se, že chce po chlapci skočit. Uši měl sklopené, hlavu natahoval daleko dopředu, kopyty bušil do kamenité země. Josef se polekaně stáhl a přitiskl se zády ke skále. Daisy se vzepjala na zadních a téměř se mu vyškubla.

Chlapec se díval na hřebce. Myšlenky mu vířily v hlavě. A pak se mu z hrdla znovu vydral výkřik, válečný pokřik, kterému hřebec už jednou porozuměl. Josef křičel! Křičel, jako by tím chtěl zahnat oheň a hřebcův strach, křičel, jako by bojoval o svůj život a o život divokých koní!

Ryzák mu předváděl pekelný tanec. Bušil kopyty do země, skákal, vzpínal se a nakonec se těsně před ním zastavil na všech čtyřech. Kolem huby měl pěnu, oči rozšířené vzrušením.

Hoch se mu upřeně díval do očí, křičel tišeji a tišeji. Začal ke koni hovořit, nahlas a pevným hlasem:

„Uklidni se! Umřeš, jestli se neuklidníš. Vždyť víš! Půjdu teď napřed a ty povedeš svoje klisny za mnou!“

Hřebec pohodil hlavou a vyrazil ze sebe výkřik. Znovu se zdálo, že chce zaútočit.

„Nech toho!“ křičel Josef. „Nemáme čas! Pojď se mnou, nebo se udusíš!“

Pomalou natáhl k hřebci rozevřené dlaně stejně jako při jejich minulém setkání. Velký kůň znovu obnažil zuby, hříva mu vlála, ale chlapec neuhnul pohledem a prostě držel ruce před sebou. Nato ryzák sklonil hlavu, dlaně očichal, ale nedotkl se jich.

Josef pomalu stáhl ruce zpět a otočil se.

„Pojď!“ vykřikl. „Přiveď klisny! Musíme odsud pryč!“

Obrátil Daisy a pomalu odcházel.

Náhle se třásl po celém těle a nohy ho téměř neposlouchaly.

Jestli nepůjdou, je všechno ztraceno, pomyslel si a neodvážil se ohlédnout. Šel prostě dál a slzy mu tekly po tvářích, protože kouř byl stále hustší. Kašlal, klopýtal, téměř neviděl, kam jde. Věděl jen, že se

musí dostat k Hamersleyské rokli, že musí dolů k vodě a potom přes vodu do zeleného údolí.

Šplhal dolů ze svahu a táhl Daisy za sebou. Konečně uviděl eukalypty, bílé stíny v černém kouři. Klopýtł, málem spadl do vody, ale pevně držel uzdu. Kobylka kráčela za ním. Josef pomalu vešel do jezera. Daisy sebou škubala a klouzala po skálách, které se zvedaly z vody. Musel začít plavat. Obrátil se na záda a poprvé se odvážil ohlédnout, plný strachu, protože neměl žádnou naději, že divocí koně půjdou za ním. Očima pátral po břehu. Nic. Jen větve eukalyptů se skláněly nad vodní hladinou. Chuchvalce kouře se snášely z kopce dolů a usedaly na vodu. Stáhlo se mu hrdlo, rozvzlykal se a současně začal křičet. Okamžitě přišla odpověď. Hřebec křičel stejně jako tenkrát. Divoké ržání se odráželo od stěn kaňonu. A pak je spatřil. Z kouře se vynořily temné stíny, běžely podél břehu, a pak se vrhly do vody. Divocí koně!

Chlapec se znovu otočil. Srdce mu bušilo. Koně šli za ním. Hřebec mu porozuměl! Pomalu plaval dál. Daisyina hlava byla těsně za ním. Přeplavali jezero, dostali se na mělčinu, kus cesty se brodili a pak se před nimi otevřelo údolí se zelenými keři a vysokými rákosovými háji. Vzduch tu byl lepší, zdálo se, že kouř v údolí nezůstává. Hoch se vysoukal na břeh a zůstal vyčerpaně ležet. Daisy stála vedle něj a sklonila hlavu. Z hřívý a z ocasu jí kapala voda. Divocí koně přešli kolem nich, tiše, bez hlesu, beze strachu. Zastavili se jen o několik metrů dál. Hřebec se začal pást, občas pohodil hlavou a podíval se na chlapce.

Když nastala noc, zbarvilo se nebe do ruda. Zuření ohně se zdálo být hlasitější a rozléhalo se soutěskou. Josefovi začala být zima, protože šaty mu ještě neuschly. Horko se k němu nedostalo, v soutěsce byla zima. Neodvažoval se usnout. Báł se hadů, kteří se také utekli schovat do zeleného údolí. Opřel se o Daisy, aby se trochu ohřál teplem jejího těla. Jednu chvíli se mu zdálo, že nebe trošku zesvětlelo, že oheň už není tak hlasitý. Možná to ale bylo tím, že se pomalu sesul k zemi, stočil se do klubíčka a usnul.

Muži bojovali s velkým ohněm celou noc, ale marně. Tři ohnivě stěny začaly žít svým vlastním, zvláštním životem. Ačkoliv vítr váł od západu, hnaly se proti sobě. Oheň z východu se stočil na západ,

oheň z jihu na sever. Zdálo se, že jen západní oheň poslouchá vítr. Dva hasičské vlaky se dostaly do jejich sevření. Jejich posádky se jen taktak zachránily a byly s těžkou otravou kouřem převezeny do nemocnice v Tom Price.

Roslyn brzy zjistila, že Josef zmizel. Nejdříve ho hledala, běhala od budovy k budově, volala ho jménem. Starý Sam stále ještě seděl na verandě a díval se na planoucí nebe a černé sloupy dýmu.

Roslyn se ho vyptávala, zapřísahala ho, on však jen rozhodil paže a mumlal něco o správných věcech, které je třeba udělat. Roslyn mu nerozuměla. Běžela ke koňské pastvině a viděla, že Daisy chybí. Vyhoupala se na jiného koně, ani se nezdržovala hledáním sedla, a vyjela ven k traktorům, které i po soumraku stále pracovaly. Ray, Samuel ani Jošua však Josefa neviděli. Tehdy Roslyn pochopila, že se její syn vydal zachránit divoké koně. Žaludek se jí stáhl strachem a na chvíli měla pocit, že bude zvracet.

Upřeně se dívala na ohnivé stěny, které se zvedaly před horami. Bylo příliš pozdě, aby se za Josefem někdo vydal. Nikdo by neprošel.

Roslyn pobídla koně a odcválala zpátky na farmu. Ray, Samuel a Jošua jeli s traktory za ní. Farma se tak jako tak zdála být v bezpečí. Dojela k domu, seskočila z koně a utíkala do kanceláře. Chvějícími se prsty vzala vysílačku a pokoušela se spojit s manželem. Konečně se ozvala odpověď, ale téměř Patrikovi nerozuměla, spojení bylo špatné. Mluvila rychle a musela vše dvakrát opakovat, než Patrik Dougherty porozuměl.

Nastala dlouhá odmlka. Dougherty lapal po dechu. Věděl, že k Hamersleyské rokli se nelze dostat. Celá oblast byla obklíčena ohněm. Ohně ze tří stran na sebe narazí poblíž soutěsky. On ani ostatní muži nemohli nic dělat. Zdálo se, jako by před nimi oheň uhýbal. Řádl si podle chuti. Nezbyvalo nic než bezmocné akce, které přesto podnikali: hloubili brázdy, káceli průseky a stříkali vodu z hasičských vlaků, aby se oheň nemohl obrátit.

Doughertymu se točila hlava: Josef byl v tom pekle!

Slyšel Roslynin hlas, ztrácející se mezi praskáním a šuměním ve vysílačce.

„Dostaneme ho odtamtud!“ slyšel se říkat. „Tady to nevypadá tak zle!“

Věděl však, že lže, že nemá sebemenší naději. Bolest na hrudi se vrátila. Bylo mu, jako by měl v srdci ostrý nůž.

Když vystoupil z landcruiseru a vracel se k ostatním mužům, měl tvář úplně bílou. Všichni muži se teď sešli, aby se poradili, co dál. Obličej se měl černý od kouře a leskly se jim potem.

„Můj chlapec je tam,“ řekl nezvučně.

Muži se k němu otočili, dívali se na něj červeně orámovanýma očima.

„Zatraceně!“ prohlásil jeden a odplivl si.

Perce, domorodý ochranář, přistoupil k farmáři a položil mu ruku na rameno. „Kde je?“ zeptal se.

„Žena si myslí, že někde u Hamersleyské rokle. Chce zachránit divoké koně!“ Dougherty sklonil hlavu, polkl. Když se ho Perce dotkl, málem se rozplakal. Stěží zadržoval slzy.

„Koně,“ šeptal.

„Co tím chceš říct?“ ptal se Perce.

„Koně jsou prokletím naší rodiny,“ odpověděl Dougherty tiše.

Perce zavrtěl hlavou.

„Nevím, co myslíš, Dougherty,“ řekl přátelsky. „Ale tvůj chlapec je chytrý. Jestli je v Hamersleyské rokli, má dobré šance na přežití. Zná ji dobře. Jestli vítr nepožene kouř do soutěsky, bude v bezpečí! Josef ctí duchy rokle. Oni ho ochrání!“

„Ach, přestaň s hloupými povídkami! Možná se do soutěsky ani nedostal. Je někde uprostřed ohně!“ Dougherty o krok ustoupil. Perceova ruka sklouzla z jeho ramene.

K ránu Josefa probudil záchvat kašle. Třásl se zimou a znovu se stočil do klubíčka, aby se trošičku zahřál. Hlava ho bolela, v první chvíli nevěděl, kde je. Před očima měl plameny a stromy hořící jako pochodně, nevěděl, kam utéct. Potřásl hlavou a narovnal se. Žádné plameny neviděl. Zdálo se, že si v údolí sedla mlha. Ne, teď si vzpomněl: je to kouř! Ohlédl se. Uviděl Daisy. Hlavu měla téměř u země, jednu zadní nohu ovinutou kolem druhé. A tamhle jsou divocí koně. Zdálo se, že nespí. Hlavy se jim zřetelně odrážely od

rudého nebe, vysoko vzpřímené a pozorné. Ryzák pomalu obcházel své klisny a mával ocasem.

Josefa bolely všechny údy. Džínsy měl stále ještě vlhké. Zadíval se na kousíček nebe, který byl mezi skálami vidět. Bylo načervenalé, zřejmě od kouře. Nevěděl, jestli nebe tak zbarvilo vycházející slunce, nebo oheň. Pomalu vstal, pohyboval se jako ve zpomaleném filmu, aby nevyděsil divoké koně. Dívali se na něj, ale nepohnuli se. Jen hřebeček pohodil hlavou a odfrkl si.

Chlapec šel pomalu k vodě, klekl si a umyl si obličej. Znovu se rozkašlal. Plíce ho pálily. Vypil pár doušků vody a zkoušel ze sebe setřást ospalost. Ze tmy už se vynořily skály, bylo vidět jejich obrysy, znovu získaly barvy. Naslouchal. Slyšel tiché praskání a křupání, které sem pronikalo seshora ze soutěsky. Jako když praská dříví v krbu... Josefovi přeběhl mráz po zádech, otočil se k Daisy a pohládl ji po srsti.

„Musíme zpátky, Daisy,“ řekl tiše. „Jsi statečné děvče. Pojd'! Podíváme se, co dělá oheň.“

Uchopil uzdu, ale pak se zarazil a pohlédl na divoké koně. Hřebec stál teď bez hnutí před klisnami a upřeně chlapce pozoroval.

„Musíš se odsud dostat sám,“ řekl Josef tiše. „Dokážeš to. Jsi chytrý a rozumíš spoustě věcí. Můžete tu ještě několik dní zůstat, jestli chcete. Trávy máte dost a vody taky. Nahoře není tak pěkně.“

Hřebec sklonil hlavu a lehce si odfrkl. Uši měl nastražené, jako by nechtěl propást ani slovo.

„Rád bych tě pohladil,“ šeptal hoch, „ale ty mi to nedovolíš. Já vím. Možná zůstaneš se svými klisnami někde poblíž a zase se uvidíme, až bude po ohni. Vůbec nevádí, jestli nám zase rozbiješ plot. Budu tě chránit. Otec po tobě nebude střílet, slibuju!“

Ztěžka polkl, pak zatáhl za Daisyinu uzdu a šel pomalu do vody. Dnes ráno se mu zdála být ledově studená a nepřátelská. Daisy se vzpínala, nechtěla jít za ním. Konejšivě na ni mluvil a kobyłka se nakonec poddala, brodila se za ním a kopyty opatrně hledala pevné dno. V hloubce začal plavat. Otočil se na záda a naposledy se ohlédl po divokých koních. Všichni se na něj dívali, stáli nehybně jako sochy. Pak mu skalní stěna zakryla výhled. Josef a Daisy se dostali k velkému jezeru. Před nimi se rozprostírala temná vodní plocha. Nad eukalypty na drahém břehu se vznášely chuchvalce kouře. Když chlapec a kůň doplávali doprostřed jezera, rozrazilo ticho divoké zařehotání, které se odrazilo od skal. Josef stiskl zuby. Neodpověděl. Divocí koně teď nesmí jít za ním.

Vyšplhali se na břeh. Tekla z nich voda. Chlapec si vylil vodu z holínek, a pomalu stoupali do příkrého kopce, který vedl ze soutěsky. Zahalil je dým, nebe nad nimi zářilo jedovatou oranžovou. Spousta malých i velkých ještěrek se dala před Daisy na útěk. Kobyłka se polekala, ale Josef ji pevně držel a šel klidně dál. Cítil se podivně prázdný, nebál se ani se neradoval. Věděl jen jedno: že mu těsně za víčky sedí slzy. Věděl, že by hřebce nezdrotil. Divoký kůň se má volně toulat po kraji. Nikdo ho nesmí chytit, nikdo ho nesmí ohrožovat. Hoch se na okamžik zarazil. Tak tohle měl na mysli starý Sam, když mluvil o porozumění? Nevěděl, klopytal dál, až konečně došel na kraj soutěsky.

Polekaně se zastavil, uchopil Daisyinu uzdu ještě pevněji, díval se před sebe a nechápal, co vidí. Kam až dohlédl, táhla se šedá, mrtvá země. Půda byla šedá a černá, pokrytá silnou vrstvou popela. Pahýly stromů ještě doutnaly, tu a tam vyskočila jiskra, ozývalo se praskání a křupání. Z rozpálených kusů dřeva stále stoupal kouř a zdálo se, že půda je ještě horká, i když oheň se už vyřádl.

Josef hleděl na rudý sluneční kotouč, který právě vycházel na nebi pokrytém dýmem.

Proč už nehoří? pomyslel si zmateně. Sam povídal, že nebude třeba hasičů. Ale kdo uhasil oheň?

Opatrně stoupl na spálenou zemi, sklonil se a položil ruce na popel. Půda byla horká, ale už ne o moc teplejší než ve dne, kdy na ni pálí slunce. Mohl se odvážit přejet přes spáleniště na Daisy. Bílá kobyłka byla stejně zmatená jako chlapec. Rozhlížela se, potřásala hřívou, frkala, a kdykoli někde přeskočila jiskra nebo spadla ohořelá větev, vyděšeně sebou trhla. Josef ji hladil po mokřém hřbetě, pak se vyšvihl do sedla a zamířili do spálené nížiny.

Hasiči a jejich pomocníci vytrvali celou noc. Viděli, jak na sebe narážejí tři ohnivě stěny, zuřivě spolu bojují a jedna vítězí nad druhou. K ránu byly plameny menší, poskakovaly už jen při zemi a postupně zhasínaly. Půda byla ale ještě příliš horká a velitel hasičů přísně rozkázal, že všechny vozy musí zůstat na místě. Patrik Dougherty přecházel sem a tam, lomcoval jím strach a neklid. Když vyšlo slunce a osvítilo krajinu duchů, měl takový strach, že už nedokázal déle čekat. Skočil do landcruiseru a vyrazil. Několik mužů se ho pokusilo zastavit, ale on vyjel proti nim, taktak, že v poslední chvíli stačili uskočit stranou. Doughertymu to bylo jedno. Byl by je přejel! Musel k Hamersleyské rokli, kdyby se mu auto mělo cestou roztavit!

Muži se dívali za autem mizícím v oblaku popela. Perce zavrtěl hlavou, pak nastoupil do svého auta a vydal se za Doughertym. Nikdo mu nebránil, naopak další dvě nebo tři auta se přidala. Pach horké gummy se smínil s pachem spáleniště, jenž visel nad zemí. Velitel hasičů pokrčil rameny a požádal vysílačkou o vrtulník.

Patrik Dougherty jel krajinou, kde oheň dohořel teprve nedávno. Půda na některých místech ještě žhnula, stromy hořely, zbytky spinifexu doutnaly. Dougherty cítil zápach škvařící se gumy, ale byl rozhodnutý dojet třeba po ráfkách, kdyby se mu roztekly pneumatiky. Ve zpětném zrcátku viděl, že za ním jedou další auta. Sešlápl plynový pedál až k podlaze, řítit se dopředu. Landcruiser nadskakoval po nerovnostech, zapadal do děr, ale vzdaloval se svým pronásledovatelům. Dougherty se vyhýbal doutnajícím pahýlům, jel přímo k Hamersleyské rokli a k horám, jež se pomalu vynořovaly z kouřových mračen.

Jel asi půl hodiny, když před sebou v obrovské popelavé poušti zahlédl nepatrný pohyb. Zpomalil a namáhal oči. Zdálo se, že půda tu není tolik horká, že oheň vyhasl už dávno. Slunce ho oslepovalo, nemohl rozpoznat, co se tam pohybuje. Srdce mu bušilo, prudce a bolestivě. Zastavil, vyskočil z vozu a začlonil si rukou oči. Něco běželo, snad vyděšený klokan, který nějak přežil oheň, nebo zatoulaná kráva? Krajina se mu rozostřila před očima.

Opřel se o chladič landcruiseru. Nůž v jeho srdci se otáčel a bodal. Viděl před sebou koně, vzpínajícího se do výše, koně, který náhle padal, slyšel tupý náraz těžkého těla. Vykřikl. Na koni někdo seděl! A kůň na něj spadl! Farmář si oběma rukama zakryl tvář. Teprve po dlouhé chvíli se odvážil znovu vzhlednout. Nic tu nebylo. Nikdo nespádl. Před ním se rozprostírala jen šedá, kouřící poušť.

Ale přece! V dálce se stále ještě něco pohybovalo. Ne však směrem k němu, ale k západu!

Dougherty se nasoukal zpátky do landcruiseru a pokračoval v pronásledování. Ze dvou pneumatik už měl jenom cáry, ale nevšímal si toho. Smykem se blížil k přeludu, který uháněl přes spáleniště. Opravdu to byl kůň, bílý kůň. Dougherty teď viděl i jezdce. Snad jím je Josef, musí to být Josef!

Dohonil koně, jel vedle něj. „Josefe!“ křičel, „Josefe, stůj!“

Josef viděl vůz přijíždět, ale nezastavil, sám nevěděl proč. Kobylka letěla po spálené zemi. Chtěla utéct horku, které sálalo ze země a ještě znásobovalo žár slunce. Vůz ji dohonil, jel těsně vedle ní. Daisy přidala, ale vůz se nenechal setřást. Otočil hlavu a poznal otce. Vůz náhle zabrzdil. Dougherty křičel něco, čemu Josef

nerozuměl. Daisy uskočila doprava, vzepjala se a upadla. Chlapec se instinktivně sesmekl z jejího hřbetu, vytáhl nohy ze třmenů a kutálel se po horkém popelu.

Chvíli zůstal ležet, napůl omámený náhlým pádem, pak se narovnal a ohlédl se po Daisy. Kobyłka se s námahou postavila na všechny čtyři a vyděšeně zařehtala.

Auto také zastavilo. Patrik Dougherty se rozběhl k Josefovi, padl vedle něj na kolena, opatrně se ho dotkl, jako by ho mohl zranit. Obličej měl stažený strachem a zděšením. Rukama bloudil po synově tváři.

„Můj Bože, Josefe,“ šeptal, „jsi zraněný? Bolí tě něco? Odpověz, prosím!“

Josef se na otce upřeně díval.

Teď, pomyslel si, teď přišla správná chvíle!

Zhluboka se nadechl, ucítil zápach spáleniště, cítil pod rukama popel a v zádech slunce. Slyšel zvuk motorů, blížící se ze dvou stran. Všechno se dělo ve stejnou chvíli.

„Jsem v pořádku, tati,“ řekl tiše a trochu zakašlal. „Jen jsem spadl. Babička taky spadla z koně, vid’?“

Patrik Dougherty si přejel rukou přes oči. Uchopil syna za paže, přitáhl si ho blíž a pevně k sobě přitiskl. Tělo mohutného muže se chvělo, zasténal.

„Zapomněl jsem, Josefe,“ zašeptal chraplavě. „Ona koně milovala. Krotila divoké koně a jezdila na nich. Zemřela mou vinou.“ Dougherty se rozvzlykal a přitiskl k sobě syna ještě pevněji. Chlapec ležel v otcově náručí, jako by byl součástí jeho těla, a nebránil se.

„Byl jsem tenkrát malý kluk,“ pokračoval Dougherty. „Bylo mi třináct. Prostě jsem běžel kolem rohu stájí a srazil jsem se s jejím koněm. Vzepjal se na zadních, výš a výš... A pak upadl, spadl dozadu. Bylo to strašné. Tupý úder...“

Farmář se znovu rozvzlykal, třásl synem, po tvářích mu tekly slzy. Josef zavřel oči.

„Byli oba mrtví, Josefe!“ vyrazil ze sebe tak zmučeně, že se Josefovo tělo stáhlo jako housenka, která se chce schovat před útokem. Patrik Dougherty se zhroutil na svého syna. Pustil ho a zabořil ruce do popela. Nůž mu stále ještě vězel v srdci, ale zdálo

se, že bolest se rozpouští v slzách. Klesl do horkého popela, poslechl vlastní tělo poprvé od dob, kdy byl ještě malým chlapcem.

Josef seděl vedle něj na zemi a nejprve si netroufal se ho dotknout. Stále se ještě bál neviditelné zdi, která ubližovala, kdykoliv se přiblížil. Po chvíli však opatrně položil ruku na otcova záda, zbrocená potem. Dougherty se po něm neohnal. Cítil jemný dotyk a vzlykal ještě víc. Josef se chvěl. Cítil se úplně bezmocný.

Hluk motorů byl teď hlasitější. Několik aut zastavilo v půlkruhu kolem nich. Josef se rozhlédl. Uviděl Roslyn, Raye, Sama a Jošua a neznámé muže, kteří šli pomalu blíž. Zvedl odmítavě ruce. Všichni zůstali stát, jen Roslyn k nim přiběhla a klekla si do popela. Oči měla rozšířené. Otevřela ústa, ale syn zavrtěl hlavou.

„Pošli ostatní pryč,“ zašeptal.

Roslyniny oči byly plné otázek, ale pak vstala a šla k čekajícím mužům. Za chvíli většina džípů odjela. Jen Ray, Sam a Jošua zůstali.

Starý Sam si sedl na bobek vedle Patrika Doughertyho. Mumlal nesrozumitelná slova, něco tiše broukal, propouštěl popel mezi prsty. Po chvíli zvedl hlavu a pokynul Roslyn, aby šla k němu.

„Jeďte domů,“ řekl tiše. „Zůstanu u něj. Možná celý den, celou noc. Nikdy to nejde rychle. Stará bolest je veliká. Tady je místo pro velkou bolest.“

Roslynina tvář byla bílá. Přikývla, položila paži Josefovi kolem ramen a chtěla ho odvést k landroveru. Chlapec však zavrtěl hlavou a ukázal na Daisy.

„Musím ji odvést zpátky,“ řekl tiše.

„Jošua se o ni postará,“ odpověděla Roslyn.

„Ne, musím sám. Daisy není jen tak nějaký kuň, víš? Je hrozně statečná!“

Roslyn ho chtěla zadržet, ale hoch se jí vytrhl a šel k Daisy. Ještě jednou se podíval na otce a na Sama, pak se vyhoupl do sedla a pobídl Daisy do klusu. Ray mlčky odnesl do Doughertyho landcruiseru termosku s vodou. Tři lidé pak nastoupili do auta a pomalu se vydali za chlapcem a jeho koněm.

Když konečně dojeli na farmu, Josef se o Daisy velice pečlivě postaral. Kobyłka trošku kulhala. S Jošuovou pomocí jí ovázal a zpevnil kotník na pravé zadní noze a napojil ji. Jošua se na nic

neptal. Byl prostě tu a byl příteli k ruce. Tu a tam se na kamaráda dlouze zadíval, jako by věděl, co se stalo.

Když byli s Daisy hotovi, šli společně zpátky na farmu.

„Divocí koně jsou v Hamersleyské rokli,“ řekl náhle Josef. „V zeleném údolí za velkým jezerem.“

Jošua přikývl.

„Dobré místo!“ řekl a po chvíli dodal: „Měl jsem strach. Co kdyby ses do rokle nedostal...“

„Ano,“ odpovéděl Josef tiše, „to by bylo zlé.“

„Brzy se můžeme podívat, jak se mají,“ navrhl Jošua.

„Ano, podíváme se za nimi,“ souhlasil Josef, ale myšlenkami byl u otce, který ležel v popelu vedle Sama. Náhle ho zachvátil strach: třeba otec zemře. Neměli ho tam tak nechat. Ještě nikdy neviděl otce bezmocného. Sam by ho nedokázal odnést do landcruiseru, kdyby bylo třeba.

Zdálo se, že mu Jošua čte myšlenky. Položil mu ruku na paži.

„To bude dobré,“ řekl. „Můžeš Samovi důvěřovat. Bude lepší, když tvůj otec zůstane venku. Země uzdravuje. V domě není místo pro velkou bolest. Jdi teď za maminkou, bude tě potřebovat.“

Chlapec stiskl kamarádovu ruku tak pevně, že Jošua stáhl obličej bolestí. Pak se otočil a běžel do domu. Ray seděl u Roslyn v kuchyni, ale když vešel Josef, hned vstal.

„Jen jsem nechtěl nechat tvou maminku samotnou,“ zamumlal, vzal si klobouk a odešel.

„Klidně zůstaň!“ volala za ním Roslyn, Ray však neodpovéděl.

Josef si sedl na židli. Teprve teď pocítil vyčerpání. Znovu se rozkašlal a byla mu trochu zima.

Roslyn mlčky nalila vodu do rychlovarné konvice.

„Udělám čaj,“ řekla tiše a pak se k němu otočila. „Jsem tak ráda, že jsi zase doma, Josefe! Myslela jsem si, že tě už nevidím. Byla to velmi dlouhá noc! Nikdo z nás nespál. Dívali jsme se na oheň...“ Ramena se jí chvěla, po tvářích jí stékaly slzy.

„Je mi to líto,“ mumlal chlapec.

Roslyn si otřela obličej a polkla.

„Spadla z koně, vid’?“ řekla náhle.

Josef se díval na své ruce, umazané od popela.

„Kůň spadl na ni. Oba byli mrtví. Babička i kůň.“ Roslyn přikývla a bojovala se slzami.

„Proč se mi nikdy nesvěřil?“ ptala se zoufale. „Proč to všechno v sobě pohřbil a trápil se?“

„Trápil i nás,“ odpověděl jí syn nešťastně. Naplnil ho smutek, zdálo se mu, že proudí celým jeho tělem, byl proti tomu úplně bezmocný. Maminka před něj postavila čaj a on pil, aniž cítil jeho chuť.

Možná, pomyslel si, možná je po všem. Možná se už Jana nevrátí, maminka odejde, možná otec zemře. Nevěděl, co s ním bude.

Později si vlezl pod horkou sprchu, lehl si do postele a upřeně hleděl do zdi. Horko mu nevadilo, téměř ho necítil. Čekal na otce, a zároveň se jeho návratu bál. Třeba je bude všechny nenávidět, protože viděli jeho slabost. Později usnul, prospal celé odpoledne až do večera. Spal, dokud ho jeho vnitřní neklid zase nevzbudil. Trhl sebou, protože v domě slyšel ruch a zvuk hlasů.

Vyklouzl na chodbu, potichu sešel ze schodů, ještě omámený spánkem, a viděl, jak z kuchyně vychází starý Sam. Josef se chtěl vrátit, ale domorodec si ho všiml. Přistoupil ke schodišti a podíval se na něj. Paprsek světla mu dopadal na husté bílé vlasy.

„Správná chvíle, Josefe,“ řekl přátelsky, „začínáš rozumět. Budeš se starat o zemi a o zvířata, i o lidi, když budeš rozumět. To je dobře, Josefe, vnuku své babičky. Ničeho se neboj.“

Otočil se a vyšel z domu. Hoch si všiml, že v kuchyni sedí rodiče. Seděli proti sobě a povídali si, jak je ještě nikdy neviděl. Vrátil se do svého pokoje, sedl si k oknu a díval se ven do noci. Nebe bylo zase tmavé, nikde nehořelo, jen zápach spáleniště, který bude ještě dlouho viset nad zemí, připomínal velký oheň.

O dva týdny později se nad železnou zemí dalo do deště. Husté kapky padaly na popel, na černé kmeny stromů, na zbytky spinifexu. Zakrátko se pod šedou vrstvou začal probouzet život. Na stromech vypučely drobné výhonky a ze zuhelnatělých větví a kmenů vyrážely světlé lístky. Pomalu se začínala vracet zvířata, ačkoliv ještě váhala. Divocí koně už dávno odešli z Hamersleyské rokle. Mířili k jihu, ale když přišel déšť, změnil směr a putovali nazpět. Ryzák vedl své klisny přímo k Doughertyho farmě. U plotu se vzepjal na zadních

a mohutnými kopyty ho snadno srazil k zemi. Krajem se rozlehlo vítězoslavné řehotání a klokani nastražili uši.

Patrik Dougherty se jen pomalu zotavoval ze svého zhroucení.

Mohl teď však s Roslyn, Josefem a Janou mluvit o všem jako nikdy předtím. Všichni si museli zvykat, pomalu se přibližovali jeden druhému a nemohli uvěřit, že je to pravda. Občas se ještě všechno vrátilo do starých kolejí, když Patrik Dougherty znovu vystavěl svou neviditelnou zeď.

Starý Sam říkal, že to potrvá tak dlouho, dokud nebudou trsy spinifexu zase husté a bohaté, stromy zelené a země znovu červená. Velký oheň je velice silný, říkal Sam, ale někdy musí všechno shořet, aby mohl začít nový život.

Barbara Veitová

VELKÝ OHEŇ

KNIHY ODVAHY A DOBRODRUŽSTVÍ
Svazek 202

Z německého originálu *Das grosse Feuer*,
vydaného nakladatelstvím Carl Ueberreuter
ve Vídni roku 1997, přeložila Michaela Škultěty

Ilustroval Jan Maget

Grafická úprava obálky a vstupních stran Zbyněk Hřaba

Vydal jako svou 9047. publikaci

Albatros nakladatelství, a. s., Praha, 2001

Odpovědná redaktorka Šárka Krejčová

Výtvarný redaktor Petr Urban

Technická redaktorka Arnoštka Svobodová

Vytiskla Severografia a. s., závod Most

1. vydání

13-742-001 14/54

Doporučená cena 136 Kč

Pro čtenáře od 10 let

